

Η Χαραυγή

μελετητῶν τῆς Βίβλου

2013

ΕΚΔΟΣΙΣ ΜΕΛΕΤΗΤΩΝ
ΤΗΣ ΒΙΒΛΟΥ
Η ΧΑΡΑΥΓΗ
THE DAWN (GREEK)
EAST RUTHERFORD, NEW JERSEY 07073 — U.S.A.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΕΤΟΣ 50ου ΜΑΡΤΙΟΥ - ΑΠΡΙΛΙΟΥ 2013

ΤΟ ΣΧΙΣΜΑ ΜΕΤΑΞΥ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΚΑΙ ΚΑΘΟΛΙΚΩΝ	2
ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΗ ΖΩΗ ΚΑΙ ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΑ.....	15
ΣΕΙΡΑΙ ΜΑΘΗΜΑΤΩΝ.....	22
ΠΟΙΗΣΙΣ ΧΑΡΑΥΓΗΣ	35...60
ΔΙΑΛΟΓΟΣ.....	37
Η ΩΡΑ ΤΟΥ ΠΕΙΡΑΣΜΟΥ.....	47

000---000

Η ΧΑΡΑΥΓΗ

THE DAWN (GREEK)

EAST RUTHERFORD — N. J. — U. S. A.

— †† —

ΤΟ ΣΧΙΣΜΑ ΜΕΤΑΞΥ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΚΑΙ
ΚΑΘΟΛΙΚΩΝ

ΕΤΑ τὸν
θάνατον
τῶν ἀπο-
στόλων,
οἱ ἐπί-

σκοποι τῆς

Ρώμης ἤρχισαν νὰ
δεσπόζουν ἐπὶ τῶν
ἄλλων, ἀξιοῦντες
τὰ πρωτεῖα ἐφ' ὅ-
λων τῶν ἐκκλησι-
ῶν, θεσπίζοντες
κανόνας, καὶ με-
ταβάλλοντες νό-
μους αὐθαιρέτως.

Ὁ Ἀνίκητος καὶ ὁ Βίκτωρ, ἐπίσκοποι Ρώμης, μετέ-
βαλλον τὴν ἑορτὴν τῆς Ἀναμνήσεως, ἥτις καθωρί-
ζετο μὲ τὴν 14ην τοῦ μηνὸς Νισάν, κατὰ τὴν ἑαρι-
νὴν ἰσημερίαν, μὲ τὴν ἐμφάνησιν τῆς νέας σελήνης,
εἰς πομπώδεις τελετὰς, εἰς Παρασκευὴν ἡμέραν ὡς
Πάσχα σταυρωσίμον, εἰς δὲ τὴν Κυριακὴν ὡς Πάσχα

ἀναστάσιμον. Ἀπήτησαν δὲ ὅπως ὅλαι αἱ ἐκκλησίαι συμμορφωθῶν μετὰ τὴν ἀπαίτησιν ταύτην. Ὁ Πολυκράτης, ἐπίσκοπος Σμύρνης, μεταβὰς εἰς Ρώμην, συνεζήτησε τοῦτο μετὰ τοῦ Ἀνικηίου τὸ 162 μ.Χ. πλὴν εἰς οὐδεμίαν συμφωνίαν κατέληξαν "ἀποχωρισθέντες φιλικῶς." ΚΥΡΙΑΚΟΥ ΕΚΚ.ΙΣΤ.Τόμ.Β. σελ. 115.

Ἡ ἐν Νικαία Σύνοδος τῷ 325 ἔθεσε τέρμα εἰς τὴν διαφορὰν ταύτην διὰ τῆς ἐπιβολῆς νόμων τοῦ Κράτους τοῦ Κωνσταντίνου. Οἱ ἐπίσκοποι Ρώμης ἔκτοτε, ἀφαιρεθέντος τοῦ κωλύματος, τῆς Ἐθνικῆς Ρωμαϊκῆς Ὀρθοσκευτικῆς ἐξουσίας τῶν PONTIFIX MAXIMUS ἦν κατεῖχον καὶ ἐκράτουν οἱ Ρωμαῖοι Ἀυτοκράτορες, ἀνέλαβον οὗτοι τὸν τίτλον καὶ τὴν ἐξουσίαν ταύτην ὡς "Ἀκρῶν Ἀρχιερεῖς", καὶ ἀπῆτουν τὴν ἀναγνώρισιν ταύτην ὑπὸ πάντων. Ἴδε Γραφ. Μελέται Τόμ.Βος Σελ. 309. Οἱ ἐπίσκοποι Ἀνατολῆς, τῇ πρωτοβουλίᾳ τῶν ἐπισκόπων Κωνσταντινουπόλεως, ἀπέκρουον τὴν τοιαύτην ἀξίωσιν, ἐπισωρεύσαντες καὶ αὐτοὶ τοὺς ἰδίους τίτλους καὶ ἀξιώματα καὶ τιμὰς οἷους τίτλους ἔλαβον καὶ οἱ ἐπίσκοποι Ρώμης. Ὑπατος Ἀρχιερεὺς, Πατριάρχης, Κεφαλὴ τῶν Ὀρθοδόξων Ἐκκλησιῶν, Μακαριώτατος Δεσπότης, Παναγιώτατος κ.λ.π, τόσους τίτλους καὶ ἀξιώσεις ὅσας οἱ ἐπίσκοποι Ρώμης.

Η ΕΠΙΣ ΔΙΑ ΤΟ ΠΝΕΥΜΑ ΤΟ ΑΓΙΟΝ

Ἀπὸ τῶν χρόνων τοῦ Αὐγουστίνου, ἀνεφάνη ἡ διδασκαλία ἐν τῇ Δυτικῇ Ἐκκλησίᾳ, ὅτι τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον ἐκπορεύεται "καὶ ἐκ τοῦ Υἱοῦ" στηριζόμενοι εἰς τὸ χωρίον ΙΩΑΝΝ. ις:13-15,

"Ὅταν ἔλθῃ ἐκεῖνος, τὸ Πνεῦμα τῆς ἀληθείας, θέλει σᾶς ὁδηγήσει εἰς πᾶσαν τὴν ἀλήθειαν, διότι δὲν θέλει λαλήσει ἀφ' ἑαυτοῦ, ἀλλ' ὅσα ἀκούσει, καὶ θέλει σᾶς ἀναγγεῖλει τὰ μέλλοντα. Ἐκεῖνος θέλει δοξάσει ἐμὲ, διότι ἐκ τοῦ ἐμοῦ θέλει λάβει, καὶ ἀναγγεῖλει πρὸς ἐσᾶς. Πάντα ὅσα ἔχει ὁ Πατὴρ ἐμοῦ εἶναι, διὰ τοῦ

" το εἶπον, ὅτι ἐκ τοῦ ἐμοῦ θέλει λάβει καὶ ἀπαγγεῖλει πρὸς ἐσᾶς."

Οἱ Ἀνατολικοὶ ἀπέκρουον τὴν προσθήκην ταύτην εἰς τὰ θεσπισθέντα ἐν Νικαία, εἰς τὸ σύμβολον τῆς πίστεως ὅπερ λέγει ὅτι τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον ἐκπορεύεται ΕΚ ΤΟΥ ΠΑΤΡΟΣ ΜΟΝΟΝ, στηριζόμενοι εἰς τὸ χωρίον ΙΩΑΝΝ. ιε:26,

"Ὅταν ὁμως ἔλθῃ ὁ Παράκλητος τὸν ὁποῖον ἐγὼ θέλω πέμψαι πρὸς ἐσᾶς παρὰ τοῦ Πατρὸς, τὸ Πνεῦμα τῆς ἀληθείας, τὸ ὁποῖον ἐκπορεύεται παρὰ τοῦ Πατρὸς, ἐκεῖνος θέλει μαρτυρήσει περὶ ἐμοῦ."

Τὸ Πνεῦμα εἶναι τοῦ Θεοῦ. Ὁ Λόγος τοῦ Θεοῦ εἶναι ἀλήθεια. ΙΩΑΝΝ. ιζ:17. Ἀλλὰ ἡ ἀλήθεια τοῦ Θεοῦ διὰ τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ ἀποκαλύπτεται. ΙΩΑΝΝ. α:17, ΜΑΤΘ. ια:27. Ἐπομένως "ΕΚ" τοῦ Πατρὸς "ΔΙΑ" τοῦ Υἱοῦ τὰ πάντα γίνονται, ὥς καὶ ὁ Παῦλος καθορίζει τὴν ὑπόθεσιν εἰς Α.ΚΟΡ. η:6, λέγων,

" Εἰς Θεὸς ὁ Πατὴρ, ἐξ οὗ τὰ πάντα... καὶ εἰς Κύριος Ἰησοῦς Χριστὸς δι' οὗ τὰ πάντα."

Βλέπομεν ὅθεν, ὅτι εἰς τὴν θρησκευτικὴν ἔριδα ἦτο μεμιγμένη καὶ ἡ πολιτικὴ δόξα, καὶ ἡ ἐπιθυμία ἐπιγείου κυριαρχίας, ἰδίως τῶν ἐπισκόπων τῆς Ρώμης. Ὁ Παπαρρηγόπουλος Τομ.Δ'. σελ.349 λέγει περὶ τοῦ ζητήματος τούτου,

" Τὴν μεταξὺ τῆς Ἀνατολικῆς καὶ τῆς Δυτικῆς Ἐκκλησίας σύγκρουσιν προκάλεσαν καὶ ὑπέθαλψαν ἡ καθαρῶς πολιτικὴ μεταξὺ τῶν δύο αὐτοκρατοριῶν-τῆς Ἀνατολῆς καὶ τῆς Δύσεως-διένεξις, ἡ μεταξὺ τῶν δύο κοινωνιῶν-τῆς Ἀνατολῆς καὶ τῆς Δύσεως-ἀντίθεσις, καὶ ἡ σπουδὴ τῶν Ἀρχιερέων τῆς Ρώμης, ἵνα ὑποτάξωσιν ὑπὸ τὸ κράτος των τὰς ἐκκλησίας τῆς Ἀνατολῆς." ΚΥΡΙΑΚΟΥ ΕΚΚ.ΙΣΤ.ΤΟΜ. Β'. 8.

Τὸ κορύφωμα τοῦ σχίσματος τὸ ὤθησεν οὐ μόνον τὰ ἀνωτέρα ζητήματα, ὡς καὶ τὸ ζήτημα τῶν "Μονο-
 θελητῶν, Μονοφυσιτῶν" κ.λ.π., ἀλλὰ πρὸ πάντων ἡ
 ἀνύψωσις τοῦ Φωτίου εἰς τὸν Πατριαρχικὸν Θρόνον
 Κωνσταντινουπόλεως, ἀπὸ Πρωτοσπαθαρίου τῆς Αὐλῆς,
 ὑπὸ τοῦ Μιχαὴλ Ραγκαβέ, τὸ 857. Ἡ ἐντὸς ἐξ ἡμερῶν
 ἀνάρρησις λαϊκοῦ εἰς τὸν Θρόνον Πατριάρχου, ἐξώρ-
 γησε τὸν Πάπαν Νικόλαον τὸν Αὐν, ὅστις συγκροτεῖ
 Σύνοδον, ἐν Ρώμῃ, θεωρεῖ ἔκπτωτον τὸν Φώτιον ἀνα-
 θεματίζουσα αὐτόν. Ὁ Φώτιος τὸ 867 συγκροτεῖ Σύ-
 νοδον ἐκ 1000 ἐπισκόπων καὶ κληρικῶν, ἀναθεματί-
 ζει καὶ ἀφορίζει τὸν Πάπαν τῆς Ρώμης καὶ ὅλους
 τοὺς μετ' αὐτοῦ κοινωνοῦντας. ΚΥΡΙΑΚΟΥ Β. 16.

Η ΣΥΜΠΛΗΡΩΣΙΣ ΤΟΥ ΣΧΙΣΜΑΤΟΣ

Οἱ Νορμανδοὶ τὸν 11ον αἰῶνα ἐπέδραμον κατὰ
 τῆς Ἰταλίας καὶ Γαλλίας, καὶ ἠπειλοῦν ὑποδούλω-
 σιν τῆς Παπικῆς Δυναστείας, ἥν ὁ Κάρολος ὁ Μέγας
 εἶχεν ἀπονεῖμει εἰς τὸν Ποντίφικα ἀπὸ τοῦ 800 μ.Χ.,
 ἥν ἐποχὴν οἱ Πάπαι ἀναγνωρίζουν ὡς τὴν ἀρχὴν τῆς
 χιλιετοῦς αὐτῶν Βασιλείας ἐπὶ τῆς γῆς. Οἱ Νορμαν-
 δοὶ κατέλαβον τὴν Κέρκυραν, τὰ Ἰωάννινα, τὴν Θεσ-
 σαλονίκην, ἀπειλοῦντες αὐτὴν τὴν Ἀνατολικὴν Αὐτο-
 κρατορίαν. Ἦτο τότε ὅτε ὁ Αὐτοκράτωρ Κωνσταντι-
 νουπόλεως Κωνσταντῖνος ὁ Μονομάχος, 1042-54, δι' ἀ-
 πεσταλμένου του ἐζήτει τὴν συμφιλίωσιν καὶ τὴν
 ἐπούλωσιν τοῦ σχίσματος. Ἀλλὰ ὁ Πατριάρχης Κων-
 σταντινουπόλεως Μιχαὴλ Κυρουλάριος ἠναντιώθη
 εἰς τὰς ἐνεργείας τοῦ Αὐτοκράτορος περὶ συμφιλι-
 ώσεως, διαγράψας ἐκ τῶν διπτύχων τὸ ὄνομα τοῦ
 Πάπα, ἀλληλοαναθεματισθέντες. Ἐκτοτε, σποραδικαὶ
 προσπάθειαι κατεβλήθησαν παρὰ Αὐτοκρατόρων Κων-
 σταντινουπόλεως περὶ συμφιλίωσης, ἀλλ' ὅλαι ἀπέ-
 τυχον ἕως τῆς πτώσεως τῆς Κωνσταντινουπόλεως τὸ
 1453, τὴν 29ην Μαΐου. Οὐδέποτε ἐκάμφθη ἡ αἰείποτε
 ἀξίωσις τῶν Παπῶν περὶ τῶν πρωτείων τῶν Παπῶν, ὡς
 τῶν διαδόχων τοῦ ἀποστόλου Πέτρου.

Πολλάκις ἱστορικοὶ Ἕλληνες, Ἐκκλησιαστικοὶ καὶ Ἐθνικοὶ, ὑποδεικνύουν τὴν δύναμιν καὶ τὰς ἀξιώσεις τῶν Παπῶν εἰς τὸ νὰ ἐνθρονίζουν καὶ ἐκθρονίζουν Βασιλεῖς καὶ Ἡγεμόνας τῆς Εὐρώπης, ἀποσιωποῦν ὅμως τὰς αὐθαιρεσίας καὶ τὴν ἀνάμιξιν τῶν Πατριαρχῶν εἰς τὰ πολιτικά καὶ τὰς δόξας τοῦ ἔθνους. Ἐντούτοις ὁ ἐμβριθὴς μελετητὴς τῆς ἱστορίας καὶ προφητείας διαβλέπει τὸ ἴδιον πνεῦμα τῆς ὑπερηφανείας καὶ τῆς ἐκζητήσεως δόξης καὶ κοσμικῶν τιμῶν ἔν τε τῇ Πολιτεία καὶ ἐκκλησίᾳ ἐπισκόπων καὶ Πατριαρχῶν Κωνσταντινουπόλεως. Παραθέτομεν τὰ ἀκόλουθα ἐκ τῆς Ἐκκλ. ἱστορ. τοῦ Κυριακοῦ, Τόμ. Β. σελ. 27,

" Ὁ δὲ Πατριάρχης-Μιχαὴλ Κυρουλάριος- συνεκάλεσε τότε Σύνοδον τινα, ἥτις ἀφώρισε τοὺς Παπικοὺς ἀπεσταλμένους, καὶ κατέκρινε τὴν Ῥωμαϊκὴν ἐκκλησίαν. Οἱ δὲ λοιποὶ Πατριαρχαὶ τῆς Ἀνατολῆς, ἐπεδοκίμασαν δι' ἐπιστολῶν των τὰ δόξαντα τῇ Συνόδῳ ταύτῃ. Τὸν Κωνσταντίνον-Μονομάχον- διεδέχθη ἐν τῷ Αὐτοκρατορικῷ θρόνῳ ὁ Μιχαὴλ Στρατιωτικὸς, ὃν διὰ συνωμοσίας ἔρριψεν ἀπ' αὐτοῦ ὁ Ἰσαὰκ Κομνηνὸς. Τῆς συνωμοσίας λέγεται ὅτι μετεῖχε καὶ ὁ Πατριάρχης-Μιχαὴλ Κυρουλάριος- καὶ διὰ τοῦτο, ὅτε μετὰ ταῦτα περιῆλθεν ὁ Πατριάρχης εἰς ῥῆξιν πρὸς αὐτὸν, ἠπείλυσεν τὸν Αὐτοκράτορα, ὅτι τὸ στέμμα αὐτὸς ἔδωκεν αὐτῷ, δύναται δὲ, εἴαν ᾔθελε νὰ ἀφαιρέσῃ τοῦτο ἀπ' αὐτοῦ."

Τὶς δὲν δύναται νὰ ἴδῃ τὸ πνεῦμα ὅπερ διεῖπε τοὺς διαφόρους ἐπισκόπους ἐπὶ τῶν θρόνων αὐτῶν! Ἀνατολῆς καὶ Δύσεως, ὥστε νὰ ἐνθρονίζουν καὶ ἐκθρονίζουν Βασιλεῖς καὶ Ἡγεμόνας καὶ Αὐτοκράτορας; Ὁ Παπαρρηγόπουλος διασώζει τοὺς περιφήμους λόγους τοὺς ὁποίους ὁ Πατριάρχης Κυρουλά-

ριος ἐξεστόμισε ἐναντίον τοῦ Αὐτοκράτορος,

"Ἐγὼ σὲ ἔστησα φοῦρνε ἐγὼ θὰ σὲ χαλάσω."

Τόμ.Δ'. α'. σελ.10 Ἔκδοσ.1925.

Ὅμοίως εἰς τὸν ἴδιον τόμον Σελ. 288-289, ὁ Παπαρρηγόπουλος, ἀναφερόμενος περὶ Ἀνατολῆς καὶ Δύσεως λέγει,

"Ἐνωσιν δὲ λέγοντες ἐπαναλαμβάνομεν ὅτι ἐννοοῦμεν, κατὰ τὸ καὶ ἄλλοτε παρ' ἡμῶν ῥηθὲν, οὐχὶ τὴν ἐσωτερικὴν, τὴν δογματικὴν ἐνωσιν, ἀλλὰ μόνον τὴν ἐξωτερικὴν, τὴν πολιτικὴν. Ὅσοι ὁμιλοῦσι περὶ δογματικῆς ἐνώσεως δὲν ἐξευρουσι τί λέγουσι, διότι κανὲν ποτὲ ἔθνος δὲν θέλει συναινέσει νὰ ἀνταλλάξῃ τὰς ἰδίας πεποιθήσεις καὶ παραδόσεις ἀντὶ ἄλλοτρίων. Ἡ δογματικὴ λοιπὸν ἐνωσις εἶναι μακαρία κενή, ὄνειρον τὸ ὁποῖον οὐδέποτε θέλει πραγματοποιηθῇ. Τούτου ὅμως τεθέντος, λέγουσι τινὲς, τί σημαίνει ἡ ἐξωτερικὴ ἐκείνη ἐνωσις; Σημαίνει, ἀπαντῶμεν, τὴν μεταξύ τῶν διαφορῶν χριστιανικῶν ἐκκλησιῶν εἰρήνην, προτιμωτέραν οὖσαν, ἢ μὴ ἀπατώμεθα, τῆς ἐμπολέμου καταστάσεως, ἣτις ἐπὶ τοσοῦτον χρόνον καὶ ἄχρι τοῦδε δυστυχῶς ἐπικρατεῖ μεταξύ Ἀνανατολῆς καὶ ἐνὸς μεροῦς τῆς Δύσεως."

ΕΝΟΤΗΤΑ ΟΥΧΙ ΕΝΩΣΙΝ

Καὶ ἄλλοτε ἐγράψαμεν, ὅτι, ὅπως οἱ πολιτικοὶ διπλωμάται μεταχειρίζονται διπλωματικὰς, διφορούμενας λέξεις καὶ φράσεις, οὕτω καὶ οἱ θρησκευτικοί, πρὸς τὸν σκοπὸν ὅπως ὁ λαὸς μὴ κατανοῇ τὴν ἀληθῆ σημασίαν καὶ αἰτίαν, μεταχειρίζονται Δελφικοὺς ὁρησμοὺς "ἧξεις ἀφίξης οὐκ ἐν πολέμῳ θνήξεις". Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Κενταβριγίας, τῆς Ἀγγλίας, πρὸ δύο σχεδὼν ἐτῶν συναντηθεὶς μετὰ τοῦ Πάπα Ἰωάννου τοῦ XXIII, ἐτάραξε τοὺς Προτεσταντικοὺς

θηρσκειυτικοὺς κύκλους, μήπως ἡ συνάντησις αὕτη γίνῃ αἰτία ὑποδουλώσεως εἰς τὸν Παπισμὸν, ἔφερον, ἴσως ἐκ συνεννοήσεως, τὴν λέξιν ΕΝΟΤΗΤΑ οὐχὶ ΕΝΩΣΙΝ, δηλ. ΕΝΟΤΗΤΑ δράσεως ἐναντίον τῆς ἀθείας, τῶν Κομμουνιστῶν, τῶν αἰρετικῶν, τῶν μὴ συμμορφουμένων μὲ τὰ δογματικὰ ἐκάστης ἀποχρώσεως, οὐχὶ ὅθεν ἐνωσιν δογματικῶν ἀλλὰ ἐνότητα σκοποῦ, ἐξωτερικὴν ἐνωσιν, ὡς ὁ ἡμέτερος Παπαρρηγόπουλος προέγραψεν ἀνωτέρω.

Ἀλλὰ ἐὰν ἡ ἐνότης δὲν εἶναι ἐνότης Πνεύματος καὶ ἀληθείας, τότε τί θὰ εἴπῃ ἐνότης καὶ οὐχὶ ἐνωσις; Εἰς τὸ ζήτημα τοῦτο ἡ Γραφή, ὁ Λόγος τοῦ Θεοῦ, εἶναι καθαρὸς, ὅτι ἐνότης σημαίνει ἐνότης πνεύματος καὶ ἀληθείας, διὰ Πνεύματος Ἁγίου. Εἶναι ἡ ἀλήθεια ἥτις ἐνώνει, συνδέει τοὺς πιστοὺς εἰς μίαν ἐκκλησίαν,

"Σπουδάζοντες νὰ διατηρῆτε τὴν ἐνότητα τοῦ Πνεύματος διὰ τοῦ συνδεσμοῦ τῆς εἰρήνης." Ἐν σῶμα, ἔν Πνεῦμα, καθὼς καὶ προσεκληθῆτε μὲ μίαν ἐλπίδα τῆς προσκλήσεώς σας, εἰς Κύριος, μία πίστις, ἔν βάπτισμα, εἰς Θεὸς καὶ Πατὴρ πάντων-οὐχὶ τρεῖς Θεοὶ- ὁ ὢν ἐπὶ πάντων, καὶ διὰ πάντων καὶ ἐν πᾶσιν ὑμῖν." ΕΦ.δ:3-6.

Ὁ Ἰησοῦς εἰς τὴν προσευχὴν Του τὴν τελευταίαν νύκτα προσηυχῆθη εἰς τὸν Πατέρα Του ὅπως ὅλοι οἱ ἀκόλουθοι Αὐτοῦ εἶναι ἔν, οὐχὶ εἰς ἐνότητα ὀντότητος, τὴν ἀκατανόητον σύνθεσιν καὶ σύγχυσιν τῶν σκοτεινῶν αἰώνων, περὶ τριάδος Θεῶν, ἀλλὰ ἐνότητα Πνεύματος, σκοποῦ, ἐνεργείας ἐν τῇ ἀληθείᾳ. Εἶναι ἡ ἀλήθεια ἥτις ἐνώνει. Αἱ ἀξιώσεις τῶν Πατρῶν εἰς τὰ δογματικὰ, περὶ "ἀλαθῆτου" περὶ κληρονομικότητος τῆς Ἁγίας ἑδρας ἐκ τοῦ Πέτρου κ.λ.π εἶναι ἀντιγραφικαὶ ἀξιώσεις. Πῶς εἶναι δυνατὸν νὰ ὑπάρξῃ ἐνότης ἀνευ ἐνότητος Πνεύματος καὶ ἀληθείας; Ἀλλαχοῦ ὁ Παῦλος λέγει, "Νὰ φρονῆτε τὸ αὐτὸ, ἔχοντες τὴν αὐτὴν ἀγάπην, ὄντες ὁμοψυχοὶ καὶ ὁμόφρονες." ΦΙΛ.β:2.

Δόγμα σημαίνει διδασκαλία, θεῖος νόμος, ἀλήθεια. Πῶς εἶναι δυνατόν νὰ ὑπάρξῃ ἐνότης ἢ ἔνωσις ἄνευ ἐνότητος ἀρχῶν, ἀληθείας καὶ διδασκαλίας; Αἱ διαφοροῦμεναι αὐται λέξεις ἔνωσις καὶ ἐνότης, ὅτι ὑπάρχει διαφορά, εἶναι ὡς αἱ σύνθετοι λέξεις ὁμοούσιος καὶ ὁμοιοούσιος—ἐπὶ τῶν ὁποίων αἵματα ἐχύθησαν, ἀφορισμοὶ ἐξεδόθησαν κ.λ.π.— εἶναι λέγομεν ἐμπαιγμὸς τῆς νοημοσύνης τοῦ ἀνθρώπου καὶ τῶν γραφικῶν κανόνων τῆς γλώσσης διὰ τῶν ὁποίων οἱ ἄνθρωποι συνεννοοῦνται.

Ο ΛΟΓΟΣ ΤΟΥ ΘΕΟΥ

" Ὁ νόμος τοῦ Θεοῦ εἶναι ἄμωμος...
 Ἡ μαρτυρία τοῦ Κυρίου πιστὴ....
 Τὰ διατάγματα τοῦ Κυρίου εὐθέα...
 Ἡ ἐντολὴ τοῦ Κυρίου λαμπρὰ...καθαρὰ,
 φωτίζουσα ὀφθαλμοὺς.
 Ὁ φόβος τοῦ Κυρίου καθαρὸς, διαμένων
 εἰς τὸν αἰῶνα.
 Αἱ κρίσεις τοῦ Κυρίου ἀληθιναί.
 Εἰς τὴν τήρησιν αὐτῶν ἡ ἀνταμοιβὴ
 εἶναι μεγάλη." ΨΑΛΜΟΣ ιθ:7-11.

‘Ο’ Ἰησοῦς εἶπεν,

"Ὁ Λόγος Σου ὁ Σὸς, εἶναι ἀλήθεια."
ΙΩΑΝΝ. ιζ:17.

‘Ο Λόγος τοῦ Κυρίου λέγει,

" Πιστὸς ὁ λόγος, Πρέπει ὁ ἐπίσκοπος νὰ εἶναι ἄμεμπτος, μιᾶς γυναικὸς ἀνὴρ.. Κυβερνῶν καλῶς τὸν ἑαυτοῦ οἶκον, ἔχων τὰ τέκνα αὐτοῦ εἰς ὑποταγὴν μετὰ πάσης σεμνότητος—διότι ἐὰν τις δέν ἐξεύρῃ νὰ κυβερνᾷ τὸν ἑαυτοῦ οἶκον, πῶς θέλει ἐπιμεληθῇ τὴν ἐκκλησίαν τοῦ Θεοῦ; "A.TIM. γ:1-7.

Ὅχι λέγουν οἱ Καθολικοὶ καὶ αἱ Σύνοδοι αὐτῶν, ἡμεῖς δογματίζομεν καὶ διατάσσομεν, ὅτι ὁ

κλήρος μικρὸς καὶ μεγάλος, ἀπὸ διακόνου ἕως Καρδινάλιου καὶ Πάπα, δὲν πρέπει νὰ ὑπανδρεύωνται, οὔτε νὰ ἔχουν τέκνα νόμιμα καὶ οἴκους κατὰ τὸν Λόγον τοῦ Θεοῦ. Διατάσσομεν ἀγαμίαν τοῦ κλήρου.

Ἡ "ΣΥΓΓΡΟΝΟΣ ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΣ ΕΓΓΥΚΛΟΠΑΙΔΕΙΑ ΠΡΩ-
ΙΑΣ εἰς τὴν λέξιν "ΑΓΑΜΙΑ" λέγει τὰ ἑξῆς,

" Κατὰ τοὺς ἀρχαίους ἱστορικοὺς χρόνους ἡ ἀποφυγὴ γάμου ἔθεωρεῖτο ὡς ἁμάρτημα, καταδικαζόμενον οὐχὶ μόνον ὑπὸ τῆς κοινωνίας καὶ τῶν φιλοσόφων, ἀλλὰ καὶ ὑπὸ τῆς πολιτείας ἔτι. Ἐν Σπάρτῃ ἐπὶ παραδείγματι ἡγεῖρετο εἰς ὠρισμένας περιπτώσεις δίκη κατὰ τῶν ἀγάμων - ἡ καλουμένη "ἀγαμίου γραφή" - φαίνεται δὲ ὅτι καὶ ἐν Ἀθήναις ἴσχυσαν ἐπὶ τινὰ καιρὸν παρόμοιαι νομικαὶ διατάξεις. Ἀκόμη αὐστηρότερος ἦτο ὁ Ρωμ. Νόμος, τάσων τῶν ἀγάμων - CAELIBES - ἐν ἧσони ἔναντι τῶν λοιπῶν πολιτῶν μοίρα, ἐπὶ κληρονομικῶν ἰδία περιπτώσεων. Ὁ Χριστιανισμὸς ἀντιθέτως διηυκόλυνε τὴν ἀγαμίαν διὰ τοὺς θέλοντας νὰ ἀφιερωθῶσιν εἰς τὴν λατρείαν τοῦ Θεοῦ, καὶ μάλιστα κληρικοὺς. Ἀπὸ δὲ τοῦ Μ. Κωνσταντίνου καὶ ἐφεξῆς κατηργήθησαν τελειωτικῶς αἱ κατὰ τῶν ἀγάμων διατάξεις τοῦ Ρωμαϊκοῦ δικαίου. Ἡ Ὁρθόδοξος ἐκκλησία ἀπαγορεύει τὸν γάμον, εἰς πάντα ἱερωμένον μετὰ τὴν χειροτονίαν αὐτοῦ, ἐπίσης δὲ εἰς τοὺς μοναχοὺς τοὺς περιβεβλημένους τὸ μοναχικὸν ἔνδυμα. Δὲν ἀποτελεῖ ὅμως κώλυμα ὁ πρὸ τῆς χειροτονίας γεγόμενος γάμος, παρεκτὸς μόνον εἰς τοὺς ἐπισκόπους. Ἀντιθέτως ἐν τῇ Δυτικῇ Ἐκκλησίᾳ, ἡ ἀγαμία ἀποτελεῖ ἀπαράβατον προϋπόθεσιν διὰ τὴν χειροτονίαν παντὸς ἱερωμένου. Τὸν περιορισμὸν τοῦτον κατήργησαν ὁλοσχερῶς οἱ Διαμαρτυρόμενοι, παρὰ τοῖς ὁποίοις οὐδὲν ἐκ γάμου κώλυμα ὑφίσταται διὰ τοὺς κληρικοὺς."

Μὲ τὰς ἀνωτέρω μαρτυρίας ἐκ τῆς Γραφῆς καὶ ἱ-

στορίας, ἅς κρίνῃ τις πῶς καταπατεῖται κατὰ τὸ δοκοῦν ὁ Λόγος τοῦ Θεοῦ μὲ ἀνθρωπίνους παραδόσεις καὶ κανόνας. Ὁ Λόγος τοῦ Θεοῦ λέγει,

" Τὸ δὲ Πνεῦμα ῥητῶς λέγει, ὅτι ἐν τοῖς ὑστέροις καιροῖς θέλουσιν ἀποστατήσῃ τινὲς ἀπὸ τῆς πίστεως, προσέχοντες εἰς πνεύματα πλάνης καὶ εἰς διδασκαλίας δαιμονίων, διὰ τῆς ὑποκρίσεως ψευδολόγων, ἔχόντων τὴν ἐαυτῶν συνείδησιν κεκαυτηριασμένην, ἐμποδίζόντων τὸν γάμον, προσταζόντων ἀποχὴν βρωμάτων τὰ ὅποια ὁ Θεὸς ἔκτισε διὰ νὰ μεταλαμβάνωσι μετὰ εὐχαριστίας οἱ πιστοὶ καὶ οἱ γνωρίσαντες τὴν ἀλήθειαν." A.TIM.δ:1-4.

"Οχι δογματίζουν οἱ Καθολικοὶ καὶ αἱ Σύνοδοι -αἱ ἀλληλοαναθεματίζουνσαι ἢ μία τὴν ἄλλην, καὶ οἱ ἐπίσκοποι οἱ ἀλληλοαναθεματίζοντες ὁ εἰς τὸν ἄλλον, καὶ ὅλους- ἡμεῖς, λέγουν, δὲν προσέχομεν τὸ "Πνεῦμα" λέγει, ἡμεῖς γνωρίζομεν καλλίτερον, ἔχομεν ἰδικὸν μας πνεῦμα, καὶ δογματίζομεν καὶ παραγγέλλομεν οἱ ἱερωμένοι -νὰ μὴ ὑπανδρεύωνται, καὶ νὰ μὴ τρώγουν κρέας καὶ τυρὸν Τετάρτην καὶ Παρασκευὴν, διότι "κατηραμένος ὁ λάρυγξ ὁ τρώγων κρέας καὶ τυρὸν καὶ ὡὰ Τετάρτην καὶ Παρασκευὴν. "Ἄς λέγῃ ἡ Γραφὴ ὅτι ἡ διδασκαλία αὕτη εἶναι" διδασκαλία δαιμονίων, καὶ πνεῦμα πλάνης, καὶ ἀποστασία ἐκ τῆς πίστεως."

Ὁ Λόγος τοῦ Θεοῦ λέγει,

" Ὅλη ἡ Γραφὴ εἶναι θεόπνευστος καὶ ὠφέλιμος πρὸς διδασκαλίαν, πρὸς ἔλεγχον, πρὸς ἐπανόρθωσιν, πρὸς ἐκπαίδευσιν τὴν μετὰ τῆς δικαιοσύνης, διὰ νὰ ᾖ ὁ ἄνθρωπος τοῦ Θεοῦ, ἡτοίμασμένος εἰς πᾶν ἔργον ἀγαθόν." B.TIMOΘ.γ:16,17.

"Οχι ἀνακράζουσιν οἱ Παπισταὶ, ἡ Γραφὴ δὲν πρέπει νὰ μελετᾶται, ἐκτὸς κατὰ τοὺς δογματισμοὺς

τῶν Συνόδων καὶ τοῦ "ἀλαθήτου τῶν Παπῶν." Ἡ Σύ-
νοδος τῆς TRENT 1545, ἀπηγόρευσε τὴν μελέτην τῆς
Γραφῆς ὡς "ἐπικίνδυνον διάβημα." Τὸ δὲ INFORMA-
TION BUREAU OF KNIGHTS OF COLUMBUS σελ. 24 λέγει,

" Μόνον ἡ Καθολικὴ Ἐκκλησία ἔχει ἐξουσίαν
ν' ἀποφασίζῃ τελικῶς καὶ διὰ παντὸς πᾶσαν
ἐρώτησιν καὶ ἀκριβῆ ἐρμηνείαν τῆς Γραφῆς,
τὴν ὁποίαν ἐξουσίαν παρέδωκεν ὁ Χριστὸς
πρὸς προφύλαξιν εἰς αὐτήν. Ἡ ἐκκλησία ἐρ-
μηνεύει τὸν νόμον τοῦ Θεοῦ τόσον ὅσον καὶ
τὸ ἀνώτατον δικαστήριον, ὁ Ἄρειος Πάγος, ἐρ-
μηνεύει τοὺς νόμους τοῦ Κράτους."

Ἐγκύκλιος τις τοῦ Πάπα εἰς τοὺς Ἰρλανδοὺς
ιεράρχας, ὠνόμασε τὰς Βιβλικὰς Ἐταιρείας, "Λοι-
μώδη ἀσθένειαν διὰ τὸν λαόν." Δὲν θέλουν οἱ θρη-
σκευτικοὶ ἄρχοντες ὁ λαὸς νὰ γνωρίσῃ τὰς Γραφάς,
τὸν Λόγον τοῦ Θεοῦ, διότι ἡ γνῶσις αὐτῆ φέρει εἰς
φῶς τὴν πλάνην τὴν ὁποίαν ἐπὶ αἰῶνας ἐπεσώρευσαν
ἐπὶ τῶν λαῶν διὰ τῶν ἀνθρωπίνων παραδόσεων καὶ
κανόνων.

Ὁ JEAN BUISSON, OF LA CHAPELLE DE GUINCHCEY,
FRANCE, τὸ 1950 παρέθεσεν ἱστορικῶς, μερικὰς πλά-
νας αἵτινες εἰσεχώρησαν ὀλίγον κατ' ὀλίγον ἀπὸ
τὸν Γον καὶ Δον αἰῶνα εἰς τὴν ἀγνὴν καὶ καθαρὰν
καὶ ἀπλὴν χριστιανικὴν θρησκείαν τοῦ Χριστοῦ, ἡ-
τις ἀναγράφεται εἰς τὰ Εὐαγγέλια καὶ τὰς ἐπιστο-
λάς τῶν ἀποστόλων.

" Αἱ προσευχαὶ ὑπὲρ τῶν νεκρῶν ἤρχισαν περὶ
τὸ 310 μ.Χ. Τὰ κηρία τὸ 320, ἡ προσκύνησις
τῶν ἁγίων καὶ τῶν ἀγγέλων τὸ 375. Περὶ τοῦ-
του ἴδε Κυριακοῦ Ἐκκλ. Ἰστ. Κεφ. 134, περὶ
κηρίων, προσκυνήσεως ἁγίων κ.λ. χρονολογι-
κῶς. - ἡ διδασκαλία περὶ τριάδος Θεῶν, ἐχαλ-
κευθῆ τὸ 381, αἱ λειτουργίαι εἰς τὴν Ἀνα-
τολικὴν Ἐκκλ. τὸ 370 εἰς τὴν Δυτικὴν τὸ
394 Λατινιστὶ, εἰς νεκρὰν γλῶσσαν. Ἡ προσ-
κύνησις τῆς Παρθένου Μαρίας ἤρχισεν τὸ

" 430, πάλη ἥτις κατέληξεν εἰς ἀφορισμοὺς καὶ ἐξορίας, καὶ αἱματοχυσίας μετὰ τὰς λέξεις ΧΡΙΣΤΟΤΟΚΟΣ, ΘΕΟΤΟΚΟΣ, ΘΕΟΜΗΤΩΡ κ.λ.π. Ὁ Κυριακὸς, κεφ. 92 ἀναφέρει ὅτι ὁ Πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως Νεστόριος προσέβαλε τὴν ὀνομασίαν ΘΕΟΤΟΚΟΣ, ὅρισας τὴν λέξιν ΧΡΙΣΤΟΤΟΚΟΣ ὡς Γραφικωτέραν, ἀλλ' ἐξωρίσθη, ἐκώθη κ.λ.π. Ἰδε ὁμοίως Κεφ. 93 καὶ 94 περὶ τῆς πάλης ἐπὶ τῶν λέξεων ΟΜΟΟΥΣΙΟΥ, ΟΜΟΙΟΥΣΙΟΥ, ΘΕΟΠΑΣΧΙΤΑΙ, ΑΝΘΡΩΠΟΠΑΣΧΙΤΑΙ, ΦΘΑΡΤΟΛΑΤΡΑΙ, ΦΘΑΡΤΟΔΟΚΗΤΑΙ, ΑΚΤΙΣΤΙΤΑΙ, ΚΤΙΣΤΟΛΑΤΡΑΙ κ.λ.π. ἡ μία μερὶς ἐπισκόπων ἀναθεματίζουσα τὴν ἄλλην μερίδα διὰ Συνόδων καὶ ἐξοριῶν καὶ πολλάκις καὶ φόνων. Ἰδε ΛΗΣΤΡΙΚΗΝ ΣΥΝΟΔΟΝ, Κυριακοῦ κεφ. 93. Ἡ διδασκαλία τοῦ ἁγιασμοῦ δι' ὕδατος ὡς ἐξορκισμὸν τὸ 850. Ἡ προσκύνησις τῶν εἰκόνων ἐπεβλήθη ἐν τῇ Ἀνατολῇ καὶ Δύσει διὰ φόνων καὶ αἱματοχυσίας τὸ 788. Ἰδε θρίαμβον τῆς εἰκονολατρίας ἐπὶ Εἰρήνης, Κυριακοῦ κεφ. 101, ὀνομάζουσα ἡ μία μερίδα τὴν ἄλλην ΕΙΚΟΝΟΚΛΑΣΤΑΙ, ΕΙΚΟΝΟΚΑΥΣΤΑΙ, ΕΙΚΟΝΟΜΑΧΟΙ, ΕΙΚΟΝΟΛΑΤΡΑΙ κ.λ.π. Ὅτε δὲ οἱ εἰκονοκλᾶσται ἰσχυρίζοντο ὅτι ὁ λαὸς ἐθεοποιεῖ τὰς εἰκόνας, παραβιάζων Γραφικοὺς κανόνας τοῦ Θεοῦ, οἱ φίλοι τῆς εἰκονολατρίας ἀπήντων, "Ὅφείλεις διδάξης τὸν ἀγράμματον λαὸν." ΚΥΡΙΑΚΟΥ ΤΟΜ. Α'. σελ. 265.

Ἡ ἀγαμία τοῦ κλήρου εἰς τὴν Δύσιν, ἀπεκρυσταλλώθη τὸ 1074, τὸ ἀλάθητον τῆς ἐκκλησίας τὸ 1076, τὸ ἀλάθητον τοῦ Πάπα τὸ 1870, τὸ δόγμα τῆς Μετουσιώσεως, τῶν συγχορηχαρτίων, ἀφέσεων, ψυχοχαρτίων, τὸ AVE MARIA-Χαῖρε Μαρία-, ἡ ἀμιάγτος αὐτῆς σύλληψις, ἡ ἀειπαρθενία αὐτῆς, ἁγιοποίησις τοῦ Ἰωσήφ, κ.λ.π. ὧν οὐκ ἔστι χώρος παραθῆναι, βαλσαμωμένων σωμάτων, ἀνδριάντων Παπῶν, ἁγίων, σκαλιστῶν λίθων καὶ μαρμάρων ἁγίων, ὁστέων προσκύνησις, λειψάνων λειτανειῶν, ἐπιταφίων,

" καλανδῶν καὶ μυρίων ἑορτῶν, ἱστορικῶς ἀναφέρει ὁ ἄνωτέρω συγγραφεὺς τῆς Γαλλίας."

Ὁ ἅπλοῦς καὶ καθαρὸς Λόγος τοῦ Θεοῦ, παρωράθη, παρηγκωνίσθη, καὶ ἐτάφη εἰς τὰ σκύβαλα τῶν ἀνθρωπίνων παραδόσεων καὶ εἰδωλολατρικῶν συνηθειῶν καὶ λατρείων. Ὁ Λόγος τοῦ Θεοῦ "ὁ Θεόπνευστος, καὶ ὁ ὠφέλιμος πρὸς διδασκαλίαν, πρὸς ἐπανόρθωσιν πρὸς ἐκπαίδευσιν τὴν μετὰ τῆς δικαιοσύνης, διὰ νὰ εἶναι τέλειος ὁ ἄνθρωπος τοῦ Θεοῦ, ἡτοιμασμένος εἰς πᾶν ἔργον ἀγαθόν" ἀντικατεστάθη μὲ ἀνθρωπίνους θεωρίας. Καὶ ὅπως εἰς τὰς ἡμέρας τοῦ Ἰησοῦ οἱ θρησκευτικοὶ ἄρχοντες ἐπεβάλον εἰς τὸν λαὸν δυσβάστακτα βάρη, ἐνῶ αὐτοὶ οὐδὲ κἄν ἐτήρουν, οὕτω καὶ ὁ Παπισμὸς, ἐπεσώρευσε εἰς τὸν λαὸν διδασκαλίας, ἐντάλματα ἀνθρώπων. Καὶ ὁ Ἰησοὺς λέγει,

"Οὐαὶ εἰς ἐσᾶς τοὺς νομικοὺς, διότι ἀφηρέσατε τὸ κλειδίον τῆς γνώσεως-τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ-τὴν Γραφὴν-σεῖς δὲν εἰσήλατε, καὶ τοὺς εἰσερχομένους ἐμποδίζετε." ΛΟΥΚ. ια:52.

Ἐπὶ ποινῇ θανάτου ὁ Παπισμὸς ἐπηγόρευσε τὴν μελέτην τῆς Γραφῆς. Ἡ σφαγὴ τῶν Οὐγενότων, τῶν Οὐαλδεσιῶν, ἡ σφαγὴ τῆς νυκτὸς τοῦ Ἀγ. Βαρθολομαίου κ.λ.π. ἴστανται βλοσυροὶ μάρτυρες ἐν τῇ ἱστορίᾳ ἐναντίον τῆς Παπwsύνης. Τὰ πλήθη ἔφυγον τὸν θρησκευτικὸν διωγμὸν ἐν Ἀμερικῇ, διὰ νὰ λατρεύουν τὸν Θεὸν καὶ νὰ μελετοῦν τὴν Γραφὴν, τὸν Λόγον τοῦ Θεοῦ, ἄνευ φόβου, διωγμῶν καὶ διαταγμάτων τῶν Παπῶν διὰ τοῦ Κράτους ἐκτελουμένων, δηλ. τῆς πολιτικῆς ἀρχῆς.

Θὰ γίνῃ ἡ ἔνωσις ἡ ἐνότης τῶν ἐκκλησιῶν; Ἡ συνάντησις Παπα-Πατριάρχου εἰς Ἱερουσαλὴμ, ὡς καὶ αἱ προσευχαὶ τῆς Ὁρθοδοξίας ἐν Ἑλλάδι ὑπὲρ τῆς ματαιώσεως τῆς συναντήσεως, καὶ ἡ διάστασις τῆς ἱεραρχίας τῆς Ἑλλάδος μὲ τὴν ἐπιτευχθεῖσαν συνάντησιν τῶν δύο τούτων κεφαλῶν, ποία ἐπακόλουθα θὰ ἔχουν; θὰ ἴδωμεν." Ἰδε Δ'. Τόμ. Γραφ. Μελ. ΣΤ.

ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΗ ΖΩΗ ΚΑΙ ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΑ

ΕΝ ΠΡΟΣΕΧΗ ΠΡΟΣΚΑΡΤΕΡΟΥΝΤΕΣ

---οοο---

ΩΛΟΥΚΑΣ ἀναγράφει δύο παραβολὰς τοῦ Ἰησοῦ αἵτινες ποιοῦσιν ἔμφασιν ἐπὶ τῆς σπουδαιότητος τῆς προσκαρτερήσεως ἢ ἐπιμονῆς ἐν τῇ προσευχῇ. Εἰς τὸ ια:5-13 περιγράφει τινα "φίλον" ζητοῦντα ἄρτον, εἰς τὸ ιη:1-8 κεφ. περὶ "ἀδίκου κριτοῦ" εἰς τὸν ὁποῖον γίνεται ζήτησις ἢ παράκλησις παρὰ χήρας τινος.

Αὗται αἱ παραβολαὶ ἐμπεριέχουσιν ὥραϊον καὶ σπουδαῖον μάθημα. Ἡ ἐφαρμογὴ, φυσικὰ, γίνεται εἰς τὸν λαὸν τοῦ Θεοῦ οἵτινες χρῆζουσι τῆς ἀνάγκης τῆς θείας χάριτος καὶ ἐπιστάσις. Περιβάλλονται ἀπὸ πολλοὺς πειρασμοὺς, δυσκολίας, ἐμπόδια, ἀποθαρρύνσεις καὶ ἐτέρας δυσμενεῖς περιστάσεις, εἰς τὰς ὁποίας, εἰ μὴ ἦρχετο εἰς ἀρωγὴν ἡ δεσπόζουσα πρόνοια καὶ θεία χάρις εἰς τὴν ζωὴν των, καὶ ἡ ἱκανότης τοῦ Θεοῦ εἰς πᾶσαν χρεῖαν ἀνάγκης, βεβαίως θὰ ἀπέκαμον καθ' ὁδὸν καὶ θὰ ἔπιπτον καταβεβλημένοι ἐκ τῆς τάξεως ἐκείνων οἵτινες ὑπηρετοῦσι τὸν Κύριον, τὴν ἀλήθειαν καὶ τοὺς ἀδελφοὺς. Καὶ ἐκ τοῦ μαθήματος τῶν παραβολῶν τούτων ἔχομεν τὴν βεβαίωσιν ὅτι αἱ προσευχαὶ προσφερόμεναι ἰδίως ὅταν εὐρισκώμεθα ὑπὸ πολὺ στενόχωρον ἢ καταθλιπτικὸν περιβάλλον εἰσακούονται ὑπὸ τοῦ Κυρίου. Ἡ ἀπάντησις εἶναι ἐνδεχόμενον νὰ βραδύνη, ἀλλὰ τοῦτο δὲν πρέπει νὰ μᾶς κάμῃ νὰ δισταζώμεν νὰ ἐκζητήσωμεν ἐκεῖνο ὅπερ γνωρίζομεν, ὅτι ὁ Κύριος εὐαρέστως θὰ δώσῃ εἰς ἡμᾶς.

Ἡ γνωστὴ μέθοδος ἣν ὁ Κύριος ἐδίδαξε τοὺς μαθητάς Του νὰ προσευχῶνται, γίνεται ἡ προσαγωγ-

γὴ τοῦ σεβασμοῦ, παρουσιαζόμενοι ἐνώπιον τῆς οὐ-
ρανίου χάριτος" Ἀγιασθήτω τὸ ὄνομα Σου." Ἐν ταύ-
τῃ τῇ περιγραφῇ, γίνεται ὡσαύτως σπουδαία μνεῖα
νὰ προσευχωμεθὰ νὰ ἔλθῃ ἡ Βασιλεία τοῦ Θεοῦ διὰ
τὴν εὐλογίαν ὅλων τῶν ἀνθρώπων τῆς γῆς. Ὁ Θεὸς
θέλει ἡμᾶς νὰ ἐνδιαφερώμεθα διὰ τοὺς ἄλλους διλ-
οὺς ὁ Χριστὸς ἀπέθανε, καὶ ἰδίως περὶ τῶν οἰκεί-
ων τῆς πίστεως. Ζητοῦντες διὰ τὸν καθημερινὸν
ἄρτον τοῦτο συνεπάγεται, φυσικὰ, πολὺ περισσότε-
ρον διὰ τὰς πνευματικὰς μας ἀνάγκας. Προσευχόμε-
νοι διὰ τὴν ἄφεσιν τῶν ἁμαρτιῶν μας, ὑπενθυμίζε-
ται εἰς ἡμᾶς περὶ τῆς προθυμίας μας νὰ συγχωρῶ-
μεν τὰ σφάλματα τῶν ἄλλων. ΜΑΤΘ. ς: 14,15.

Ὁ Ἰησοῦς συνέχισε ταύτην τὴν περιγραφὴν τῆς
προσευχῆς μὲ τὴν παραβολὴν,

" Ἐὰν τις ἐξ ὑμῶν ἔχει φίλον καὶ ὑπάγῃ πρὸς
αὐτὸν τὸ μεσονύκτιον καὶ εἴπῃ πρὸς αὐτὸν,
Φίλε, δάνεισόν μοι τρεῖς ἄρτους, ἐπειδὴ
ἦλθε φίλος μου πρὸς ἐμὲ ἐξ ὁδοιπορίας καὶ
δὲν ἔχω τί νὰ βάλω ἔμπροσθέν του, καὶ ἐκεῖ-
νος ἀποκριθεὶς ἔσωθεν εἴπῃ, Μὴ μὲ ἐνόχλει,
ἡ θύρα εἶναι ἤδη κεκλεισμένη καὶ τὰ παῖδιά
εἶναι μετ' ἐμοῦ εἰς τὴν κλίνην, δὲν δύναμαι
νὰ σηκωθῶ καὶ νὰ σοὶ δώσω. Σᾶς λέγω, καὶ
ἂν δὲν σήκωθῇ καὶ δώσῃ εἰς αὐτὸν, διότι εἴ-
ναι φίλος αὐτοῦ, τοῦλάχιστον διὰ τὴν ἀναί-
δειαν αὐτοῦ θέλει σηκωθῇ καὶ δώσῃ εἰς αὐ-
τὸν ὅσα χρειάζεται. Καὶ ἐγὼ σᾶς λέγω, Αἰ-
τεῖται καὶ θέλει σᾶς δοθῇ, ζητεῖτε καὶ θέ-
λετε εὐρεῖ, κρούετε καὶ θέλει σᾶς ἀνοιχθῇ."
ΛΟΥΚΑ ια: 5-9.

Ἐνταῦθα ἔχομεν ἀλανθάστως τὸ μάθημα τῆς ἐπι-
μονῆς καὶ προσκαρτερήσεως εἰς τὴν προσευχὴν. Ὁ
Ἰάκωβος ἔγραψε περὶ ἐκείνων οἵτινες ζητοῦσι καὶ
δὲν λαμβάνουσι "διότι κακῶς ζητοῦσι διὰ νὰ δαπα-
γῇσιν εἰς τὰς ἡδονὰς τῶν." ΙΑΚ. δ:3. Ὁ Κύριος
υποδεικνύων εἰς ἡμᾶς τὸ ὑπόδειγμα τῆς προσευχῆς,

παρέχει τὴν σπουδαιότητα τῆς σκέψεως περὶ τίνων πραγμάτων ὁ οὐράνιος ἡμῶν Πατὴρ εὐαρεστεῖται νὰ δώσῃ εἰς τὰ τέκνα Του καὶ τὰ ὁποῖα πράγματα ὡς Νέα Κτίσματα ἐν Χριστῷ ἔχομεν χρεῖαν.

Προσευχὴ σημαίνει ἐπικοινωνία μὲ τὸν Θεόν, καὶ ὁ Ἰησοῦς θελεῖ ἡμᾶς νὰ ἐνθυμώμεθα, ὅτι χρειαζόμεθα καθημερινῶς ταύτην τὴν ἐπικοινωνίαν. Ὁ Κύριος γνωρίζει τὰς καθημερινὰς μας ἀνάγκας, ἀλλὰ ἐπιθυμεῖ ὥπως ἡμεῖς κατανοήσωμεν ταύτας τὰς ἀνάγκας καὶ ἐκζητῶμεν ἐκείνας ἅς ὁ Θεὸς ὑπεσχεθῇ νὰ προμηθεύσῃ. Ἐπομένως δεόν νὰ συμμορφώσωμεν τὰς ἀπόψεις μας καὶ τὴν διαγωγὴν συμφῶνως πρὸς τὰς θείας ὁδηγίας. Ὁ Οὐράνιος ἡμῶν Πατὴρ εἶναι πλούσιος εἰς ἔλεος καὶ εὐλογίας διὰ τὰ εὐπειθῆ καὶ πιστὰ τέκνα Του ἅτινα θὰ ἐκζητήσωσι ταύτας ἐξ Αὐτοῦ.

" Εἰς τὴν προσευχὴν ἐπιμένοντες." ΡΩΜ. ιβ:12.
'Ανυψοῦντες τὰς καρδίας μας καὶ διανοίας πρὸς τὸν Θεὸν διὰ προσκατερίσεως ἐν προσευχῇ ἐν παντὶ καιρῷ καὶ πάντοτε, εἶναι μέγα προνόμιον, ἐπειδὴ πᾶσαι αἱ ὑποθέσεις τοῦ ἀκολούθου τοῦ Χριστοῦ εἶναι ὑπὸ τὴν ἐπίβλεψιν καὶ πρόνοιαν Αὐτοῦ. Ὃταν προσευχώμεθα εἰς τὸν Θεὸν δὲν πρέπει νὰ νομίζωμεν ἢ νὰ φοβώμεθα, ὅτι εἶναι πολυάσχολος εἰς ἄλλα ζητήματα σπουδαιοτέρας ἀξίας, ἢ ὅτι ὁ Θεὸς ἐκουρασθῇ ἔνεκα τῶν συχνῶν ἡμῶν ἐλεύσεων πρὸς Αὐτὸν διὰ πράγματα μικρᾶς ἀξίας. Διὰ ν' ἀφαιρεθῇ ἀπὸ τὸν νοῦν μας τοιοῦτος διαλογισμὸς, ὁ Κύριος ἐξέθεσε τὴν παραβολὴν τῆς ὀχληρᾶς ἐκείνης χήρας ἣτις εἰσηκούσθη καὶ ἔλαβε τὸ αἶτημα αὐτῆς ἐνεκεν τῆς ὀχληρότητός της ἀπὸ τὸν "ἀδίκον κριτὴν." Ἐπαναλαμβάνοντες τὰς κατὰ τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ προσευχὰς μας, ἐκδηλοῦμεν τὰς τε ἐνθέρμους ἡμῶν προθυμίας καὶ τὴν πίστιν μας, ὅτι αὗται θελουσιν εἰσακουσθῆ. Τὸ στοιχεῖον τοῦ χρόνου εἰς πάντα τὰ ἔργα τοῦ Θεοῦ εἶναι σπουδαῖον ὡς ἐκ τούτου δὲν πρέπει ν' ἀποκάμνωμεν, ὅταν ἡ ἀπάντησις βραδύνη. οὔτε εἶναι πρέπον ἀναιτίως νὰ καταστῶμεν ἐλλειπεῖς πίστεως ἢ ζήλου καὶ ιδίως ὅταν δοκιμαζώμεθα

ὑπὸ τοῦ Θεοῦ εἰς τὸ ζήτημα τοῦτο.

"Ἀφιλάργυρος ὁ τρόπος, ἀρκούμενοι εἰς τὰ παρόντα." ΕΒΡ. ιγ:5. Όταν τὰ ἐλατήρια τῆς προσευχῆς πηγαῖωσιν ἀπὸ ἰδιωτέλειαν, φιλαυτίαν, ἢ ἐγωιστικὰς ἐπιθυμίας, τότε οἱ τοιοῦτοι εἶναι ἐνδεχόμενον νὰ ἀποκτήσωσι οὐκ ὀλίγας δριμεῖας δοκιμασίας. Τινὲς ἐκέρδισαν πλοῦτον καὶ ἀπώλεσαν τὴν ἀλήθειαν καὶ τὴν ὑπηρεσίαν αὐτῆς. Ὁ πνευματικὸς Ἰσραὴλ δέον νὰ δέχηται ἀσμένως τὴν σοφίαν τοῦ Κυρίου καὶ τὴν πρόνοιαν Αὐτοῦ εἰς τὴν καθοδηγίαν ὡς ὁπαδοῦ τοῦ Χριστοῦ καὶ νὰ μεταχειρίζεται σοφῶς τὰ πράγματα τὰ εὐρισκόμενα ἐντὸς τοῦ κύκλου αὐτοῦ-δεχόμενος τὰ πάντα ὡς δῶρα Θεοῦ μετ'εὐχαριστίας, τὰ δὲ αἰτήματα αὐτοῦ δέον νὰ εἶναι διὰ πνευματικὰ δῶρα-συμπεριλαμβανομένης καὶ τῆς μακροθυμίας καὶ τῆς αὐταρκείας τῆς καρδίας.

Η ΦΡΟΝΤΙΣ ΤΟΥ ΠΑΤΡΟΣ

Εἰς τὸ ὑπὸ ἐξέτασιν θέμα μας, ἀμέσως μετὰ τὴν παραβολὴν "τοῦ φίλου ἐκζητοῦντος ἄρτον" ΛΟΥΚ. ια: 5-9, ὁ Ἰησοῦς διεγείρει τὸ ἐρώτημα,

"Καὶ ἐὰν τις ἐξ ὑμῶν εἶναι πατὴρ καὶ ὁ υἱὸς αὐτοῦ ζητήσῃ ἄρτον, μήπως θέλει δώσει εἰς αὐτὸν λίθον; καὶ ἐὰν ὁψάριον, μήπως ἀντὶ ὁψαρίου θέλει δώσει εἰς αὐτὸν ὄφιν; ἢ ἐὰν ζητήσῃ ὦδον, μήπως θέλει δώσει εἰς αὐτὸν σκορπίον; ἐὰν λοιπὸν σεῖς, πονηροὶ ὄντες, ἐξεύρετε νὰ δίδητε καλὰς δόσεις εἰς τὰ τέκνα σας, πόσω μᾶλλον ὁ Πατὴρ ὁ Οὐράνιος θέλει δώσει Πνεῦμα Ἅγιον εἰς τοὺς αἰτοῦντας παρ'Αὐτοῦ;" ΛΟΥΚ. ια:11-13.

Ὁ Οὐράνιος ἡμῶν Πατὴρ ὑπ'οὐδεμίαν ἔννοιαν τῆς λέξεως κινεῖται ἀπὸ ἀδιαφορίαν, ὅπως εἰς τὴν παραβολὴν, ὁ ἄνθρωπος ἐκ τοῦ ὑποίου ἐζητήθη ἄρτος ἔδειξε μέτρον ἀδιαφορίας καὶ ὅπως ὁ ἀδίκος κριτὴς βαρυνθεὶς ἐκ τῆς ὀχληρότητος τῆς χήρας ἐ-

κὼν ἄκων ἔδωκε κατὰ τὸ αἶτημα αὐτῆς. Ὁ Θεὸς εἶ-
 ναι τελείως ἀνιδιοτελής, γενναιοδωρὸς, εὐσπλα-
 χνός καὶ ἐνδιαφέρεται εἰς ἐκεῖνο τὸ ὅποιον εἶναι
 τὸ κάλλιστον διὰ τὰ τέκνα Του. Οὐδέποτε γινόμεθα
 βαρετοὶ εἰς Αὐτὸν. Οὐδέποτε κοιμᾶται ἡ κουράζε-
 ται ὅπως ἡμεῖς κουραζώμεθα. Ἐὰν ἀμέσως δὲν χορη-
 γῇ τὰ αἰτούμενα εἰς τὴν δέησιν μας πάντοτε
 εἶναι διότι ἐν τῇ σοφίᾳ Του γνωρίζει, ὅτι ἡ ἀργο-
 πορία εἰς τὴν ἀπάντησιν τῆς προσευχῆς εἶναι τὸ
 κάλλιστον δι' ἡμᾶς ὡς Νέα Κτίσματα ἐν Χριστῷ Ἰη-
 σοῦ, καὶ διότι θέλει ἡμᾶς νὰ ἐκδηλώσωμεν περισ-
 σοτέραν εἰλικρίνειαν, ὅταν ἐκλιπαρῶμεν τὰς χάριν
 ἡμῶν ἐπαγγελθείσας εὐλογίας. Εἰς τοῦτο τὸ μάθημα
 ἡ σπουδαιότητα ἐκκλησις διὰ τὸ Ἀγ. Πνεῦμα τοῦ
 Θεοῦ ἐμφαίνεται ὡς προεξέχουσα διὰ τὰς ἀνάγκας
 τῆς πνευματικῆς μας ἀναπτυξεως εἰς τε τὴν κατα-
 νοήσιν τοῦ θείου θελήματος καὶ εἰς ἐτέρας εὐλο-
 γίας τὰς προερχομένας ἐκ τοῦ Λόγου Αὐτοῦ, ἵνα
 ἐννοήσωμεν τὰς πολυτίμους ἀληθείας τοῦ θείου
 σχεδίου.

Ὁ Ἀπ. Παῦλος εἰς ΡΩΜ.ε:5, ὁμιλεῖ, ὅτι "ἡ ἀ-
 γάπη τοῦ Θεοῦ εἶναι ἐκκεχυμένη ἐν ταῖς καρδίαις
 ἡμῶν διὰ Πνεύματος Ἁγίου τοῦ δοθέντος εἰς ἡμᾶς."
 Τοῦτο σημαίνει, ὅτι εἴαν ἔχωμεν τὸ Πνεῦμα τὸ Ἁγι-
 ον, τότε ἔχομεν τὴν ΑΓΑΠΗΝ ΤΟΥ ΘΕΟΥ πληροῦσαν
 καὶ εὐλογοῦσαν τὴν ζωὴν μας. Ἡ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ
 ἐκδηλοῦται εἰς τὴν προμήθειαν ὅλων τῶν ἀναγκῶν
 μας, καὶ δυνάμεθα πάντοτε νὰ εἴμεθα βέβαιοι, ὅτι
 αὗται αἱ ἀνάγκαι θὰ ἐφοδιασθῶσι κατὰ τὴν ἀφθονί-
 αν τῆς χάριτος Του ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ τοῦ Κυρίου ἡ-
 μῶν. ΦΙΛΙΠΠ.δ:19.

Εἰς τῶν μαθητῶν εἶπε "Κύριε δίδαξον ἡμᾶς νὰ
 προσευχώμεθα." ΛΟΥΚ.ια:1. Ἐν συντόμῳ, αἱ προσευ-
 χαὶ μας διὰ νὰ γίνωσι εὐπρόσδεκτοι εἰς τὸν Θεὸν
 πρέπει νὰ ἐκφράζωσι πίστιν μετὰ πεποιθήσεως, ἀ-
 γαθὴν ἐκτίμησιν καὶ σεβασμὸν, πλήρη συμπάθειαν
 πρὸς τὸ θεῖον σχέδιον καὶ ὑποταγὴν εἰς τὴν θείαν
 βουλὴν, ἀφελή, παιδικὴν ἐξάρτησιν ἐκ τοῦ Θεοῦ,
 ἀναγνώρισιν τῶν ἁμαρτιῶν καὶ τῶν ἐλλείψεων μας

καὶ ἐπιθυμίαν πρὸς συγχώρησιν, μετὰ ταπεινῆς ζω-
ηρᾶς ἐπιθυμίας πρὸς θεῖαν καθοδήγησιν καὶ προστα-
σίαν. Πάντα δὲ ταῦτα πιθανὸν νὰ μὴ ἐκφράζωνται
πάντοτε διὰ λόγων, ἀλλὰ τοιαύτη πρέπει τοῦλάχιστον
νὰ εἶναι ἡ στάσις τῆς ψυχῆς. Ὅθεν τότε, ὁ
ὀρισμὸς τῆς προσευχῆς εἶναι ἡ εἰλικρινὴς ἐπιθυ-
μία τῆς ψυχῆς, εἴτε ΕΚΦΕΡΕΤΑΙ εἴτε ΔΕΝ ΕΚΦΕΡΕΤΑΙ.

Ἐκάστη δοκιμασία πίστεως καὶ ὑπομονῆς ἐν τῇ
καθιερωμένῃ ζωῇ εἶναι μία εὐκαιρία διὰ προσευχὴν
διὰ τὴν ὑποσχεθεῖσαν βοήθειαν. Ἐκάστη ἀποτυχία,
ὅπως κερδίσωμεν τὴν νίκην κατὰ τοῦ πειρασμοῦ, εἶ-
ναι ἑτέρα εὐκαιρία διὰ συγχώρησιν καὶ διὰ θεῖαν
εὐλογίαν, ὅπως τὸ μάθημα τῆς ἰδίας ἡμῶν ἀδυναμί-
ας ἐντυπωθῇ βαθύτερον καὶ ἐξέλθωμεν νικηταί, εἴαν
πάλιν παρουσιασθῇ ὁμοία δοκιμασία. Πᾶσα νίκη κα-
τὰ τοῦ ἐγώ, εἶναι μία εὐκαιρία πρὸς προσευχὴν, ἵνα
μὴ ὑψηλοφρονήσωμεν καὶ ὑπερηφανευθῶμεν, ἀλλὰ νὰ
εἰμεθα ταπεινοὶ καὶ ἄγρυπνοὶ διὰ τὴν ἐπομένην ἐ-
φοδὸν τοῦ μεγάλου Σατανᾶ. Ἐκάστη ὑπηρεσία διὰ
τὴν ἀλήθειαν εἶναι καὶ μία εὐκαιρία διὰ προσευ-
χὴν εὐχαριστίας διὰ τὸ προνόμιον μας νὰ ὑπηρετή-
σωμεν τὸν μέγαν Βασιλέα καὶ διότι ὑπέστημεν ὅλι-
γα τινὰ εἰς τὸ ἔργον Αὐτοῦ. Ὡς ἐκ τούτου καὶ ἡ
προτροπὴ "ΕΜΜΕΝΕΤΑΙ εἰς τὴν προσευχὴν, ἀγρυ-
νοῦντες εἰς αὐτὴν μετὰ εὐχαριστίας." ΚΟΛΟΣ.δ:2.
Καὶ πάλιν ἀναγινώσκομεν εἰς ΙΑΚ.ε:16, "Πολὺ ἰ-
σχύει ἡ δέησις τοῦ δικαίου ἐνθέρμως γενομένην."

Ἡ μετὰ τοῦ Κυρίου διὰ τῆς προσευχῆς ἐπικοι-
νωνία, αὐξάνει τὴν ἐμπιστοσύνην ἡμῶν, ὅτι ὁ Κύ-
ριος ἐπιβλέπει τὰς ἡμετέρας ὑποθέσεις. Αὐξάνει
τὴν πίστιν μας εἰς πάσας τὰς μεγίστας καὶ πολυ-
τιμοὺς ἐπαγγελίας τοῦ Λόγου Αὐτοῦ. Αὐξάνει τὴν
πεποίθησίν μας, ὅτι Αὐτὸς μᾶς καθωδήγησε καὶ κα-
τὰ τὸ παρελθὸν καὶ κατὰ τὸ παρὸν. Αὐξάνει τὴν
μέριμναν ἡμῶν διὰ τὴν εὐτυχίαν καὶ τὴν πνευματι-
κὴν πρόδοον τῶν ἐν Χριστῷ ἡμῶν ἀδελφῶν. Αὐξάνει
τὸν ζῆλον ἡμῶν διὰ τὴν μετάδοσιν τῆς ἀληθείας
πρὸς τοὺς ἔχοντας "ὀφθαλμοὺς διὰ νὰ βλέπωσι καὶ

ὅσα διὰ τὰ ἀκούωσι" τὸ χαροποιὸν Εὐαγγέλιον τοῦ Χριστοῦ. Ἡ προσευχὴ λοιπὸν εἶναι στενῶς συνδεμένη καὶ ἐνεργῶς συνηνωμένη μετὰ τῆς προόδου ἡμῶν εἰς τοὺς καρποὺς τοῦ πνεύματος, πρὸς τὸν Θεὸν, τοὺς ἀδελφούς καὶ πρὸς πάντας ἀνθρώπους. Κατὰ συνέπειαν, ἡ γνώμη ἡμῶν εἶναι, ὅτι εἶναι ἀδύνατον δι' οἷονδήποτε Χριστιανὸν νὰ περιπατήσῃ καλῶς καὶ εὐσταθῶς ἐν τῇ ζωῇ καὶ νὰ οἰκοδομήσῃ οἰκοδομὴν χαρακτῆρος καὶ πίστεως, ὡς περιγράφεται ὑπὸ τοῦ Ἀπ. Παύλου συγκειμένην ἐκ "χρυσοῦ, ἀργύρου, καὶ πολυτίμων λίθων" ἄνευ προσευχῆς, ἐπὶ πλεόν, ἄνευ ἐμμονῆς καὶ κανονικότητος εἰς τὴν προσευχὴν, μᾶλλον δὲ ἀκόμη τείνομεν νὰ εἴπωμεν, ἄνευ γονυκλισίας εἰς τὴν προσευχὴν. Ἐπὶ τοῦ σημείου τούτου ὁ Προφητὰναξ Δαβὶδ, διὰ Πνεύματος Ἀγίου κινούμενος, ἐξ εὐχαριστίας καὶ εὐγνωμοσύνης ὡσαύτως καὶ ὑποτυπῶν τὸν Χριστὸν πολλάκις, ἔγραψε,

"ὦ, Δεῦτε-ἔλθετε- ἄς προσκυνήσωμεν καὶ ἄς προσπέσωμεν, ἄς γονατίσωμεν ἐνώπιον τοῦ Κυρίου, τοῦ Ποιητοῦ ἡμῶν." ΨΑΛΜ. 95:6.

Ἔνεκα τῶν ἐκτυφλωτικῶν ἐπιρροῶν τοῦ Σατανᾶ ἐπὶ τοῦ κόσμου, τινὲς ἐξ αὐτῶν δυνατόν νὰ εἶναι τραχεῖς καὶ δὴ σκληροὶ πρὸς τοὺς ἀκολουθοῦντες τοῦ Χριστοῦ. Ἀλλὰ δὲν ἀνήκει εἰς ἡμᾶς νὰ ἐκδικηθῶμεν καὶ νὰ ζητῶμεν τὴν τιμωρίαν των διὰ τὴν ἀμαρτίαν καὶ ἀδικοπραγίαν των. Τοῦτο ἀφίνεται εἰς τὰς χεῖρας τοῦ Θεοῦ. Ὁ Ἰησοῦς εἶναι τὸ μέγα παράδειγμα μας ἐπὶ ταύτης τῆς γραμμῆς. Ὁ Πέτρος ἔγραψεν,

" Λοιδορούμενος δὲν ἀντελοιδόρει, πάσχων δὲν ἠπειλεῖ, ἀλλὰ παρέδιδεν ἑαυτὸν εἰς τὸν κρίνοντα δικαίως." Α. ΠΕΤΡ. β:23.

Φαινομενικῶς γίνεται ἡ ἐντύπωσις, ὅτι ὁ Θεὸς κάμνει ὀλίγον ἢ οὐδὲν διὰ τὰ παντοῖα παθήματα τοῦ λαοῦ Του εἰς τοῦτον τὸν παρόντα πονηρὸν κόσμον." Ὁ Σατανᾶς ἔτι εἶναι ἱκανὸς νὰ διεγείρῃ

ΣΕΙΡΑΙ ΜΑΘΗΜΑΤΩΝ

ΙΩΑΝΝΗΣ Ο ΒΑΠΤΙΣΤΗΣ

κ κληρονομικότητος ὁ Ἰωάννης ὁ Βαπτιστὴς κατήγετο ἐκ τῆς ἱερατικῆς φυλῆς τοῦ Ἰσραὴλ. Ὁ Πατὴρ τοῦ Ζαχαρίας ὁ Ἰδιδιος ἦτο ἱερεὺς ἐκ τῆς οἰκογενείας Ἀβιά. ΛΟΥΚ. α:5, Α.ΧΡΟΝ. κδ:10. Ἐλισάβετ ἡ μήτηρ τοῦ ἦτο ἐκ τῶν θυγατέρων τοῦ Ἀαρών. ΛΟΥΚ. α:5. Ἡ γέννησις τοῦ Ἰωάννου ἦτο διὰ μέσου ἰδιαίτερας παρεμβάσεως τοῦ Θεοῦ, πρᾶγμα ὅπερ ἐνδεικνύει τὴν σπουδαιότητα τῆς ἀποστολῆς ἣν παρίστα. ΛΟΥΚ. α:5-15. Ὅταν ὁ Ἰωάννης ἦτο ὀκτῶ ἡμερῶν ἡλικίας πρεπόντως προσήχθη εἰς τὸν Ναὸν διὰ περιτομῆν, ἀλλὰ μετέπειτα δὲν ἀκούομεν περὶ τῶν ἐνεργειῶν τοῦ, εὐσότου προσέφερεν ἑαυτὸν εἰς τὸν Ἰσραὴλ ὡς δοῦλος τοῦ Θεοῦ. ΛΟΥΚ. α:59-64, 80.

Ἡ κυρίως διακονία τοῦ Ἰωάννου τοῦ Βαπτιστοῦ ἐνέκειτο εἰς τὸ νὰ προετοιμάσῃ τὸν λαὸν Ἰσραὴλ νὰ δεχθῶσι τὸν Μεσσίαν των ὅστις ἦτο ὁ Ἰησοῦς. Αὕτη ἡ ἀποστολὴ ἐπροφητεύθη πρὸ πολλοῦ σχετικῶς με αὐτὸν. Ὁ Ἰωάννης ἐκήρυττε ἄγγελμα μετανοίας εἰς τὸν Ἰσραὴλ, τὸ περιγραφόμενον εἰς τὴν προφητείαν τοῦ Μαλαχίου ἀναφορικῶς με αὐτὸν ὡς ἐπιστρέφων τὰς καρδίας τῶν πατέρων πρὸς τὰ τέκνα καὶ τὰς καρδίας τῶν τέκνων πρὸς τοὺς πατέρας. ΜΑΛ. γ:1, ΗΣ. μ:3, ΜΑΡΚ. α:2-4. Ὁ Μαλαχίας ἀναφέρεται εἰς τὸν Ἰωάννην ὡς ὁ "Ἡλίας." Κατὰ δὴλως ὁ λόγος τούτου τοῦ τίτλου ἀποδιδόμενος εἰς αὐτὸν, ἀπορρέει ἐκ τοῦ γεγονότος, ὅτι ὁ προφήτης Ἡλίας ἐπίσης διεξῆγεν ἔργον ἀναμορφώσεως ἐν τῷ Ἰσραὴλ. ΜΑΛΑΧ. δ:5, 6.

ἀντιστάσεις καὶ διωγμοὺς μὲ τὰ τυφλὰ ὄργανα του καὶ ἑξαπατῶν τινες ἐξ αὐτῶν θὰ νομίσωσιν, ὅτι προσφέρουσι λατρείαν εἰς τὸν Θεόν. Εἰς τὴν ΑΠΟΚ. 9:9,10 παρέχεται γενικὴ εἰκὼν περὶ τοῦτου,

" Ἔως πότε, ὦ Δέσποτα, ἄγιε καὶ ἀληθινέ, δὲν κρίνεις καὶ ἐκδικεῖς τὸ αἷμα ἡμῶν ἀπὸ τῶν κατοικούντων ἐπὶ τῆς γῆς;"

Καὶ πάλιν ὁ Ἰησοῦ εἶπεν,

" Ὁ δὲ Θεὸς δὲν θέλει κάμει τὴν ἐκδίκησιν τῶν ἐκλεκτῶν Αὐτοῦ;.. Σᾶς λέγω ὅτι θέλει κάμει τὴν ἐκδίκησιν αὐτῶν ταχέως. Πλὴν ὁ Υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου ὅταν ἔλθῃ, ἀρὰ γε θέλει εὐρεῖ τὴν πίστιν ἐπὶ τῆς γῆς;" ΛΟΥΚ. ιη:7,8.

"Ἦδη ὁ Κύριος εἶναι παρὼν, ἰδρύνων τὴν Βασιλείαν Του, δὲν πρέπει νὰ ἐκδικηθῶμεν οὐδένα, καὶ εἶναι ἔτι ἀληθές ὅτι ἡ ἐκδίκησις ἀνήκει εἰς τὸν Κύριον. ΔΕΥΤ. λβ:35, ΡΩΜ. ιβ:19, ΕΒΡ. ι:30. Πρέπει νὰ ἑξακολουθῶμεν προσευχόμενοι, προσκαρτεροῦντες ἀνεξαρτήτως τῆς ψυχρότητος τοῦ κόσμου. Προσευχόμενοι " Ἐλθέτω ἡ Βασιλεία Σου" τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ θὰ γίνῃ ἐν ὠρισμένῳ καιρῷ καὶ τρόπῳ. Ἄς μὴ ἀποκάμωμεν ὅθεν, προσευχόμενοι, καὶ ἐν ταυτῷ προσκαρτεροῦντες μὲ ἀγρυπνίαν ἐν Πνεύματι Ἁγίῳ.

Ἐντούτοις ὅμως δὲν πρέπει νὰ ἐκλάβωμεν, ὅτι ὁ Ἰωάννης ὁ Βαπτιστὴς ἐντελῶς ἐξεπλήρωσε τὴν προφητείαν τοῦ Μαλαχίου σχετικῶς μὲ τὴν ἔλευσιν τοῦ "Ἡλίου" ἂν καὶ ἡ διακονία του διεξήχθη ἐν ἀρμο- νίᾳ μὲ αὐτήν. Εἶναι ἀληθὲς ὅτι ὁ Ἰωάννης διὰ μέ- σου τῆς ὑπηρεσίας του ὠδήγησε πολλοὺς πρὸς μετά- νοιαν ἐν τῷ Ἰσραὴλ, ἀλλὰ τὸ ἔθνος, ὡς ἐν συνόλῳ, δὲν προητοιμάσθη νὰ δεχθῇ τὸν Μεσσίαν Ἐθνικῶς. Ἡ διακονία τοῦ Ἰωάννου δὲν ἦτο ἐπιτυχὴς. Ἡ ἀπό- δειξις τούτου εἶναι ὅτι, ὅταν ὁ Ἰησοῦς ἐπαρουσία- σεν ἑαυτὸν εἰς τὸ ἔθνος Ἰσραὴλ, ὡς Βασιλεὺς καὶ Μεσσίας, ἀπερρίφθη. Ὁ Ἰησοῦς ἐξήγγησεν ὅτι ὅσοι ἐδέχθησαν τὸν Ἰωάννην τὸν Βαπτιστὴν- ἐννοῶν τὴν μετάνοιαν καὶ τὴν ἐπιστροφὴν αὐτῶν εἰς τὸν Θεὸν ὑπὸ τὴν ἐπιρροὴν τῆς διακονίας του- εἰς αὐτοὺς ἦτο ὁ προλεχθεὶς Ἡλίας. Τοῦτο συνεπήγετο, ὅτι ὁ Ἰωάννης ἐπετέλεσε ἔργον Ἡλίου, μετανοίας καὶ ἀ- ναμορφώσεως εἰς τὰς καρδίας των καὶ εἰς τὴν ζω- ῆν των. ΜΑΤΘ. ια:14, ΙΩΑΝΝ. α:11,12.

Ἐν τῇ προφητείᾳ τοῦ Μαλαχίου περὶ τῆς ἐλεύ- σεως τοῦ "Ἡλίου" ἐναλλακτῶς ἐκπλήρωσις ἀναφέρε- ται. Ὁ προφῆτης προεῖπεν, ὅτι ἂν αἱ καρδίαι τῶν πατέρων δὲν ἐπέστρεφον πρὸς τὰ τέκνα καὶ αἱ καρ- δίαί τῶν τέκνων πρὸς τοὺς πατέρας, ὁ Κύριος θὰ ἐπάτασσε τὴν γῆν μὲ ἀνάθεμα. ΜΑΛ. δ:6. Αὕτη ἡ κα- τάρρα ἐπῆλθεν ἐπὶ τοῦ ἔθνους Ἰσραὴλ ὡς καιρὸς θλίψεως ἣτις εἰς τὸ 70-73 μ.Χ. κατέστρεψε τὴν Ἱ- ερουσαλὴμ καὶ διεσκόρπισε τὸν λαόν.

Καθ' ὅλον τὸν Εὐαγγελικὸν Αἰῶνα οἱ πιστοὶ ἀκό- λουθοι τοῦ Ἰησοῦ ἔχουσι κηρύξει μετάνοιαν, ἀλλ' ὁ κόσμος δὲν μετενόησε, ἐπομένως εἰς τοῦτο τὸ τέλος τοῦ αἰῶνος ἐπίσης "κατάρρα" ἔρχεται ἐπὶ τοῦ λαοῦ ἐν μορφῇ τοῦ μεγίστου καιροῦ τῆς θλίψεως, ὅστις ἔγεινε ποτὲ εἰς τὸν κόσμον. Τοῦτο θὰ κατα- λήξῃ εἰς τὴν καταστροφὴν τῆς κακῆς κοινωνικῆς διατάξεως ἐπὶ τῆς ὁποίας ὁ Σατανᾶς εἶναι ὁ ἀρχὼν καὶ οὕτω προετοιμασθῇ ἡ ὁδὸς διὰ τὴν Μεσσιανι- κὴν Βασιλείαν.

Θὰ εἶναι κατὰ τὴν χιλιετῇ Βασιλείαν τοῦ Χριστοῦ, ὅποτε ὁ κόσμος τῆς ἀνθρωπότητος, Ἰουδαῖοι καὶ Ἐθνικοὶ, πλήρως θὰ φωτισθῶσι καὶ ἀναμορφωθῶσι. Ἀκόμη καὶ τότε, θὰ ὑπάρχωσι τινὲς οἱ ὅποιοι δὲν θὰ μετανοήσωσιν, οὐδὲ θὰ ὑπακούσωσιν εἰς τοὺς νόμους ἐκείνης τῆς Βασιλείας, καὶ οἱ ὅποιοι θὰ ἐξολοθρευθῶσιν ἐκ μέσου τοῦ λαοῦ. ΠΡΑΞ. γ:23. Ὁ Κύριος ἐπέτρεψεν εἰς τὰ ἀνθρώπινα πλάσματα Του νὰ παραμείνωσιν ἐν ἀνταρσίᾳ κατ' Αὐτοῦ, ἵνα δυνηθῶσι νὰ μάθωσι τὰ τρομερὰ ἀποτελέσματα τῆς ἐξ Αὐτοῦ ἀποξενώσεως. Ἀλλ' αὕτη ἡ κατάστασις δὲν θὰ ἐπιτραπῇ νὰ ἐξακολουθῇ, οὔτε καὶ εἰς ὀλίγα ἅτομα, πέραν τῆς χιλιετοῦς Βασιλείας τοῦ Χριστοῦ.

Ὁ Ἰωάννης ἦτο ὁ ἔσχατος τῶν προφητῶν. MATΘ. ια:13. Ἡ πλέον ἀξιοσημείωτος προφητεία ἦτο σχετικῶς μὰ τὴν καταστροφὴν τοῦ Ἰουδαϊκοῦ ἔθνους. ΛΟΥΚ. α:76,77, γ:16,17. Ἐν ταύτῃ τῇ προφητείᾳ οἱ μετανοήσαντες καὶ οἱ πιστοὶ ἐκ τοῦ Ἰσραὴλ ἐξομολογῶνται πρὸς "σῆτον", οἱ ἀμετανόητοι συμβολίζονται ὑπὸ "ἀχύρου" δεικνύοντος ἐκεῖνο ὅπερ τυγχάνει ἄχρηστον εἰς ἄμεσον χρῆσιν ὑπὸ τοῦ Κυρίου. Ὁ Ἰωάννης ἐγνώριζεν, ὅτι θὰ ἀντικαθίστατο ὑπὸ τοῦ Ἰησοῦ τοῦ ὁποίου τὴν παρουσίαν ἀνῆγγειλεν. ΙΩΑΝ. α:29. Ἐξήγησεν εἰς τοὺς μαθητὰς του, ὅτι ὁ Ἰησοὺς πρέπει ν' αὐξάνῃ ἐνῶ ἐκεῖνος δέον νὰ ἐλαττωταί. ΙΩΑΝΝ. γ:30. Ὁ Ἰωάννης ἐγνώριζεν, ὅτι δὲν ἦτο διὰ νὰ γείνη μαθητὴς τοῦ Ἰησοῦ καὶ νὰ μετὰσχῃ εἰς τὰς εὐλογίας τῆς νέας οἰκονομίας τοῦ Εὐαγγελικοῦ Αἰῶνος. Ἀνεφέρθη εἰς τὸν Ἰησοῦν ὡς Νυμφίον καὶ εἰς ἑαυτὸν ὡς "φίλον" τοῦ Νυμφίου, καὶ ἐξέφρασε τὴν χαρὰν του διὰ ταύτην τὴν φιλίαν. ΙΩΑΝΝ. γ:29.

Ὁ Ἰωάννης ἐφυλακίσθη διότι ἤλεγξε τὸν Ἡρώδην. MATΘ. ιδ:4, ΛΟΥΚ. γ:19,20. Ἐνῶ ἐξησθενεῖτο ἐν τῇ φυλακῇ ἤρχισε ν' ἀπορῇ ἐὰν τῶντι ὁ Ἰησοὺς ἦτο ὁ Μεσσίας. Πιθανὸν νὰ συνεπέρανε, ὅτι ἐὰν, πράγματι ὁ Ἰησοὺς ἦτο ὁ Μεσσίας καὶ ταχέως θὰ ἐξεδηλώνε τὴν Βασιλικὴν Του ἐξουσίαν καὶ δυνάμιν,

θὰ ἐλευθέρωνεν αὐτὸν ἐκ τῆς φυλακῆς. Πρὸς βεβαί-
ωσιν ἀπέστειλεν ἀγγελεῖς εἰς τὸν Ἰησοῦν, ἵνα ἐ-
ρωτήσωσιν Αὐτὸν περὶ τούτου, καὶ ἡ ἀπάντησις τοῦ
Ἰησοῦ ἦτο ἀπλῶς νὰ ὑπενθυμίσῃ εἰς τὸν Ἰωάννην
περὶ τῶν θαυματουργικῶν μεγάλων ἔργων ἅτινα ἔκα-
με, καὶ περὶ τῶν πτωχῶν οἵτινες εὐηγγελίζοντο.
MATΘ. ια:2-6. Οἱ προφῆται τοῦ Ἰσραὴλ προεῖπον, ὅτι
ὁ Μεσσίας θὰ παρίστα τοιαῦτα θαυμαστά πράγματα.
Ὁ Ἰωάννης ἐν τέλει ἀπεκεφαλίσθη ἐν τῇ φυλακῇ χω-
ρὶς ν' ἀποκτήσῃ τὴν ἐλευθερίαν του. MATΘ. ιδ:6-12.

Ἐν τῷ σχεδίῳ τοῦ Θεοῦ, ἐνῷ ὁ Ἰωάννης ὁ Βαπ-
τιστὴς ἦτο ἐξέχων δοῦλος τοῦ Θεοῦ καὶ εἰς ἐκ τῶν
ἁγίων προφητῶν, δὲν θὰ εἶναι εἰς τὴν οὐρανίαν φά-
σιν τῆς Μεσσιανικῆς Βασιλείας. MATΘ. ια:11. Ὁ Ἰ-
ησοῦς εἶπεν ὅτι μεταξὺ τῶν γεννηθέντων ἐκ τῶν γυ-
ναικῶν δὲν ἡγέρθη μεγαλειέτερος τοῦ Ἰωάννου τοῦ
Βαπτιστοῦ. Θὰ εἶναι ὅμως εἰς ἐκ τῆς τάξεως τῶν
Ἀρχαίων Ἀριστῶν, τῶν ἐπιγείων ἀντιπροσώπων τῆς
Βασιλείας. EBP. ια:13, 35, 39, 40.

ΣΥΝΟΨΙΣ ΣΠΟΥΔΑΙΩΝ ΣΗΜΕΙΩΝ

Ὁ Ἰωάννης ὁ Βαπτιστὴς κατήγετο ἐκ τῆς ἱερα-
τικῆς οἰκογενείας τοῦ Ἰσραὴλ, καὶ ἦτο ὁ τελευταῖ-
ος τῶν προφητῶν. Ἡ διακονία του ἦτο κήρυγμα με-
τανοίας, προσοριζόμενον νὰ ἐτοιμάσῃ τὸν Ἰσραὴλ νὰ
δεχθῇ τὸν ἐπαγγελθέντα Μεσσίαν. Ἦτο "φωνὴ βοῶντος
ἐν τῇ ἐρήμῳ" ΗΣΑΙΑΣ μ:3, ΛΟΥΚ. γ:4, καὶ ὁ "ἄγγε-
λος" ἀγγελιαφόρος" ἐπ' ἐμπροσθεν τοῦ Κυρίου, ἐτοι-
μάζων τὴν ὁδὸν ἀπ' ἐμπροσθεν τοῦ Κυρίου. ΜΑΛΑΧΙΑΣ
γ:1, καὶ ὁ Ἠλίας ἐτοιμάζων τὰς καρδίας τοῦ λαοῦ
διὰ τὴν ἀποδοχὴν τοῦ Μεσσίου. Ἡ διακονία αὐτῇ
ἐν μέρει ἐξεπληρώθη, ὅπως ἐν μέρει ἐκπληροῦται καὶ
μὲ τὰ μέλη τοῦ Χριστοῦ ἐν σαρκὶ κατὰ τὸν Εὐαγγε-
λικὸν Αἰῶνα, "φωνὴ βοῶντος ἐν τῇ ἐρήμῳ". Τὸ ἔργον
τῆς μεταστροφῆς τῶν καρδιῶν πάντων ἐπιφυλάσσεται
εἰς τὴν Βασιλείαν τοῦ Μεσσοῦ. Πλὴν καὶ εἰς τὰς
δύο περιπτώσεις τοῦ Ἰωάννου τοῦ Βαπτιστοῦ καὶ
τῆς ἐκκλησίας ἐν σαρκὶ ἡ γῆ πατάσσεται μὲ ἀνάθεμα"

Η ΛΕΞΙΣ "ἀπόστολος" δηλοῖ "ἐκείνον ὅστις ἀποστέλλεται" καὶ ἐν τῇ περιπτώσει τῶν ἀποστόλων τοῦ Ἰησοῦ, σημαίνει ἐκείνους οἵτινες εἰδικῶς ἀποστέλλονται ὑπ' Αὐτοῦ ὡς ἀντιπρόσωποι Του. ΜΑΤΘ. ι: 1-4. Τὸ ὄνομα εἶναι δυνατὸν ὑπὸ γενικὴν ἐννοίαν νὰ ἐφαρμόζεται εἰς πάντας τοὺς κεχρισμένους καὶ ἀποστελλομένους ὑπὸ τοῦ Ἀγ. Πνεύματος νὰ εἶναι Πρέσβεις Χριστοῦ, ἀλλὰ κατὰ κοινὴν χρῆσιν ἡ ἐφαρμογὴ τοῦ ὀνόματος περιορίζεται εἰς τοὺς ὑπὸ τοῦ Ἰησοῦ εἰδικῶς ἐκλεγέντας δώδεκα ἀποστόλους, καὶ οἵτινες κατέστησαν οἱ θαυματουργικῶς ἐμπνευσθέντες δοῦλοι τοῦ Θεοῦ.

Αἱ ἀξιώσεις τῶν Ἐκκλησιῶν τῆς Ἀγγλίας καὶ τῆς Ρωμαιοκαθολικῆς Ἐκκλησίας, ὅτι δηθὸν οἱ ἐπίσκοποι τῶν εἶναι διάδοχοι τῶν ἀποστόλων τοῦ Ἰησοῦ, εἶναι ἀντιγραφικαὶ ἀξιώσεις, ἐπεὶ δὲ ἡ Ἁγία Γραφή εὐκρινῶς περιορίζει τοῦτο τὸ ἀξίωμα ἐν τῇ ἀληθεῖ ἐκκλησίᾳ τοῦ Χριστοῦ εἰς τοὺς ὑπὸ τοῦ Ἰησοῦ δώδεκα ἐκλεγέντας. ΑΠΟΚ. κα: 14. Τὸ γεγονὸς ὅτι ἡ περιγραφή τοῦ Κυρίου περὶ τῆς Ἀγ. Πόλεως, συμβολίζουσας τὴν ἐκκλησίαν, ἐνδεικνύει ὅτι οἱ δώδεκα θεμέλειώδεις λίθοι ἔχουσιν ἐν αὐτοῖς τὰ ὀνόματα τῶν δώδεκα ἀποστόλων τοῦ Ἀρνίου, σαφῶς περιορίζει τὸν ἀριθμὸν τῶν ἀποστόλων. Ὁ Παῦλος κατενόησεν, ὅτι οὗτοι οἱ δώδεκα ἀπετέλουν τὸ θεμέλιον ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἡ ἐκκλησία κτίζεται. ΕΦΕΣ. β: 20.

Ὁ Ἰούδας ἦτο μεταξὺ τῶν ἀρχικῶν δώδεκα, τῶν ἐκλεγέντων ὑπὸ τοῦ Ἰησοῦ. Ἀπεδειχθὲς ἄπιστος, καὶ ἐνῶ οἱ ἔνδεκα ἀνέμενον διὰ τὴν ἔκχυσιν τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, προσεπάθησαν νὰ ἐκλέξωσιν ἀντικαταστά-

την τοῦ Ἰούδα. ΠΡΑΞ.α:15-26. Διὰ μέσου τῶν διευθετήσεων τῆς ἐκλογῆς ὑπὸ τῶν ἀποστόλων ἐξελέγη ὁ Ματθαῖος. Πολλοί, ἔτι εἰς τὰς ἡμέρας μας ὑποθέτουν, ὅτι τοῦτο ἐκανόνισε τὴν ὑπόθεσιν ὡς πρὸς τὴν διαδοχὴν τοῦ Ἰούδα, πλὴν ὅμως τοῦτο ἐν τῇ πραγματικότητι δὲν εἶχεν ἐξουσιοδοτηθῆ παρὰ τοῦ Κυρίου.

Ἐνῷ τυγχάνει ἀληθές, ὅτι οἱ ἀπόστολοι τῶντι ᾗσαν οἱ ὑπὸ τοῦ Κυρίου ἐξουσιοδοτηθέντες καὶ ἐμπνευσμένοι ἀντιπρόσωποι, αὐτῇ ἢ ὑπὸ τοῦ Ἀγ.Πνεύματος ἐμπνευσίς, ἣτις ἐχορήγησεν εἰς αὐτοὺς τὸ ἀλάνθαστον ὡς διδάσκαλοι τῆς ἐκκλησίας, δὲν ἐλίφθι ἔτι, εἰμὴ βραδύτερον κατὰ τὴν Πεντηκοστὴν. Καθὼν χρόνον ἐξελέγη ὁ Ματθαῖος, οἱ ἀπόστολοι ἀνέμενον διὰ τὸ Ἄγ.Πνεῦμα, ὡς ὠδηγήθησαν ὑπὸ τοῦ Ἰησοῦ. ΠΡΑΞ.θ:15. Βεβαίως ἄνευ τῆς ὁδηγίας τοῦ Ἀγ.Πνεύματος δὲν ἠδύναντο νὰ προσδοκῶσιν, ὅτι ἡ μέθοδος τῆς ἐκλογῆς των, πρὸς καθόρισιν ποῖος θὰ διεδέχετο τὸν Ἰούδαν, θὰ ἐγίνετο δεκτὴ ὑπὸ τοῦ Κυρίου. Φυσικὰ, οἱ ἀπόστολοι τότε μὴ ἔχοντες τὴν ἐπιφοίτησιν τοῦ Ἁγίου Πνεύματος δὲν κατηνόησαν τοῦτο.

Οἱ πρῶτοι Δώδεκα προσωπικῶς ἐξελέγησαν ὑπὸ τοῦ Ἰησοῦ, βεβαίως, ὑπὸ τὴν ὁδηγίαν τοῦ Οὐρανίου Του Πατρὸς. Επομένως οὕτω πρέπει νὰ ἀναμένηται, προκειμένου περὶ τῆς ἐκλογῆς τοῦ διαδόχου τοῦ Ἰούδα, ὁ Ἰησοῦς πάλιν πρέπει νὰ κάμῃ τὴν ἐκλογὴν κατὰ τὴν ἄμεσον ὁδηγίαν τοῦ Πατρὸς Του. Καὶ οὕτως ἔχει γείνει, ὁ ἐκ Ταρσοῦ Σαοὺλ ἐξελέγη, τοῦ ὁποίου τὸ ὄνομα μετελλάγη ἔπειτα εἰς Παῦλον. ΠΡΑΞ.θ:15. Ομοίως πρὸς τοὺς ἑνδεκα, ὁ Παῦλος ἐπίσης εἶδε τὸν Ἰησοῦν μετὰ τὴν ἀνάστασιν Του καὶ οὕτω παρεσχέθη ἀλάνθαστος ἀπόδειξις, ὅτι ἡγέρθη ἐκ νεκρῶν. ΠΡΑΞ.α:3, Α.ΚΟΡ.ιε:8. Ὁ Παῦλος ὁ ἴδιος ἀντελήφθη καλῶς, ὅτι ἐξελέγη καὶ ἐξουσιοδοτήθη νὰ εἶναι ἀπόστολος, ἴσος ἐν ἐξουσίᾳ πρὸς τοὺς ἄλλους. Β.ΚΟΡ.ια:5.

Εἶναι ἐνδιαφέρον καὶ διαφωτιστικὸν παρατη-

ροῦντες τὸν τρόπον καθ'ὃν οἱ ἀπόστολοι ἐχρησιμο-
ποιήθησαν ὡς ὑπρέται τῆς ἐκκλησίας. Δὲν ἦσαν
πάντες ἐξέχοντες δημόσιοι διάκονοι τοῦ Εὐαγγελί-
ου. Δὲν ὑπάρχει Γραφικὴ μνεία, παραδείγματος χά-
ριν, νὰ δεικνύη ὅτι ὁ Ματθαῖος ἐκήρυξε ποτὲ κή-
ρυγμά τι, οὔτε εἰς τὸ κοινὸν, οὔτε εἰς τοὺς ἀδελ-
φούς. Τὸ τοιοῦτον τυγχάνει ἀληθὲς περὶ τῶν ἄλλων
ἐκ τῶν δώδεκα. Ἐν τούτοις ὅμως πράγματι ὑπηρέτη-
σαν εἰς τὸν σπουδαῖον ρόλον τοῦ συμβούλου καὶ εἰς
τὰς ἀποφάσεις εἰς ἃς κατέληξαν αὐταὶ ἀπέβησαν
πρὸς ὄφελος ἀπάσης τῆς ἐκκλησίας. ΠΡΑΞ. ιε:2,23.
Ἐν τῇ μελέτῃ μας περὶ τῶν κατ' ἄτομα ἀποστόλων
οἵτινες ἐχρησιμοποιήθησαν πλέον ἐξεχόντως ἐν τῇ
διακονίᾳ, θὰ ἀρχίσωμεν μὲ τὸν Πέτρον.

Ο Π Ε Τ Ρ Ο Σ

Ὁ Πέτρος ἦτο ἐξ ἐπαγγέλματος ἀλιεὺς, καὶ ἐ-
κλήθη ἐκ τῆς ἀλιείας νὰ καταστή εἰς ἐκ τῶν ἀπο-
στόλων. ΜΑΡΚ. α:16-18. Τὸ ἐπώνυμον τοῦ Πέτρου ἦτο
Σίμων, καὶ ὁ Ἰησοῦς εἶπεν ὅτι θὰ ἐκαλεῖτο Κηφᾶς,
ὅπερ δηλοῖ Πέτρος. ΙΩΑΝΝ. α:42. Κατὰ τὴν διαρκεί-
αν τῆς ἐπιγείου διακονίας τοῦ Ἰησοῦ, ὁ Πέτρος ἀ-
νέλαβε τὸν ρόλον τῆς ἀρχηγίας εἰς τὰς ἐνεργείας
τῶν δώδεκα, συχνάκις ὁρῶν ὡς ἐκπρόσωπος εἰς τὰς
συνεντεύξεις του μὲ τὸν Κύριον. ΜΑΤΘ. ιθ:27.

Μία τῶν σπουδαίων συνεντεύξεων εἶναι ἐκεῖνη
καθ' ἣν ὁ Ἰησοῦς ἠρώτησε τοὺς ἀποστόλους Του περὶ
τοῦ τι ὁ λαὸς ἐν γένει φρονεῖ περὶ Αὐτοῦ, ἰδίως
περὶ τοῦ ποῖος ἀκριβῶς ἦτο. Ἀνέφερον ὅτι τινὲς
ἐνόμιζον ὅτι ἦτο Ἰωάννης ὁ Βαπτιστὴς ἐγερωθεὶς ἐκ
νεκρῶν, τινὲς ὁ προρρηθεὶς Ἠλίας, ἕτεροι ὅτι ἦτο
ὁ Ἰερεμίας ἡ εἰς τῶν ἐτέρων προφητῶν. Ὄταν ὁ Ἰη-
σοῦς ἠρώτησεν αὐτοὺς περὶ τῆς ἰδικῆς των γνώμης,
ὁ Πέτρος ἀπήντησεν ἐπιβεβαιῶν τὴν πίστιν του, ὅ-
τι ὁ Ἰησοῦς ἦτο ὁ προλεχθεὶς Μεσσίας ἡ ὁ Χριστὸς,
ὁ Υἱὸς τοῦ ζῶντος Θεοῦ. ΜΑΤΘ. ις:13-27. Ὁ Ἰησοῦς
εὐηρεστήθη μὲ τὴν ἀπάντησίν του καὶ ἐπεξήγησεν
ὅτι ἡ ἱκανότης οὕτω νὰ διακρίνῃ ποῖος ἀκριβῶς ἦ-

το ἐν τῷ σχεδίῳ τοῦ Θεοῦ ἐδόθη εἰς τὸν Πέτρον ὑ-
πὸ τοῦ Θεοῦ.

Ἡ ὁμολογία τοῦ Πέτρου περὶ τῆς ἀληθείας σχε-
τικῶς μὲ τὴν ταυτότητα τοῦ Ἰησοῦ ἀποτελεῖ μεγά-
λην βάσιν ἐπὶ τῆς ὁποίας ἡ ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ
οἰκοδομεῖται. Ἐξηγῶν τοῦτο εἰς τὸν Πέτρον, ὁ Ἰη-
σοῦς ἀνεφέρετο εἰς τὴν ἔννοιαν τοῦ ὀνόματος του.
MATΘ. ις:18. Δὲν πρέπει νὰ ὑποθέσωμεν ὅμως ὡς τι-
νες ἐσφαλμένως συνεπέρανον, ὅτι ὁ Ἰησοῦς ἐνόει νὰ
μεταδώσῃ τὴν ἔννοιαν, ὅτι ὁ Πέτρος ἦτο τὸ θεμέλι-
ον ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἡ ἐκκλησία οἰκοδομεῖται.

Ἐν τῇ ἰδίᾳ συνεντεύξει ὁ Ἰησοῦς ἐξήγησεν ὅ-
τι θὰ ἔδιδεν εἰς τὸν Πέτρον τὰ κλειδιά τῆς Βασι-
λείας τοῦ οὐρανοῦ. MATΘ. ις:19. Ταῦτα δὲν πρέπει
νὰ ἐκλαβῶσι κατὰ γράμμα κλειδιά, ἀλλὰ ἀναφέρον-
ται εἰς τὸ γεγονός, ὅτι ὁ Πέτρος ἐχρησιμοποιήθη
ν' ἀνοίξῃ, πρῶτον τὴν θύραν τῆς Βασιλείας τοῦ Εὐ-
αγγελίου εἰς τοὺς Ἰουδαίους καὶ βραδύτερον εἰς
τοὺς Ἑθνικοὺς. Σχετικῶς μὲ τοὺς Ἰουδαίους, ὁ Πέ-
τρος παρέστησε ταύτην τὴν ὑπηρεσίαν θαυμασίως
κηρυξας τὴν καλῶς γνωστὴν Πεντηκοστηανὴν ὁμιλίαν
του. ΠΡΑΞ. β: 14-41. Βραδύτερον ἦτο ὁ Πέτρος ὃν ὁ
Κύριος ἐχρησιμοποίησε ν' ἀνοίξῃ τὸ ἄγγελμα τῆς Βα-
σιλείας εἰς τὸν Κορνήλιον τὸν πρῶτον Ἑθνικὸν
προσήμενον εἰς τὴν Βασιλείαν τοῦ Χριστοῦ. ΠΡΑΞ.
ι:34-38.

Ὅταν ὁ Ἰησοῦς ἤρχισε νὰ λέγῃ εἰς τοὺς ἀποσ-
τόλους ὅτι θὰ μετεβαίνειν εἰς τὴν Ἱερουσαλὴμ καὶ
ὅτι θὰ ὑφίστατο παθήματα καὶ τελικῶς θὰ ἐθανατουῖ-
το, ὁ Πέτρος ἤλεγξε τὸν Ἰησοῦν ὑποθέτων ὅτι ὁ Κύ-
ριος του ἔκαμνε μέγα λάθος οὕτω παραδίδων ἑαυτὸν
εἰς τοὺς ἐχθροὺς Του. Ἦτο τότε ὁπόταν ὁ Ἰησοῦς
εἶπεν εἰς τὸν Πέτρον "ὑπάγε ὀπίσω μου Σατανᾶ" οὐ-
χὶ ὅτι ὁ Πέτρος ἦτο ὁ Σατανᾶς ἀλλὰ ἡ εἰσήγησις
ἦτο ἐκ τοῦ Σατανᾶ, διότι ὁ Ἰησοῦς ἐπεξήγησεν λέ-
γων " διότι δὲν φρονεῖς τὰ τοῦ Θεοῦ ἀλλὰ τὰ τῶν
ἀνθρώπων," MATΘ. ις:21-23, διότι ὁ Πέτρος ἀπεπει-

ράθη νὰ μεταπέιση Αὐτὸν ἀπὸ τοῦ νὰ προσφέρει τὴν
ζωὴν Του εἰς θυσίαν. Αὕτη ἦτο ἀνθρωπίνῃ ἀποψις
μὴ εὐρίσκομένη ἐν ἀρμονίᾳ μὲ τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ
δι' Αὐτὸν.

Εἰς τὸ "ἀνώγειον" τὴν νύκτα πρὶν ὃ' Ἰησοῦς σταυ-
ρωθῇ, εὐρίσκομεν τὸν Πέτρον λαμβάνων ἐξέχων με-
ρος εἰς συνδιάλεξιν. Ἐκεῖ ὃ' Ἰησοῦς ἐπέδοθη νὰ
νίπτῃ τοὺς πόδας τῶν ἀποστόλων. Ἀλλὰ κατὰ πρῶτον
ὃ Πέτρος ἠρνήθη νὰ ἐπιτρέψῃ εἰς τὸν Διδάσκαλόν
του νὰ νίψῃ τοὺς πόδας του. ΙΩΑΝΝ. ιγ:8. Ὁ Πέτρος
ἡγάπα καὶ ἐσέβετο τὸν Ἰησοῦν καὶ ἐπίστευεν ὅτι
Ἐκεῖνος ἦτο ὁ προρρηθεὶς Χριστὸς, ὅστις θὰ ἐκυ-
βέρνα ἀπὸ θαλάσσης καὶ ἀπὸ ποταμοῦ μέχρι τῶν πε-
ράτων τῆς γῆς, ὡς ἐκ τούτου ἡ ἀφωσίωσις του εἰς
τοιοῦτον Ἀρχοντα δὲν ἐπέτρεπεν εἰς τὸν Πέτρον ν'
ἀφήσῃ τὸν Ἰησοῦν νὰ νίψῃ τοὺς πόδας του. Ὁ Πέτρος
ἥλλαξε φρόνημα ὅταν ἡ ὑπόθεσις ἐπὶ πλεόν ἐξηγήθη
εἰς αὐτόν. ΙΩΑΝΝ. ιγ:9. Αὕτη εἶναι θαυμαστὴ ἐκ-
δήλωσις τῆς ἀληθοῦς στάσεως τῆς καρδίας τοῦ ἡγα-
πημένου Πέτρου.

Εἰς τὸ ἀνώγειον ὃ' Ἰησοῦς ἐξήγησεν εἰς τοὺς ἀ-
ποστόλους, ὅτι προσεχῶς θ' ἄφηνεν αὐτοὺς καὶ ὅτι
θὰ ἐπήγαινε ἐκεῖ ὅπου οἱ μαθηταὶ δὲν ἠδύναντο
νὰ ὑπάγῃσι. Ἦτο ὃ Πέτρος ὅστις ἔκαμε τὴν ἐρώτησιν
ποῦ ὃ Κύριος ἐπρωτίθετο νὰ ὑπάγῃ, διαβεβαιῶν τὸ
γεγονὸς, ὅτι ἦτο ἐπίσης πρόθυμος νὰ ἀκολουθήσῃ
Αὐτόν, ανεξαρτήτως ποῦ ὃ Ἰησοῦς θὰ μετέβαινε, ἔτι
καὶ ἂν τοῦτο ἐσήμαινε θάνατον. ΙΩΑΝΝ. ιγ:33-37.

Ἡ πιστότης τοῦ Πέτρου εἰς τὸν Κύριόν Του ἦ-
το εἰλικρινὴς καὶ τελεία, ἀλλ' ὃ Ἰησοῦς προεῖπεν
ὅτι θὰ ἤρνεϊτο Αὐτόν, πράγμα ὅπερ καὶ ἔπραξε τὴν
ἐπομένην πρωΐαν. ΙΩΑΝΝ. ιγ: 33-37. Ἐν τούτοις προ-
ηγουμένως, ὅταν ὃ ὄχλος ἐξῆλθεν ἐκ τῆς Ἱερουσαλὴμ
διὰ νὰ συλλάβῃσι τὸν Ἰησοῦν, ὃ Πέτρος ἀπέδειξε τὸ
θάρρος του ὑπερασπίζων τὸν Κύριόν του σύρας τὴν
μάχαιράν του ἐναντίον ἐκείνων οἵτινες ἐτόλμησαν
νὰ συλλάβῃσι Αὐτόν. ΙΩΑΝΝ. ιη:10.

Εἰς τὴν δικαστικὴν αἵθουσαν ὁ Πέτρος ἡρνήθη τὸν Κύριόν του, ἐνῶ οἱ ἕτεροι ἀπόστολοι δὲν ἐξέ-
 τέθησαν εἰς τὸν ἴδιον κίνδυνον διὰ τὰ παρευρεθῶ-
 σι μὲ τὸν τὸν Κύριόν των καὶ Διδάσκαλον. Μετὰ τὴν
 ἀνάστασιν τοῦ Ἰησοῦ εὐρίσκομεν τὸν Πέτρον εἰς ἐν-
 διαφέρουσαν συνομιλίαν μετὰ τοῦ Ἰησοῦ. ΙΩΑΝΝ. κα:
15-17. Ἐνταῦθα εὐρίσκομεν τὸν Κύριον ἐρωτῶν τὸν
 Πέτρον πρὸς βεβαίωσιν τῆς ἀγάπης του. Πιθανὸν ὅ
 Ἰησοῦς νὰ εἶχε κατὰ νοῦν τὴν ἀρνήσιν τοῦ Πέτρου
 καὶ τὸ γεγονὸς ὅποτε προηγουμένως ἀντετάχθη εἰς
 τὴν θεῖαν διευθέτησιν, ἀποπειρώμενος, διὰ τῆς χρή-
 σεως μαχαίρας, νὰ ἐμποδίσῃ τὸν θάνατόν Του. Ἰσως
 ὑπενθύμιζε ἐγένετο εἰς τὸν Πέτρον περὶ τούτων τῶν
 γεγονότων ἐκ τῶν τριῶν ὑποβληθεισῶν ἐρωτήσεων ἀ-
 ναφορικῶς μὲ τὴν ἀγάπην του καὶ ἀφοσίωσιν εἰς τὸν
 Κύριον. Ἐν οἱαδήποτε περιπτώσει, ὁ Πέτρος εὐθαρ-
 σῶς διεκήρυξε τὴν πρὸς τὸν Ἰησοῦν ἀγάπην του καὶ
 ἐν ἀλλὰξ προετραπη νὰ βόσκη τὰ πρόβατα τοῦ Κυρί-
 ου.

Ὁ Πέτρος πιστῶς ἔφερεν εἰς πέρας τὴν ὑπό
 τοῦ Κυρίου εἰς αὐτὸν ἀνατεθεισαν ἐντολὴν νὰ βόσκη
 τὰ πρόβατα Του. Ἐχομεν ζωηρὸν παράδειγμα τούτου
 εἰς τὰς δύο ἐπιστολάς του ἃς ἔγραψεν εἰς τοὺς ἀ-
 δελφοὺς, ἀναγραφομένας εἰς τὴν Α' καὶ Β' ἐπιστο-
 λὴν τῆς Καινῆς Διαθήκης. Εἰς τὴν Α' ἐπιστολὴν ἀ-
 ναφέρεται εἰς τὸ γεγονὸς ὅτι ὁ λαὸς τοῦ Κυρίου
 "ἀνεγεννήθη" εἰς ἄφθαρτον κληρονομίαν ἣτις εἶναι
 πεφυλαγμένη ἐν οὐρανοῖς εἰς τοὺς τηρουμένους διὰ
 τῆς δυνάμεως τοῦ Θεοῦ. Α. ΠΕΤΡ. α: 1-5. Ὡσαύτως
 ἐν ταύτῃ τῇ ἐπιστολῇ εὐρίσκεται ἡ ἔμφασις τῶν προ-
 σόντων τῶν ἐκλεκτῶν τῆς ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ, δηλ.
 οἱ ἀποτελοῦντες ταύτην εἶναι "γένος ἐκλεκτὸν, βα-
 σίλειον ἱεράτευμα, ἔθνος ἅγιον, λαὸς περιούσιος."
Α. ΠΕΤΡ. β: 9.

Πρὶν τῆς Πεντηκοστῆς ὁ Πέτρος εἶχε δυσκολίαν
 νὰ κατανοήσῃ διατὶ ὁ Ἰησοῦς ἔπρεπε νὰ πάθῃ καὶ ὑ-
 ποφέρῃ. Αὕτη ἡ ἀποψις εἰδικῶς καὶ αἱ πεῖραι του
 σχετικῶς μὲ τοῦτο, φαίνεται εἰδικῶς νὰ εἶχον προ-

ετοιμάσει αὐτὸν νὰ παρηγορήσῃ τοὺς ἀδελφοὺς ἐπὶ ταύτης τῆς γραμμῆς. Οὕτως ἐν τῇ πρώτῃ ἐπιστολῇ εὐρίσκομεν τὸν Πέτρον ἐξηγῶν κατὰ πολὺ περὶ τῶν παθημάτων τῆς Χριστιανικῆς ζωῆς, ἥτοι καθὼς ὁ Ἰησοῦς ὑπέφερε παθήματα καὶ ἀπέθανεν, οὕτως εἶναι ὑμέτερον προνόμιον νὰ πάθωμεν καὶ συναποθάνωμεν μετ' Αὐτοῦ. Καὶ ὁ Πέτρος ἀπλοποιεῖ τὴν ὑπόθεσιν λέγων, ὅτι ὁ Ἰησοῦς δὲν ἔπασχε διότι ἔπραξεν τι κακὸν, ἀλλ' ἔνεκεν τῶν ἁμαρτιῶν τῶν ἄλλων, καὶ ὅτι εἶναι ἐν ταύτῃ τῇ ἐννοίᾳ ὅτι ἔχομεν τὸ προνόμιον ν' ἀκολουθήσωμεν Αὐτὸν εἰς τὰ ἰχνη Του. A.ΠΕΤΡ. β:5,19-24, γ:13,14,17,18, δ: 12-16.

Ἐπίσης ἡ δευτέρα ἐπιστολὴ τοῦ Πέτρου ἐμπεριέχει πολλὴν τροφὴν διὰ τὸ "ποιμνιον" τοῦ Θεοῦ. Ἐνταῦθα ὁμιλεῖ περὶ ἐκείνων τῶν πολυτίμων ὑποσχέσεων τοῦ Θεοῦ διὰ τῶν ὁποίων καθιστάμεθα μέτοχοι θείας φύσεως, καὶ ἔπειτα μᾶς νοθετεῖ νὰ προσθέσωμεν εἰς τὴν πίστιν μᾶς ἐπὶ τούτων τῶν ἐπαγγελιῶν τὰ διάφορα στοιχεῖα τοῦ Χριστιανικοῦ χαρακτῆρος. Ὁ Πέτρος ἐπεξηγεῖ, ὅτι ἐὰν πράττωμεν ταῦτα, δὲν θέλομεν πέσει, ἀλλὰ πλουσίως θέλει δοῇ εἰς ἡμᾶς ἡ εἰσοδος εἰς τὴν αἰώνιον Βασιλείαν τοῦ Κυρίου. B.ΠΕΤΡ.α:4-11.

Ἐν ταύτῃ τῇ ἐπιστολῇ ὁ Πέτρος σημαντικῶς πραγματεύεται περὶ τῆς ἐπανόδου τοῦ Χριστοῦ καὶ τῆς ἰδρύσεως τῆς Βασιλείας Του. Προαναγγέλλει, ὅτι θὰ ἦσαν ἐμπαῖκται κατὰ τὰς ἐσχάτας ἡμέρας οἱ τινες θὰ ἀντέλεγον εἰς τὰς μεγάλας ἀληθείας τῆς Ἀγ.Γραφῆς σχετικῶς μὲ τοῦτο τὸ οὐσιῶδες χαρακτηριστικὸν τοῦ Θείου σχεδίου, ἀρνούμενοι τὴν ἔλευσιν καὶ παρουσίαν τοῦ Κυρίου. Τοῦτο τὸ σημεῖον τονίζεται ὑπὸ τοῦ γεγονότος ὅτι ἡ λέξις παρουσία δηλοῖ οὐχὶ ἔλευσιν ἢ ἀφίξιν ἀλλ' ὅτι ὁ Κύριος ἀφίχθη καὶ εἶναι παρὼν καὶ ὅτι ἡ παρουσία εἶναι ἀποτέλεσμα τῆς ἀφίξεώς Του -ὡς "τὶ τὸ σημεῖον τῆς σῆς παρουσίας καὶ τῆς συντελείας τοῦ αἰῶνος;" MATΘ. κδ:3. Εἰς τοῦτο τὸ τελευταῖον κεφάλαιον τῆς δευτέρας ἐπιστολῆς τοῦ Πέτρου τονίζεται, ὅτι ὡς

ἀποτέλεσμα τῆς ἐπιστροφῆς τοῦ Κυρίου, ὁ Σατανᾶς καὶ ὁ Σατανικὸς αὐτοῦ κόσμος θὰ ἦγέτο εἰς τέλος. Χρησιμοποιεῖ τὰς φράσεις "οὐρανοὶ καὶ γῆ" ὡς σύμβολον τούτου τοῦ κόσμου καὶ προσθέτει ὅτι "νέους οὐρανούς καὶ νέαν γῆν προσμένομεν ἐν οἷς δικαιοσύνη κατοικεῖ." Τοῦτο εἶναι ἡ Μεσσιανικὴ Βασιλεία. Β.ΠΕΤΡ. γ:13.

Ἐτέρα ἐξέχουσα συντελεστικὴ εἰς τὸν Λόγον τοῦ Θεοῦ ὁμιλία τοῦ Πέτρου εἶναι ἡ κηρυχθεῖσα παρὰ τὸν Ναὸν ἐν Ἱερουσαλὴμ ὁλίογν τι μετὰ τὴν Πεντηκοστὴν. Αὕτη ἡ ὁμιλία προωθείτο ἐκ τῆς πεύρας τοῦ Πέτρου καὶ Ἰωάννου θεραπεύσαντες ἀνθρώπων τινα χωλὸν ἐκ γενετῆς. ΠΡΑΞ. γ:1-11. Ὁ Πέτρος ἐξηγήσεν, ὅτι ὁ ἄνθρωπος ἐθεραπεύθη ἐνεκὲν τῆς πίστεως τοῦ εἰς τὸν Χριστὸν Ἰησοῦν. Ἐξακολουθῶν ἐπὶ τοῦ συμβάντος καὶ μεταχειριζόμενος τὴν θεραπείαν τοῦ χωλοῦ ὡς παράδειγμα, ὁ Πέτρος ἐξηγήσεν, ὅτι μὲ τὴν ἐπιστροφήν τοῦ Χριστοῦ θὰ ἤρχοντο καιροὶ ἀποκαταστάσεως πάντων, καὶ ὅτι αὕτη ἡ ἔνδοξος ἐλπίς τοῦ κόσμου προελέχθη διὰ στόματος πάντων τῶν ἁγίων προφητῶν τοῦ Θεοῦ ἀπὸ καταβολῆς κόσμου, συσχετίζων τούτο μὲ τὴν ἐπαγγελίαν τοῦ Θεοῦ πρὸς τὸν Ἀβραάμ, ὅτι διὰ μέσου τοῦ σπέρματός του θὰ ὑπολογοῦντο πᾶσαι αἱ φυλαὶ τῆς γῆς. ΠΡΑΞ. γ:12-26.

Ὅταν μετὰ τὴν ἀνάστασιν τοῦ Ὁ Ἰησοῦς παρήγγειλεν εἰς τὸν Πέτρον νὰ τρέφῃ τὸ ποιμνίδιον Του, συμβολικῶς περιέγραψε τὸν τρόπον καθὼν ὁ Πέτρος θὰ ἀπέθνησκε. ΙΩΑΝΝ. κα:18,19. Κατὰ τὴν παράδοσιν, ὁ Πέτρος ἐσταυρώθη μὲ τὴν κεφαλὴν κάτω, ἀλλὰ δὲν ὑπάρχει ἀπόδειξις τούτου. Ἡ ἀναφορά τοῦ Ἰησοῦ, περὶ τῆς ἐντάσεως τῶν χειρῶν τοῦ Πέτρου καὶ τῆς ἀναζωννύσεώς του, δύνάται καλῶς νὰ ἐννοηθῇ ὡς συμβολικὴ περιγραφή τῆς ἐντελοῦς παραδόσεως τοῦ Πέτρου εἰς τὸ πράττειν τὸ θέλημα τοῦ Κυρίου, ἥτις συνίστατο νὰ ἀκολουθήσῃ τὸν Κύριον του εἰς τὸν θάνατόν Του. Ἡ λεπτομέρεια τῆς οὐσίας του τῆς συντελεσθείσης τελικῶς δὲν εἶναι οὐσιώδης, ὅσον ὅτι ἀπέθανεν πιστῶς ὑπηρετῶν τὸν Κύριον Του.

ΠΟΙΗΣΙΣ ΧΑΡΑΥΓΗΣ

Η ΑΝΑΣΤΑΣΙΣ ΕΝ ΤΗ ΦΥΣΕΙ

Ἡ φύσις ὅλη πανηγυρίζει
Ἡ ἀνοιξίς ἤλθε, παντοῦ μυρίζει.
Ἀνοιξίς λέγεται γιατί ἀνοίγουν,
Τὰ δένδρα ὅλα, καρποὺς των δίδουν.

---οοο---

Ἔτσι θ' ἀνοίξῃ ὁ Χριστὸς τοὺς τάφους,
Καὶ θὰ ἐξέλθουν ἀπὸ τοὺς λάκκους.
Οἱ καρποὶ τοῦ δένδρου πάντα θὰ θρέψουν,
Τὰ φύλλα του ὅλους θὰ ἱατρεύσουν.

---οοο---

Τὸ δένδρον εἶναι ὁ Χριστὸς κ' ἡ νύμφη,
Καρπὸς καὶ φύλλα θὰ δίδουν νίκη.
Καὶ ὁ νικῶν θὰ λάβῃ δῶρον,
Ζωὴν αἰώνιον, τέλος τῶν πόνων.

---οοο---

Χειμῶν παρῆλθεν, κρύο καὶ πάγος,
Τὸ ἔαρ σκόρπισε ζωὴ καὶ κάλλος.
Ἡ βασιλεία ζωὴν χαρίζει,
Ἡ πλάσις ὅλη πανηγυρίζει.

---οοο---

Στὸν Ζωοδότῃν αἶνον, τιμὴ,
Τὸ σύμπαν δίδει μὲ χαρμονή.
Χοροὶ ἀγγέλων καὶ χειρουβείμ,
Δόξαν προσφέρουν καὶ ἰελοχεῖμ.

---οοο---

Ἀμυγδαλιὰ ἀνθίζει καρποὺς καὶ φύλλα,
Στὴν πίστιν ἔρχεται ἡ ὁμολογία.
Πλάκες καὶ ῥάβδος, μαζὺ κ' ἡ στάμνα,
Στὴν κιβωτὸ φυλάσσονται, ὡς καὶ τὸ Μάννα.

---οοο---

Ὅλα μαζὺ θὰ ἐνεργήσουν,
Ζωὴ στὸν κόσμον θὰ χορηγήσουν.
Ὑδωρ κρυστάλλινον ἀπ' τῇ πηγῇ,
Τὰ πλήθη πίνουν ἐν πλησμονῇ.

---οοο---

Στὴν Ἐκκλησίᾳ καὶ στὸν Χριστὸν,
ποῦ σάρκα σταύρωσαν εἰς τὸν σταυρὸν,
Θ' ἀνατενίσουν τῆς γῆς τὰ πλήθη,
Καὶ θ' ἔλθουν πάντες στὴ διαθήκη.

---ooo---

Σκορπᾷ ὁ ἥλιος χρυσὰς ἀκτῖνας,
Χριστὸς θὰ λύσῃ θανάτ' ὀδύνας.
Καὶ θὰ γιαιτρεύσῃ πληγὴν θανάτου,
Ἐχθροῦ ριφθέντος ἐντὸς τοῦ λάκκου.

---ooo---

Τιμὴ λατρεῖα στὸν Λυτρωτὴν,
Ἄς ἀποδώσωμεν ὡς νικητὴν.
Διότι ἐσφάγη ὡς ἀρνίον,
Εἰς κράτος νίκησε τὸ θηρίον.

---ooo---

" Ὅστις νικᾷ, θέλω δώσει εἰς αὐτὸν νὰ
καθίσῃ μετ' ἐμοῦ ἐν τῷ θρόνῳ μου,
καθὼς καὶ ἐγὼ ἐνίκησα, καὶ ἐκάθησα
μετὰ τοῦ Πατρὸς μου ἐν τῷ θρόνῳ
αὐτοῦ." ΑΠΟΚΑΛ. γ:21.

---ooo---

" Ἡ σωτηρία εἶναι τοῦ Θεοῦ ἡμῶν, τοῦ
καθημένου ἐπὶ τοῦ θρόνου, καὶ τοῦ
ἀρνίου." ΑΠΟΚΑΛ. ζ:10

---ooo---

" Τοῦ ἀρνίου τοῦ ἐσφαγμένου
ἀπὸ καταβολῆς κόσμου." ΑΠΟΚ. ιγ:8.

Διάλογος Εὐαγγέλιου καὶ Φιλοθέου.

Η ΗΜΕΡΑ ΤΗΣ ΚΡΙΣΕΩΣ

ΧΑΙΡΕΤΕ ἀγαπητοὶ ἀκροαταὶ. Ἦλθε πάλιν ἡ ὥρα τοῦ Εὐαγγέλιου καὶ Φιλοθέου, λίαν γνωστῶν σχολιαστῶν τῆς Ἀγίας Γραφῆς, καὶ εἶναι ἐτοιμοὶ μὲ μίαν ἄλλην ἐκ τῶν ἐμπνεουσῶν Ραδιοφωνήσεων ἐπὶ τῶν ὑποσχέσεων καὶ προφητειῶν τοῦ Λόγου τοῦ Θεοῦ αἵτινες ἔχουν ἀφιερωθῇ εἰς τὴν προαγωγὴν τῆς χριστιανικῆς γνώσεως ἐν πνεύματι ἀνεκτικότητος καὶ ἀγαθῆς θελήσεως πρὸς πάντας τοὺς ἀνθρώπους.

Τὰ προγράμματα ταῦτα ἔχει ἀναλάβει τὸ Περιοδικὸν Η ΧΑΡΑΥΓΗ ἐν συνεργασία μετὰ διαφόρων ὁμίλων σπουδαζόντων τὴν Ἀγίαν Γραφήν, καθὼς καὶ φίλων τῶν προγραμμάτων Εὐαγγέλιου καὶ Φιλοθέου ἀνὰ πᾶσαν τὴν χώραν. Αἱ διαλεξεις αὗται τῶν Εὐαγγέλου καὶ Φιλοθέου ἀποσκοποῦν νὰ φέρουν εἰς κάθε ἀκροατὴν μίαν ἱκανοποιουσαν τὴν ψυχὴν ἀντίληψιν περὶ τοῦ Εὐαγγελίου τοῦ Χριστοῦ. Ἡ λέξις Εὐαγγέλιον σημαίνει "καλαὶ ἀγγελίαι" καὶ πλέον εὐχάριστοι ἀγγελίαι οὐδέποτε ἔφθασαν εἰς τὰ ὦτα τοῦ ἀνθρώπου ἀπὸ ἐκείνας αἵτινες ἀφοροῦν τὴν ἀγάπην τοῦ Θεοῦ ὡς αὕτη ἔχει φανερωθῇ διὰ τοῦ ἀπολυτρωτικοῦ ἔργου τοῦ Χριστοῦ καὶ τοῦ σχεδίου Του διὰ τὸ μέλλον ἔργον τῆς Βασιλείας Του πρὸς εὐλογίαν ὅλων τῶν φυλῶν τῆς γῆς.

Διὰ μέσου ἑνὸς τῶν προφητῶν Του ὁ Θεὸς ἔχει δηλώσει ὅτι φόβος πρὸς Αὐτὸν διδάσκεται παρὰ ἀν-

θρωπίνων διδασκαλιῶν. Αὐτὴν τὴν μεγάλην Χριστι-
ανικὴν ἀλήθειαν τῆς ἀγάπης τοῦ Θεοῦ εἶναι ὅ,τι
προσπαθοῦμεν νὰ τονίσωμεν εἰς τὰ προγράμματα
ταῦτα, καὶ ὅσον περισσότερον κατανοοῦμεν τὴν Ἀ-
γίαν Γραφὴν τόσον περισσότερον θὰ ἐκτιμήσωμεν
τὴν ἀγάπην τοῦ Θεοῦ, καὶ τὸν Θεὸν τῆς ἀγάπης.
Καὶ τώρα, ἰδοὺ, ὁ Εὐάγγελος καὶ Φιλόθεος.

ΦΙΛΟΘΕΟΣ. Ἐνθυμεῖσαι Εὐάγγελε ὅτι πρὸ ἡμερῶν ἀφοῦ
ἐξητάσαμεν Ποία εἶναι ἡ ἐκκλησία τοῦ Θε-
οῦ τοῦ ζῶντος, εἰς μερικὰς ἀπὸ τὰς ὁμιλίας
σου μετ' ἐμφάσεως ἀνάφερες τὴν θαυμασίαν Γραφικὴν
ἀλήθειαν ὅτι ἡ Βα ἔλευσις τοῦ Χριστοῦ ἐπὶ τῆς
γῆς σκοπεῖ τὴν ἐγκαθίδρυσιν Βασιλείας εἰρήνης
καὶ εὐλογίας δι' ὅλα τὰ Ἔθνη.

ΕΥΑΓΓΕΛΟΣ. Μάλιστα, Φιλόθεε, αὐτὸ εἶναι ὅ,τι ἡ
Ἀγία Γραφή καθαρὰ διδάσκει.

ΦΙΛΟΘΕΟΣ. Τὸ πιστεύω Εὐάγγελε, καὶ χαίρω πράγμα-
τι ὅτι εἶναι κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον. Ἀλλὰ
τὶ σχετικῶς μὲ τὴν μέλλουσαν ΗΜΕΡΑΝ ΤΗΣ ΚΡΙΣΕΩΣ;
Δὲν εἶναι αὕτη ἡμέρα μεγάλης καταδίκης διὰ τοὺς
περισσοτέρους ἀνθρώπους; Πῶς ἐναρμονίζεις τὴν
σκέψιν αὐτὴν μὲ ὅ,τι ἡ Ἀγία Γραφή διδάσκει;

ΕΥΑΓΓΕΛΟΣ. Δὲν ὑπάρχει τρόπος πρὸς ἐναρμόνισιν
τῆς ἀπόψεως ταύτης μὲ ὅ,τι ἡ Ἀγία Γρα-
φή διδάσκει, διότι δὲν εἶναι ἐν ἀρμονίᾳ μὲ
τὴν Ἀγίαν Γραφὴν.

ΦΙΛΟΘΕΟΣ. Εἶσαι βέβαιος περὶ τούτου Εὐάγγελε;

ΕΥΑΓΓΕΛΟΣ. Μάλιστα, πολὺ βέβαιος. Ἡ Ἀγία Γραφή
περιγράφει τὴν ἡμέραν τῆς κρίσεως ὡς
χρόνον μεγάλης χαρᾶς διὰ τοὺς ἀνθρώπους. Εἰς
ΨΑΛΜΟΝ 96:10-13 ἀναγινώσκωμεν, "Ἐῖπατε ἐν τοῖς
ἔθνεσιν, Ὁ Κύριος βασιλεύει. Ἡ οἰκουμένη θέλει
βεβαίως εἶσθαι ἐστερεωμένη. Δὲν θέλει σαλευθῇ.
Αὐτὸς θέλει κρίνει τοὺς λαοὺς ἐν εὐθύτητι." Ἄς

εὐφραίνωνται οἱ οὐρανοί, καὶ ἃς ἀγάλλεται ἡ γῆ.
"Ἄς ἡχῇ ἡ θάλασσα, καὶ τὸ πλῆρωμα αὐτῆς." Ἄς χαί-
ρωσιν αἱ πεδιάδες, καὶ πάντα τὰ ἐν αὐταῖς. Τότε
θέλουσιν ἀγάλλεσθαι πάντα τὰ δένδρα τοῦ δάσους,
ἐνώπιον τοῦ Κυρίου. Διότι ἔρχεται. Διότι ἔρχεται
διὰ τὰ κρίνη τὴν γῆν. Θέλει κρίνει τὴν οἰκουμέ-
νην ἐν δικαιοσύνῃ, καὶ τοὺς λαοὺς ἐν τῇ ἀληθείᾳ
Αὐτοῦ." Τώρα, τοῦτο δὲν ἀπηχεῖ ἐνθαρρυντικῶς;
Φιλόθεε;

ΦΙΛΟΘΕΟΣ. Πράγματι ἀπηχεῖ, καὶ ἂν ἤκουσα ὀρθῶς,
περιγράφει εὐλογίας αἵτινες ἐπιφυλάσ-
σονται διὰ τοὺς Ἐθνικοὺς κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς
κρίσεως. Εἶναι τοῦτο ὀρθόν; ἤκουσα καλῶς;

ΕΥΑΓΓΕΛΟΣ. Μάλιστα, ἡ λέξις ΕΘΝΙΚΟΙ εἰς τὸ χωρίον
τοῦτο ἀναφέρεται εἰς τὰ ἔθνη γενικῶς.
Τὰ ἴδια ἔθνη ἀναφέρονται ὑπὸ τοῦ Ἰησοῦ ἐν τῇ
παραβολῇ Του, τῶν προβάτων καὶ ἐριφίων, παραβολῇ
ἣτις περιγράφει τὰς εὐλογίας τῆς ἡμέρας τῆς κρί-
σεως. Ὁ Ἰησοῦς ὡμίλησε περὶ τοῦ μελλοντος χρόνου
ὅτι ὅλα τὰ ἔθνη ἤθελον συναθροισθῇ ἐνώπιόν Του,
καὶ ὅτι ἐκεῖνα τὰ ὅποια ἀποδείξουν ὅτι εἶναι ὑ-
πήκοα ὡς τὰ πρόβατα θὰ κληρονομήσουν τὴν Βασι-
λείαν τὴν ἡτοιμασμένην ἀπὸ καταβολῆς κόσμου.

ΦΙΛΟΘΕΟΣ. Τὶ τοῦτο ἐννοεῖ;

ΕΥΑΓΓΕΛΟΣ. Ἀπλῶς ὅτι ὁ ἀπολεσθεὶς Παράδεισος εἰς
τὴν Ἑδέμ θὰ ἀποκατασταθῇ εἰς τὸ ἀνθρώ-
πινον γένος κατὰ τὸ τέλος τῆς ἡμέρας τῆς κρί-
σεως.

ΦΙΛΟΘΕΟΣ. Δὲν εἶναι λοιπὸν περίεργον διατὶ ὁ Θε-
ὸς μᾶς διαβεβαιοῖ ὅτι θὰ εἶναι καιρὸς
χαρᾶς διὰ τὸ ἀνθρώπινον γένος. Ἀλλὰ Εὐάγγε-
λε, ἐνῷ ἡ ἰδέα τῆς ἡμέρας τῆς κρίσεως τῆς κατα-
δίκης ἴσως νὰ μὴ ἀναφέρεται εἰς τὴν Ἀγίαν Γραφήν
μὲ ἀυτὰς ἀκριβῶς τὰς λέξεις, εἰς τὴν ἐπιστολὴν
τοῦ ἀποστόλου Πέτρου ὁμιλεῖ περὶ ἡμέρας τῆς κρί-
σεως καὶ περιγράφει αὐτὴν ὡς ἡμέραν ἀπωλείας

τῶν ἀσεβῶν ἀνθρώπων." Εἷς τινὰς τοῦτο κατὰ τὸ φαινόμενον ἀπηχεῖ πολὺ ὡς ἡμέρα καταδίκης. Τοῦλάχιστον δὲν φαίνεται νὰ παρουσιάζῃ τὴν εἰρηνικὴν, εὐτυχῇ ἔκβασιν ἣτις περιγράφεται εἰς τὴν προφητείαν αὐτὴν τὴν ὁποίαν μόλις ἀνέγνωσας. Νομίζεις οὕτω;

ΕΥΑΓΓΕΛΟΣ. Μάλιστα νομίζω. Ἐν τῇ πραγματικότητι προσαρμόζεται ὡραῖα πρὸς ὅλα τὰ θαυμάσια πράγματα ποῦ μᾶς λέγει ἡ Ἀγία Γραφή σχετικῶς μὲ τὴν ἡμέραν τῆς κρίσεως καὶ τοῦ νέου κόσμου τοῦ Θεοῦ. Φιλόθεε, θὰ σοῦ κάμω ἓν ἐρώτημα.

ΦΙΛΟΘΕΟΣ. Σὺ, ὑποτίθεται ὅτι ἀπαντᾷς εἰς ἐρωτήματα καὶ ὄχι νὰ κάμῃς ἐρωτήματα. Ἀλλ' ἄς εἶναι, δὲν πειράζει διὰ μίαν φοράν...

ΕΥΑΓΓΕΛΟΣ. Τὸ ἐρώτημα εἶναι τοῦτο. Ποῖος θὰ ἔλεγε ὅτι εἶναι εἰς ἓκ τῶν κυριωτέρων παργόντων σήμερον οἵτινες συντελοῦν εἰς τὸν παγκόσμιον φόβον καὶ δυσπιστίαν;

ΦΙΛΟΘΕΟΣ. Υποθέτω ὅτι οἱ πλεῖστοι τῶν ἀνθρώπων θὰ ἔλεγον ὅτι εἶναι οἱ ἰδιοτελεῖς ἀσεβεῖς ἄνθρωποι οἵτινες ἐπιμένουν νὰ ἀκολουθοῦν τὴν ἰδίαν αὐτῶν πορείαν ἀδιαφοροῦντες πόσον ἐπιζημία εἶναι αὐτὴ εἰς τοὺς ἄλλους. Καὶ εἶναι πολλοὶ οἵτινες ἀποροῦν διατὶ ὁ Θεὸς ἐπιτρέπει τοιοῦτοι ἄνθρωποι νὰ κατέχουν τόσον ἐξεχούσας θέσεις εἰς τὰς ὑποθέσεις τοῦ κόσμου. Ἐν τούτοις, συγνώμη, αὐτὴ εἶναι μίᾳ ἀπάντησις διὰ τὴν ὁποίαν δὲν ἐρώτησας, δὲν εἶναι ἔτσι;

ΕΥΑΓΓΕΛΟΣ. Χαίρω διότι ἀνέφερες τὸ σημεῖον τοῦτο, διότι θὰ ὑποβοηθήσῃ νὰ διαλευκάνῃ τὴν δυσκολίαν σου σχετικῶς μὲ τὴν ἡμέραν τῆς κρίσεως καὶ καταδίκης, κατὰ σέ. Δηλοῖς ὅτι ἡ παρούσα φοβερὰ ἀποψὶς τῶν παγκοσμίων ὑποθέσεων ὀφείλεται εἰς τὴν ἀχαλίνωτον φαυλότητα τῶν ἰδιοτελῶν ἀνθρώπων κατεχόντων ἐξουσίαν. Ἡ φιλοσοφικὴ σου

ιδέα είναι ότι εάν ο Θεός ήθελε κάμει κάτι επί του προκειμένου, οι άνθρωποι θα ήδύναντο να απολαμβάνουν εύτυχισμένην ζωήν. Αφ' ετέρου ερμηνεύει τις τας Γραφάς έννοων ότι όταν ο Θεός κάμει κάτι σχετικώς με αυτό, καί καταστρέψη τους άσεβεις, ανθρώπους ούτως ώστε ο κόσμος να απολαύση ειρήνην καί εύτυχίαν, τοῦτο θα σημάνη την ήμέραν της καταδίκης δια την ανθρωπίνην φυλήν. Δέν είσαι όλίγον ανακόλουθος;!

ΦΙΛΟΘΕΟΣ. Δέν γνωρίζω εάν αντιλαμβάνομαι ακριβώς τι έννοεις, Εύάγγελε!.

ΕΥΑΓΓΕΛΟΣ. Διατί; Μόλις άνέφερες μίαν προφητείαν δεικνύουσαν ότι ή ήμέρα της κρίσεως ήθελεν είσθαι ήμέρα καταστροφής των άσεβων ανθρώπων. Ήμπορείς να ίδης ότι μια τοιαύτη ένέργεια έκ μέρους του Θεού θα προητοιμάζε την όδόν δι' ένα εύτυχή κόσμον;

ΦΙΛΟΘΕΟΣ. Έννοείται ότι έπρεπε, άλλ' Εύάγγελε, δέν είμαι βέβαιος ότι αντιλαμβάνομαι καθαρά τι ο Πέτρος έννοεί περί της ήμέρας της κρίσεως ότι είναι ήμέρα άπωλείας των άσεβων ανθρώπων.

ΕΥΑΓΓΕΛΟΣ. Φιλόθεε, είναι ο τρόπος ούτος του Πέτρου είς τδ συγκρίνειν συνθήκας είς τόν νέον κόσμον της αύριον με εκείνας του παρόντος πονηρού κόσμου. Αναφορικώς με τόν παρόντα καιρόν ο Προφήτης λέγει, "Τώρα ήμείς μακαρίζομεν τους υπερηφάνους, ναί οι εργαζόμενοι την άνομίαν ύψώθησαν." ΜΑΛΑΧΙΑΣ γ:15. Άλλ' ο άπόστολος δεικνύει ότι αι συνθήκαι θα αλλάξουν τελεικώς είς τόν νέον κόσμον οτε ο Χριστός θα είναι Βασιλεύς καί Κριτής των ανθρώπων, διότι αυτή θα είναι ήμέρα άπωλείας των άσεβων ανθρώπων. Κατά τόν χρόνον έκεινον συμφώνως με τόν Προφήτην, ο δίκαιος θα άνθῃ, ένῶ όλους τους άμαρτωλους ο Θεός θα καταστρέψη. Ούτω βλέπεις ή ήμέρα της κρίσεως θα

εἶναι πράγματι ἡμέρα χαρᾶς δι' ὅλους ἐκτὸς ἐκείνων οἵτινες ἀρνούνται νὰ ὑπακούσουν εἰς τοὺς νόμους τῆς Βασιλείας τοῦ Χριστοῦ, ἵτις θὰ εἶναι τότε ἐν ἐνεργείᾳ.

ΦΙΛΟΘΕΟΣ. Φυσικᾶ, δὲν εἶναι δύσκολον νὰ ἴδῃ τις ὅτι αἱ συνθῆκαι ἤθελον μεγάλως βελτιωθῇ διὰ τοῦ περιορισμοῦ τῶν κακοποιῶν, ἀλλὰ πῶς ἀκριβῶς προσαρμόζει τοῦτο μὲ τὴν ἡμέραν τῆς κρίσεως; Καθὼς οἱ πλεῖστοι τῶν ἀνθρώπων τὴν ἐννοοῦν, ἡ ἡμέρα τῆς κρίσεως, εἶναι ἐν εἶδος γενικῆς τακτοποιήσεως, καιρὸς κατὰ τὸν ὁποῖον οἱ ἄγιοι θὰ ἀνταμειφθῶσι, καὶ οἱ ἁμαρτωλοὶ θὰ τιμωρηθῶσιν. Οὐδέποτε ἐνομίσθη ὅτι εἶχε τίποτε νὰ χαμῇ μὲ μίαν νέαν κοινωνικὴν διάταξιν. Διατὶ Εὐ-ἀγγελε, τὸ ἔργον τῆς κρίσεως ὑποτίθεται ὅτι θὰ τελειώσῃ ἐντὸς μιᾶς βραχείας ἡμέρας οὐχὶ μακροτέρας τῶν 24 ὥρων;

ΕΥΑΓΓΕΛΟΣ. Σχετικῶς μὲ τὴν διάρκειαν τῆς ἡμέρας τῆς κρίσεως ὁ ἀπόστολος Πέτρος ἐξηγεῖ ὅτι εἶναι διαρκείας χιλίων ἐτῶν. Β. ΠΕΤΡ. γ:8.

ΦΙΛΟΘΕΟΣ. Ὡραῖα. Αὐτὸ εἶναι κάτι ποῦ ἀξίζει νὰ γνωρίζῃ κανεὶς. Ἐντούτοις δὲν διαλευκαίνεται τὸ πρᾶγμα περισσότερον. Εἰπέ μοι Εὐάγγελε, ἀκριβῶς τὶ ἐπὶ τέλους εἶναι ἡ ἡμέρα τῆς κρίσεως;

ΕΥΑΓΓΕΛΟΣ. Ἡ ἡμέρα τῆς κρίσεως εἶναι ὁ καιρὸς κατὰ τὸν ὁποῖον ἡ ἀνθρωπίνη φυλὴ θὰ ἐκχῇ τὴν πρώτην πραγματικὴν εὐκαιρίαν νὰ μάθῃ καὶ νὰ ὑπακούσῃ εἰς τὴν δικαιοσύνην. Ἡ Ἁγία Γραφὴ λέγει, "Ὅταν αἱ κρίσεις τοῦ Θεοῦ θὰ εἶναι ἐν τῇ γῇ, οἱ κάτοικοι τοῦ κόσμου θέλουσι μάθει δικαιοσύνην." ΗΣΑΙΑΣ κς:9. Ἡ Ἁγία Γραφὴ δεικνύει ὅτι ἡ ἡμέρα τῆς κρίσεως θὰ εἶναι ἐπίσης ἡμέρα δοκιμασίας καὶ οὐχὶ ἀπλῶς ἡμέρα δι' ἐπαγγελίαν καταδικαστικῆς ἀποφάσεως. Ἦτο ἡμέρα δοκιμῆς ἢ κρίσεως διὰ τὸν Ἀδὰμ καὶ τὴν Εὐάν. Ἀπέτυχον κατὰ τὴν δοκιμασίαν καὶ κατεδικάσθησαν εἰς θάνατον.

Λόγω τῆς ἁμαρτίας των καὶ καταδίκης, ὁλόκληρος ὁ κόσμος τοῦ ἀνθρωπίνου γένους ἐβυθίσθη εἰς θανατηφόρον κατάστασιν. Ὁ θάνατος τοῦ Ἰησοῦ, ὡς Λυτρωτοῦ τοῦ ἀνθρώπου προμηθεύει τρόπον ἐκφυγῆς ἀπὸ τὰ ἀποτελέσματα τῆς πρώτης αὐτῆς κρίσεως, καὶ εἰς τὴν μέλλουσαν ἡμέραν τῆς κρίσεως τὸ ἀνθρώπινος γένος θὰ τεθῇ πάλιν ὑπὸ δοκιμασίαν, ἀλλὰ ἀτομικῶς. Ἐκεῖνοι οἱ ὅποιοι θὰ διέλθουν τὴν δοκιμασίαν αὐτὴν ἐπιτυχῶς θὰ ἀπολαύσουν αἰώνιον ζωὴν, ὡς ἀνθρώπιναι ὑπάρξεις ἐδῶ ἀκριβῶς ἐπὶ τῆς γῆς.

ΦΙΛΟΘΕΟΣ. Τότε, εἶναι ἀδιάφορον πῶς ἓν πρόσωπον ζῇ εἰς τὴν παροῦσαν ζωὴν; Οἱ ἄνθρωποι δύνανται νὰ ἐξακολουθοῦν νὰ πράττουν ὅπως θέλουν καὶ ἀκολουθῶς νὰ τοὺς δοθῇ εὐκαιρία νὰ μετανοήσουν ἀργότερον διαρκούσης τῆς ἡμέρας τῆς κρίσεως;

ΕΥΑΓΓΕΛΟΣ. "Ὁχι, δὲν εἶναι ἡ σκέψις αὐτὴ καθολοκλήριαν. Ἡ Ἁγία Γραφὴ μᾶς λέγει καθαρά, "Μὴ πλανᾶσθε, ὁ Θεὸς δὲν ἐμπαίζεται. Διότι ὁ,τι ἂν σπεύρῃ ὁ ἄνθρωπος, τοῦτο καὶ θέλει θερίσει." ΓΑΛΑΤΑΣ 6:7. Ὁ θερισμὸς μελλουσῶν τιμωριῶν καὶ μαστιγώσεων ὡς ἀποτέλεσμα ἀδικίας εἰς τὴν παροῦσαν ζωὴν θὰ εἶναι ἐν ἀναλογίᾳ μὲ τὴν σημερινὴν γνῶσιν περὶ τοῦ τι εἶναι δίκαιον καὶ ἄδικον. Ὅλοι γνωρίζομεν ὅτι ἑκατομμύρια ἀπέθανον ἐν τελείᾳ ἀγνοίᾳ τοῦ Χριστοῦ. Ἀλλὰ ἑκατομμύρια δὲν εἶχον λάβῃ ὀρθὴν ἀντίληψιν περὶ Χριστοῦ. Ἰνα πιστεύσουν εἰς τὸν Χριστὸν καὶ ὑπακούσουν εἰς τοὺς νόμους Του, οἱ ἄνθρωποι πρέπει νὰ ἔχουν καθαράν ἀντίληψιν τῶν σχετικῶν ἐκβάσεων. Δι' αὐτὸ ὁ Θεὸς μᾶς λέγει ὅτι ἡ ἡμέρα τῆς κρίσεως θὰ εἶναι καιρὸς κατὰ τὸν ὅποιον οἱ ἄνθρωποι θὰ μάθουν δικαιοσύνην. Διότι ὁ Θεὸς θέλει νὰ σωθῶσιν πάντες οἱ ἄνθρωποι καὶ νὰ ἔλθουν εἰς ἐπίγνωσιν τῆς ἀληθείας. Α.ΤΙΜ. 2:4. Θὰ σωθῶσιν ἐκ τοῦ Ἀδαμιαίου θανάτου πρῶτον κατὰ τὴν ἀνάστασιν, καὶ τότε θὰ ἔλθουν εἰς ἐπίγνωσιν τῆς ἀληθείας, καὶ ὑπακούοντες θὰ ζήσουν αἰώνιως, ὑπακούοντες εἰς τοὺς νόμους τῆς Βασιλείας.

ΦΙΛΟΘΕΟΣ. Πολὺ ἀποκαλυπτικὸν τὸ χωρίον τοῦτο. Ἀλλὰ ἐν ἄλλο ἐρώτημα Εὐάγγελε, ἐὰν εἶσαι πρόθυμος. Ποῖα θὰ εἶναι ἡ διαφορὰ κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς κρίσεως μεταξύ ἐκείνων οἱ ὁποῖοι ἐγένοντο χριστιανοὶ καὶ τοῦ κόσμου γενικῶς;

ΕΥΑΓΓΕΛΟΣ. Εἰς τὴν Α. ἐπιστολὴν πρὸς Κορινθίους ε: 2, ἡ Ἁγία Γραφή ἀναφέρει, "Δεν γνωρίζετε ὅτι οἱ ἅγιοι θὰ κρίνουν τὸν κόσμον;" Ἐκ τούτου βλέπομεν ὅτι ἐκεῖνοι οἱ ὁποῖοι ἐγένοντο Χριστιανοὶ συμπάσχοντες μετὰ τοῦ Ἰησοῦ, τότε θὰ συμμετάσχουν μετὰ τοῦ Χριστοῦ ὡς Κριταὶ τοῦ κόσμου. Πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον δὲ τῆς προπαρασκευῆς τῶν Χριστιανῶν διὰ τὸ μέγα τοῦτο μελλοντικὸν ἔργον, οὗτοι διέρχονται τῶρα τὴν δοκιμασίαν τῶν ἡμερῶν τῆς κρίσεως. Ὁ Πέτρος καλεῖ αὐτὴν "πυρίνην δοκιμασίαν." Α. ΠΕΤΡ. δ:12. Πράγματι, αἱ πεῖραι τῶν ἀληθῶν Χριστιανῶν κατὰ τὸν παρόντα καιρὸν εἶναι λίαν αὐστηραὶ, ἀλλ' ἡ ἀνταμοιβὴ τῆς πιστότητος εἶναι ἀναλόγως μεγάλη. Ὁ Ἰησοῦς δηλοῖ περὶ τούτων οὔτινες διέρχονται ἐπιτυχῶς τὸν παρόντα καιρὸν τῆς δοκιμασίας ὅτι θὰ ἀναστηθῶσιν εἰς "ἀνάστασιν ζωῆς." ΙΩΑΝΝ. ε:29. Τοῦτο ἐννοεῖ ὅτι ἡ ἡμέρα τῆς δοκιμασίας τῶν ἡ κρίσεως θὰ ἔχῃ παρέλθῃ, καὶ ὅτι οὗτοι θὰ εἶναι ἕτοιμοι ἵνα συμμετάσχουν μετὰ τοῦ Χριστοῦ εἰς τὴν κρίσιν τοῦ ἀνθρώπινου γένους. Πάντες δὲ οἱ λοιποὶ κατὰ τὸν χρόνον τῆς ἀναστάσεως, ὁ Ἰησοῦς ἐξηγεῖ, ὅτι θὰ ἀναστηθῶσιν, ὡς τὸ ἐκφράζει, "εἰς ἀνάστασιν κρίσεως." ΙΩΑΝΝ. ε:2-29.

ΦΙΛΟΘΕΟΣ. Αὐτὸ εἶχον καὶ ἐγὼ ὑπ' ὄψιν μου Εὐάγγελε, ἀλλὰ κατὰ τὴν ἰδικὴν μου ἀντίληψιν, ἐκεῖνοι οἱ ὁποῖοι ἔπραξαν φαῦλα θὰ ἀναστηθῶσιν διὰ νὰ κριθοῦν καὶ καταδικασθῶσιν.

ΕΥΑΓΓΕΛΟΣ. Ἡ ἀποψὶς σου δὲν ἀνταποκρίνεται πρὸς τὴν φιλάνθρωπον πρόβλεψιν τοῦ Θεοῦ, διότι ἀναγινώσκωμεν καθὼς προανεφέρομεν εἰς Α. ΤΙΜ. β:4, "Ὁ Θεὸς θέλει νὰ σωθῶσι πάντες οἱ ἄν-

θρωποι καὶ νὰ ἔλθωσιν εἰς ἐπίγνωσιν τῆς ἀληθείας." Ἀναφερόμενος εἰς τὴν λέξιν "κρίσις" σοῦ καθιστῶ γνωστὸν ὅτι αὕτη ἐννοεῖ περίοδον δοκιμασίας. Καθὼς εἰς ἀσθενῆς διερχόμενος τὴν κρίσιν τῆς ἀσθενείας τοῦ ἐπιτυχῶς ἀναρρωνύει, ἐὰν δὲ δὲν τὴν διέλθῃ ἐπιτυχῶς, ἀποθνήσκει, τοιούτοτρόπως καὶ τὸ ἀνθρώπινον γένος θὰ ἀναστηθῇ ἐκ τοῦ τάφου διὰ νὰ διέλθῃ μίαν δοκιμασίαν κρίσεως. Ἀναλόγως δὲ μὲ τὸν τρόπον κατὰ τὸν ὁποῖον θὰ διέλθουν οἱ ἄνθρωποι τὴν κρίσιν θὰ ἐξαρτηθῇ ἐὰν θὰ ζήσουν αἰωνίως ἢ θὰ ἐξολοθρευθῶσιν αἰωνίως, ὡς ἀναφέρει ἡ Ἀγία Γραφή διὰ τοῦ δευτέρου θανάτου. ΑΠΟΚ. κ:6,14. Ἀλλ' ὅλοι θὰ ἔχουν μίαν εὐκαιρίαν ἵνα ἀκούσωσι καὶ ὑποταχῶσιν ἐὰν θέλουν." Ἴδε MATΘ. κε:34-46.

ΦΙΛΟΘΕΟΣ. Εὐάγγελε, τὰ 1000 ἔτη τῆς ἡμέρας τῆς κρίσεως θὰ εἶναι τὰ ἴδια 1000 ἔτη τῆς Βασιλείας τοῦ Χριστοῦ;

ΕΥΑΓΓΕΛΟΣ. Μάλιστα. Εἰς ΨΑΛΜΟΝ οβ:1-8 ἡ Ἀγία Γραφή ἀναφέρει τὰ ἑξῆς, "Θεὲ δὸς τὴν κρίσιν σου εἰς τὸν Βασιλέα, καὶ τὴν δικαιοσύνην σου εἰς τὸν Υἱὸν τοῦ Βασιλέως, διὰ νὰ κρίνῃ τὸν λαὸν σου ἐν δικαιοσύνῃ καὶ τοὺς πτωχοὺς σου ἐν κρίσει. Τὰ ὄρη θέλουσι φέρει εἰρήνην εἰς τὸν λαὸν, καὶ οἱ λόφοι δικαιοσύνην. Θέλει κρίνει τοὺς πτωχοὺς τοῦ λαοῦ. Θέλει σώσει τοὺς υἱοὺς τῶν πενήτων, καὶ συντρίψει τὸν καταδυναστεύοντα. Θέλουσι σὲ βοεῖσθαι. Ἐνόσω διαμένει ὁ ἥλιος καὶ ἡ σελήνη εἰς γενεὰς γενεῶν, θέλει καταβῇ ὡς βροχὴ ἐπὶ θερισμένον λειβάδιον. Ὡς ρανίδες σταλάζουσαι ἐπὶ τὴν γῆν. Ἐν ταῖς ἡμέραις αὐτοῦ θέλει ἀνθεῖ ὁ δίκαιος. Καὶ ἀφθονία εἰρήνης θέλει εἶσθαι ἕως οὗ μὴ ὑπάρχῃ ἡ σελήνη. Καὶ θέλει κατακυριεύει ἀπὸ θαλάσσης ἕως θαλάσσης, καὶ ἀπὸ τοῦ ποταμοῦ ἕως τῶν περάτων τῆς γῆς." Ἐκ τούτων δύνασαι νὰ ἴδῃς ὅτι τὸ ἔργον τῆς κρίσεως καὶ τὸ ἔργον τῆς Βασιλείας εἶναι ἀμφοτέρω μέρη τοῦ ἐνὸς μεγάλου θείου σχεδίου, διὰ τοῦ ὁποῖου εἰς ἀπώλεσθεις κόσμος ἀποκαθίσταται εἰς συμφιλίωσιν μετὰ τοῦ Θεοῦ καὶ εἰρήνην πρὸς ἀλλήλους.

ΦΙΛΟΘΕΟΣ. Ἀλλὰ τοῦτο δὲν ἐννοεῖ Παγκόσμιον Σωτη-
ρίαν, δὲν εἶναι ἔτσι;

ΕΥΑΓΓΕΛΟΣ. Ὁχι. Ὡς ἐξήγησα πρὸ ὀλίγου, ἐκεῖνοι οἱ ὅποιοι ἐνεκα τῆς πειρασμοσύνης αὐτῶν ἀποτυγχάνουν νὰ συμμορφωθοῦν, θὰ καταστραφῶ-
σιν ἐν τῷ Δευτέρῳ Θανάτῳ. Πάντες δὲ ὅσοι δὲν ἐναν-
τιωθῶσιν ἐκουσίως εἰς τὸν Θεὸν θὰ μάθουν δικαιο-
σύνην ὡς ἀναγινώσκομεν, " Καὶ ἂν ἐλεηθῇ ὁ ἄσεβης,
δὲν θέλει μάθῃ δικαιοσύνην, ἐν τῇ γῇ τῆς εὐθύτη-
τος θέλει πράξῃ ἀδίκως, καὶ δὲν θέλει ἐμβλέψῃ
εἰς τὴν μεγαλειότητα τοῦ Κυρίου." ΗΣ. κς:10.

ΦΙΛΟΘΕΟΣ. Τίς εἶναι ἡ γῇ τῆς εὐθύτητος, Εὐάγγελε;

ΕΥΑΓΓΕΛΟΣ. Εἶναι ἀκριβῶς ἐδῶ ἡ γῇ, εἰς τὸν νέον
κόσμον τοῦ Θεοῦ. Ἡ Ἁγία Γραφή λέγει πε-
ρὶ τοῦ καιροῦ ἐκείνου ὅτι τότε ἡ δικαιοσύνη
θὰ κεῖται εἰς τὴν πλάστιγγα καὶ ἡ εὐθύτης θὰ χρη-
σιμεύσῃ ὡς στάθμη. Ἐκεῖνοι οἵτινες δὲν θὰ συμμορ-
φῶνται μὲ τὸν δικαίον κανόνα τῆς ἡμέρας ἐκείνης,
δι' ὑπακοῆς εἰς τὰς θείας διατάξεις, θὰ ἐξολοθρευ-
θῶσιν ἐκ τοῦ λαοῦ, ὡς ἀναγινώσκομεν εἰς ΠΡΑΞ. γ: 23. Πάντες οἱ λοιποὶ θὰ ἀποκατασταθῶσιν εἰς ὑγεί-
αν καὶ θὰ ἀπολαμβάνουν αἰώνιον ζωὴν εἰς τὸν ἀπο-
καταστηθέντα Παράδεισον. Εἶναι μία θαυμασία προσ-
δοκία Φιλόθεε, καὶ χαίρω διότι ἐδόθη ἡ εὐκαιρία
πρὸς ἐξάτασιν τοῦ ἐπικαίρου τούτου θέματος τῆς
ἡμέρας τῆς κρίσεως.

ΦΙΛΟΘΕΟΣ. Ναί, σὲ εὐχαριστῶ, Εὐάγγελε, διότι εἶ-
χον κάπως συγκεχυμένην ἰδέαν περὶ τοῦ
σπουδαίου τούτου ζητήματος, διότι ἐὰν κρίνων-
ται οἱ νεκροὶ κατὰ τὸν θάνατόν τους τότε τίς ἡ
αἰτία τῆς κρίσεως καὶ κατακρίσεως, καὶ τῆς ἀνασ-
τάσεως ἀκόμη. Ἀς εὐχαριστήσωμεν τὸν Θεὸν διὰ Ἰη-
σοῦ διὰ τὴν μεγάλην θυσίαν τοῦ Υἱοῦ Αὐτοῦ, διὰ
τοῦ ὁποίου ἀνάστασις καὶ ἀποκατάστασις πάντων θὰ
λάβῃ χώραν ἐν τῷ καταλλήλῳ καιρῷ τοῦ Θεοῦ. Εὐ-
άγγελε, σὲ χαιρετῶ, καὶ ἐπιθυμῶ πάλιν τὴν συνάν-
τησίν σου καὶ γνώμην σου ἐπὶ Γραφικῶν ἐδαφίων.

Ἔθ' ὥρα τοῦ πειρασμοῦ.

1923

ΑΠΟΚΑΛΥΨΙΣ γ:10

"Ἐπειδὴ ἐφύλαξας τὸν λόγον τῆς ὑπομονῆς μου, καὶ ἐγὼ θέλω σὲ φυλάξει ἐκ τῆς ὥρας τοῦ πειρασμοῦ ἣτις μέλλει νὰ ἔλθῃ ἐπὶ τῆς οἰκουμένης ὅλης."

---οοο---

ΙΣ μάτην λοιπὸν ὁ Κύριος ἐδίδαξεν ἡμᾶς, τὸν λαὸν Αὐτοῦ, ὅτι αἱ τελευταῖαι στιγμαὶ τοῦ Εὐαγγελικοῦ τούτου Αἰῶνος, θὰ ἦτο "ὥρα πειρασμοῦ", ἣτις θὰ ἐπῆρχετο

ἐφ' ὀλοκλήρου τοῦ κόσμου; Βεβαίως ὁ Κύριος δὲν μᾶς ἐδίδαξεν εἰς μάτην! καὶ τοιουτοτρόπως, πάντες ὅσοι εἶναι πιστοὶ εἰς Αὐτὸν, θὰ ἐγκομβωθῶσι τὸ θώρακα, τὴν ἀσπίδα καὶ τὰ σανδάλια, καὶ θὰ λάβωσι τὴν μάχαιραν καὶ τὴν περικεφαλαίαν. Ἐὰν δὲν εἰσῆλθομεν ἀκόμῃ εἰς τρομερᾶς μάχας καὶ συρράξεις, γνωρίζομεν ὅτι πρέπει νὰ τὰς ἀναμένωμεν, πρέπει λοιπὸν νὰ εἴμεθα προπαρασκευασμένοι, καὶ νὰ ἔχωμεν τοιαύτην πρακτικὴν καὶ πείραν, ὥστε νὰ δυνηθῶμεν νὰ ἐξέλθωμεν ἡρωϊκῶς κατὰ τὴν "ὥραν τοῦ πειρασμοῦ".

Ἀφοῦ λοιπὸν ἐμάθομεν, ὅτι "ἡ ὥρα αὕτη τοῦ πειρασμοῦ" ἔρχεται ἐφ' ὀλοκλήρου τοῦ κόσμου, καθὼς καὶ ἐπὶ τῆς ἐκκλησίας, τότε κάτι τι θὰ ὑπάρχῃ εἰς τὸν ἄερα, οὕτως εἰπεῖν, τὸ ὁποῖον θὰ προσβάλλῃ τοὺς πάντας. Πιστεύομεν, ὅτι ὁ "πειρασμὸς" οὗτος, εἶναι κάτι τι τὸ ὁποῖον ἐπεκτείνεται βαθμιαίως ἀνὰ πᾶσαν διεύθυνσιν, ὃ δὲ διδασκαλὸς διεβεβαίωσεν ἡμᾶς, ὅτι ἐὰν αἱ ἡμέραι αὗται δὲν συνετέμνοντο, διὰ τῆς ἐγκαταστάσεως τῆς βασιλείας

Αὐτοῦ εἰς τὰς χεῖρας τῶν ἐκλεκτῶν, οὐδεμία σὰρξ
θα ἐπέζη.

Ἡμεῖς νομίζομεν ὅτι τοῦτο σημαίνει, ὅτι τὸ
πνεῦμα τοῦ ἐγωῖσμοῦ καὶ τῆς φιλοδοξίας, τὸ ὁποῖ-
ον ἤδη ἐνεργεῖ μεταξὺ τῶν ἐθνῶν, καὶ τὸ ὅποιον
παρασυρεῖ αὐτὰ παραφρόνως πρὸς τὸν πόλεμον, χά-
ριν τῆς ἐμπορικῆς αὐτῶν ὑπεροχῆς, εἶναι τὸ πνεῦ-
μα τὸ ὁποῖον θὰ αὐξήσῃ ἔτι μᾶλλον, καὶ θὰ παρα-
σύρῃ πάντας πανταχοῦ. Τὸ πνεῦμα τοῦτο καταφαίνε-
ται εἰς τὰς ἀπεργίας κ.λ.π. τῆς χώρας ἡμῶν-ἐπα-
ναστάσεις λαῶν, ἀναβρασμὸς φυλῶν καὶ χρωμάτων εἰς
Ἀσίαν καὶ Ἀφρικὴν καὶ ἀλλαχοῦ- ἕκαστος ἐπιθυμεῖ
νὰ ὑπηρετήσῃ τὸ ἐγὼ του, καὶ εἶναι πρόθυμος νὰ
πολεμήσῃ χάριν τιμῶν, θέσεων, καὶ προνομίων, κ.λ.

Ἀλλ' ἡμεῖς ὅμως ἐνδιαφερόμεθα περισσότερον
διὰ τὴν ἐκκλησίαν, καὶ ἐπιθυμοῦμεν νὰ μάθωμεν
τίνι τρόπῳ "ἡ ὥρα αὐτῆ τοῦ πειρασμοῦ" θὰ συμπε-
ριλάβῃ καὶ τὸν λαὸν τοῦ Κυρίου. Ἐκεῖνα τὰ ὁποῖα
θὰ γράψωμεν τώρα, οὐδόλως ἐπιθυμοῦμεν νὰ γράψω-
μεν, ἀλλὰ φαίνεται ὅτι εἶναι καθήκον ἡμῶν, νὰ
γράψωμεν ταῦτα χάριν τοῦ ἔργου καὶ τοῦ λαοῦ τοῦ
Κυρίου. Πιστεύομεν λοιπὸν ὅτι μεγάλη κρίσις ἐπί-
κειται ἐπὶ τῶν σπουδαστῶν τῆς Γραφῆς, καὶ ὅτι
ὅσῳ ταχύτερον θὰ τὸ διακρίνωμεν τόσον ἐπιτυχέσ-
τερον θὰ διέλθωμεν δι' αὐτῆς.

Αἱ διαιρέσεις θὰ ἐπέλθωσιν, ἀλλὰ καθὼς ὁ ἀ-
πόστολος ἔλεγεν, αἱ διαιρέσεις εἶναι συχνάκις ἀ-
ναγκαῖαι, ἵνα διακρίνωνται αἱ κατάλληλοι διδασκα-
λαίαι καὶ κατάλληλοι μέθοδοι, καὶ ἡ κατάλληλος πο-
ρεία, καὶ ὅπως οἱ ἀληθεῖς διδάσκαλοι τελειότερον
ἐπιδοκιμάζωνται. A.KOPINΘ. ια:18,19. Προτοῦ νὰ
ἀναφέρωμεν τὰ λυπηρὰ ταῦτα γεγονότα, θὰ ἀναφέρω-
μεν καὶ τι πρὸς γενικὴν ἐνθάρρυνσιν, ὅτι δηλ.
καθ' ὅσον δυνάμεθα νὰ ἐννοήσωμεν ἐκ συναναστροφῆς
ἡμῶν μετὰ τῶν φίλων εἰς τὰς συνελεύσεις κ.λ.π,
πιστεύομεν ὅτι οὐδέποτε ἄλλοτε ὑπῆρξε καιρὸς, κα-
τὰ τὸν ὅποιον ἡ ὁλομέλεια τῶν σπουδαστῶν τῆς Γρα-

φῆς, κατεῖχον τοιοῦτον πνεῦμα πραότητος, ἀγαθω-
σύνης, ὑπομονῆς, ἀγάπης, νοημοσύνης, πίστεως, χα-
ρᾶς, ὅπως τώρα.

" ΠΡΟΣΕΧΕΤΕ ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΕΑΥΤΟΥΣ ΣΑΣ."

Αἰσθανόμεθα μεγάλην λύπην, ὅποταν γράφωμεν,
ὅτι τὸ μεγαλείτερον μέρος τῶν δυσκολιῶν καὶ τῶν
κινδύνων τῆς ἐκκλησίας, προέρχεται ἀπὸ τοὺς πρε-
σβυτέρους καὶ τοὺς διακόνους, - ὅχι ὅλοι, εὐχαρι-
στοῦμεν τὸν Θεόν, ἀλλὰ μόνον μία μικρὰ μειοψηφία,
ἐὰν κρίνωμεν ἀπὸ τὰς ἐρωτήσεις, αἵτινες ἀπὸ και-
ροῦ εἰς καιρὸν ἔρχονται εἰς τὰ γραφεῖα μας, ἀπὸ
ἀποπλανηθέντα πρόβατα, καὶ τὰ ὅποια ζητοῦσι συμ-
βουλήν, πῶς πρέπει νὰ φερθῶσιν. Οἱ ἀληθεῖς, οἱ
πιστοὶ δοῦλοι ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ, πρέπει νὰ ἐκτιμῶν-
ται πολὺ ὑπὸ τοῦ λαοῦ τοῦ Κυρίου, καθόσον οὗτοι
θὰ εἶναι εἰς θέσιν νὰ ἀναγνωρίζωσιν καὶ νὰ δια-
κρίνωσι τὴν διαφοράν, ἥτις ὑτάρχει μεταξὺ ἀληθῶν
πρεσβυτέρων καὶ διακόνων, καὶ τῶν ψευδῶν τοιού-
των. Δὲν γράφομεν μὲ τὴν πρόθεσιν νὰ ἀποθαρρύνω-
μεν τοὺς μὴ πιστοὺς τοιούτους, ἀλλὰ μᾶλλον διὰ
νὰ ἀνοίξωμεν τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτῶν, διὰ τὴν ἐκ
μέρους αὐτῶν κατανόησιν τῆς ἀληθοῦς καταστάσεως
τῶν πραγμάτων, μήπως ἀνακύψωσιν ἐκ τῆς παγίδος
τοῦ Διαβόλου, καὶ ἀποβῶσιν ἐπιβοηθητικοὶ εἰς τὸ
ποιμνιον τοῦ Κυρίου, ἀντὶ νὰ γίνωνται προσκόμμα-
τα εἰς αὐτοὺς.

Καθόσον δυνάμεθα νὰ διακρίνωμεν αἱ αὐταὶ συν-
θῆκαι ἐπικρατοῦσι σήμερον μεταξὺ τῶν σπουδαστῶν
τῆς Γραφῆς, τὰς ὁποίας ὁ ἀπόστολος ὑπεδείκνυε
πρὸς τοὺς πρεσβυτέρους τῆς ἐκκλησίας τῆς Ἐφέσου,
ὅποταν ὑπενεθύμιζεν εἰς αὐτοὺς τὰ καθήκοντά των,
λέγων,

"Προσέχετε λοιπὸν εἰς ἑαυτοὺς καὶ εἰς ἅπαν
τὸ ποιμνιον, εἰς τὸ ὅποιον τὸ πνεῦμα τὸ
ἅγιον σᾶς ἔθεσεν ἐπισκόπους, διὰ νὰ ποι-
μαίνετε τὴν ἐκκλησίαν τοῦ Θεοῦ, τὴν ὁποί-
αν ἀπέκτησεν διὰ τοῦ αἵματος τοῦ Ἰδίου

" -Υἱοῦ." ΠΡΑΞ. κ:28.

Ἡ προφητεία τοῦ Παύλου ἐπληρίθυσεν, λέγων,

" Μετὰ τὴν ἀναχώρησίν μου, θέλουσιν εἰσελθῆ εἰς ἐσᾶς λύκοι βαρεῖς, μὴ φειδόμενοι τοῦ ποιμνίου, καὶ ἐξ ὑμῶν αὐτῶν θέλουσι σηκωθῇ ἄνθρωποι, λαλοῦντες διεστραμμένα, διὰ νὰ ἀποσπᾶσιν τοὺς μαθητὰς ὀπίσω αὐτῶν. Διὰ τοῦτο ἀγρυπνεῖτε, ἐνθυμούμενοι, ὅτι τρία ἔτη νύκτα καὶ ἡμέραν, δὲν ἔπαυσα νοθεύων μετὰ δακρύων ἕνα ἕκαστον. Καὶ τώρα, ἀδελφοί, σᾶς παραδίδω εἰς τὸν Θεόν, καὶ εἰς τὸν λόγον τῆς χάριτος αὐτοῦ." ΠΡΑΞΕΙΣ κ:29-32.

Η ΔΙΑΓΩΓΗ ΤΩΝ ΔΟΥΛΩΝ ΤΟΥ ΘΕΟΥ
ΠΑΡΑΒΑΛΛΟΜΕΝΗ.

Καθὼς ἡ φιλοδοξία ἦτο ἐκείνη, ἥτις κατ'ἀρχὰς παρεπλάνησε τὸν Ἑωσφόρον, καὶ μετέβαλεν ἕνα ἐνδοξον δοῦλον τοῦ Θεοῦ εἰς ἔχθρον, τοιουτοτρόπως τὸ αὐτὸ πνεῦμα ἦτο ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον ἐπέφερε μεγάλους κινδύνους ἀπὸ τότε μέχρι σήμερον. Τὸ πνεῦμα τοῦ Διδασκάλου ἡμῶν ἦτο ἐντελῶς ἀντίθετον ἐκείνου. "Ἐταπείνωσεν ἑαυτὸν μέχρι θανάτου", διὰ νὰ ἐκτελέσῃ τὸ θέλημα τοῦ Πατρὸς. Εἰς τὸν Διδασκαλὸν ἡμῶν δὲν βλέπομεν τίποτε ἐκ τοῦ πνεύματος τῆς υπερηφανείας, ἢ φιλοδοξίας, ἢ τοῦ ἐγωῖσμοῦ ὁπωσδήποτε. Παρὰ δὲ τοῦ ἀποστόλου προτρεπόμεθα νὰ ταπεινώσωμεν ἑαυτοὺς, κατὰ τὸ παράδειγμα Ἰου, εἰς τὸ ἐλθεῖν νὰ ἐξυψωθῶμεν μετ' αὐτοῦ ἐν τῇ βασιλείᾳ Του.

Ἀλλὰ πόσοι φαίνονται, ὅτι λησμονοῦσι καθ' ὅλοκληρίαν τὰ γραφικὰ ταῦτα χωρία, τὰ ὁποῖα τόσον συχναὶς ὑποβάλλομεν ὑπὸ τὴν προσοχὴν τοῦ λαοῦ τοῦ Κυρίου, ὡς ἀπαραίτητα πρὸς ἀπόκτησιν θέσεως τινος εἰς τὴν βασιλείαν!! Ἀπὸ ἐκθέσεις τὰς ὁποίας λαμβάνομεν, παρατηροῦμεν ὅτι τρομερὰ κατάστασις πραγμάτων ἐπικρατεῖ εἰς τινὰς τάξεις, πρὸ

πάντων ὅταν πρόκειται νὰ γείνη ἐκλογή. Οἱ δοῦλοι τῆς ἐκκλησίας προσπαθοῦσιν νὰ γίνωσιν ἄρχοντες, δικτάτορες, -συχνάκις δὲ καὶ καταλαμβάνουσι τὴν ἔδραν, τὴν προεδρείαν τῆς συναθροίσεως, μὲ τὸν προφανῆ σκοπὸν, ὅπως αὐτοὶ οἱ ἴδιοι καὶ οἱ φίλοι αὐτῶν ἐκλεγῶσιν ὡς πρεσβύτεροι καὶ διάκονοι. ἤκούσαμεν, ὅτι εἰς πρεσβύτερος ἠρνήθη νὰ ὁμιλήσῃ εἰς μίαν συνάθροισιν, διότι ἡ συνάθροις ἐκείνη δὲν τὸν ἐξέλεξεν. Ὁ πρεσβύτερος δὲ ἐκεῖνος ἐνόμιζε διὰ τὸν ἑαυτὸν τοῦ ὀτιήτοῦ προσωποποιήσεως τῆς μετριοφροσύνης, ταπεινοφροσύνης καὶ πραότητος.

Ω! εἶναι ἐντροπὴ, νὰ ἐπικρατῇ τοιοῦτον πνεῦμα μετὰ τὸ ἐκεῖνων, οἵτινες ἔχουσιν γινῶσιν τινὰ τῶν διδασκαλιῶν τοῦ Λόγου τοῦ Θεοῦ, καὶ τῶν ὅρων, ὑπὸ τοὺς ὁποίους δυνάμεθα νὰ ἔχωμεν τὴν ἐλπίδα, ὅτι θὰ γίνωμεν συγκληρονόμοι μὲ τὸν Μεσσίαν!! Ἐννοεῖται ὅτι ὑπάρχουσι διάφοροι βαθμοὶ ἀναιδείας εἰς τὰ τοιαῦτα ζητήματα. Τινὲς ὑπούλως προσπαθοῦσι νὰ καταχρασθῶσι, καὶ νὰ ἐκμεταλλευθῶσιν τὴν Τάξιν, καὶ ὀρίζουσι τὴν ἐκλογὴν δι' ἐκεῖνον τὸν χρόνον ὅστις θὰ ἐφαίνετο εὐνοϊκὸς καὶ διὰ τοὺς ἑαυτοὺς των καὶ διὰ τοὺς φίλους των. Ἄλλοι ζητοῦσιν νὰ γεμίσωσι τὴν συναθροίσιν ἀπὸ φίλους των, καὶ φέρουσι ξένους ἀπ' ἔξω, οἵτινες οὐδέποτε παρευρέθησαν κανονικῶς εἰς τὰς συναθροίσεις τῆς Τάξεως, ἀλλ' οἵτινες ἔρχονται ἀπλῶς μόνον, διὰ νὰ ἐκτελέσωσιν ἓνα φιλικὸν καθήκον καὶ ψηφίσωσι τὸν φίλον των.

Ἐπιπροσθέτως δὲ πιστεύομεν γενικῶς, ὅτι οἱ τοιοῦτοι, οἱ ὁποῖοι ἐκδηλοῦσι τὴν φιλοδοξίαν ταύτην, ὅπως γίνωσιν ἀρχηγοὶ καὶ διδασκαλοὶ, καὶ οἱ ὁποῖοι περιφρονοῦσι τὰς ἀρχὰς τοῦ χρυσοῦ κανόνος, καθὼς καὶ τὰς εἰδικὰς ὁδηγίας πρὸς τὴν ΝΕΑΝ ΚΤΙΣΙΝ, αὐτοὶ εἶναι ἀκριβῶς ἐκεῖνοι οἵτινες ἐν γένει εἰσάγουσι τὰς ψευδοδιδασκαλίας. Τὸ αὐτὸ φιλοδοξον πνεῦμα τοῦ Σατανᾶ, τὸ ὁποῖον ὁδηγεῖ αὐτοὺς ὅπως ἀγωνίζονται πρὸς ἀπόκτησιν τιμῶν εἰς τὴν Τάξιν, φαίνεται νὰ ὁδηγῇ αὐτοὺς εἰς τὸ νὰ

λαμβάνωσι στάσιν μεγάλων διδασκάλων, - ἤτοι εἰσαγωγέων νέου φωτός. Τοῦτο ἐπίσης καὶ ὁ ἀποστολος ἐξηγεῖ εἶναι χαρακτηριστικὸν τοῦ Σατανᾶ.

" Τὶ τὸ θαυμαστὸν, ἐὰν μεταμορφοῦται εἰς ἄγ-
γελον φωτός;"

δηλ. κάμνει τὸν ἑαυτὸν του νὰ φαίνεται ἀρχηγὸς
μεταξὺ τῶν τέκνων τοῦ φωτός. B.KOP. ια. 14.

Εἷς τινὰς περιπτώσεις, μόνον αἱ τάξεις πρέ-
πει νὰ κακισθῶσιν διὰ τοῦτο, διότι εἷς τινὰς πε-
ριστάσεις ἐξελέγησαν διὰ τὸ πρεσβυτερεῖον, πρό-
σωπα, τὰ ὅποια οὐδὲ ὁμολογίαν ἀφιερώσεως εἰς τὸν
Κύριον εἶχον κάμη, οὐδὲ συνεβόλῃσαν κἄν τὴν ἀφι-
έρωσιν αὐτῶν. Καὶ διατί; Διότι ἡ Τάξις ἔτυχε νὰ
μὴ ἔχη οὐδὲν τάλαντον, ἐκεῖνος δὲ ὁ ὅποιος δὲν
ἦτο ἀδελφὸς καθόλου, οὔτε Νέον Κτίσμα ἐν Χριστῷ,
ἐξελέγη, διότι κατεῖχε τὸ τάλαντον τῆς ὁμιλίας.
Τὶ λοιπὸν πρέπει νὰ περιμένωμεν ἀπὸ ἑνα τοιοῦτον,
ὅστις κατέλαβε τὴν θέσιν διδασκάλου μεταξὺ τῶν
σπουδαστῶν τῆς Γραφῆς; Μόνον ζημίας πρέπει νὰ ἀ-
ναμένωμεν ἀπὸ τὸν τοιοῦτον, ζημίας εἰς τὸ ἔργον
καὶ ζημίας εἰς τὸ ἄτομον, τὸ ὅποιον τοιουτοτρό-
πως ἐξυψώθη, παρὰ τὰς διαταγὰς τοῦ λόγου τοῦ Κυ-
ρίου. Ἐὰν ὁ φυσικὸς ἄνθρωπος δὲν δύναται αὐτὸς ὁ
ἴδιος νὰ δεχθῇ τὰ τοῦ πνεύματος, πῶς θὰ δυνηθῇ
νὰ μεταδώσῃ τὰ τοῦ πνεύματος εἰς τοὺς ἀφιερωμέ-
νους τοῦ Κυρίου; Καὶ πῶς θὰ περιμένωμεν ὅτι ὁ
Κύριος θὰ βοηθήσῃ τὸν τοιοῦτον, ἀφοῦ αὐτὸς δὲν
ἔδωκε τὴν ζωὴν του ὅπως γίνῃ ἀκύλουθος τοῦ Κυρί-
ου, καὶ καθοδηγῆται ὑπὸ τοῦ λόγου Αὐτοῦ;

Ἡ ἐκλογὴ ἀκαταλλήλων διακόνων εἶναι φανερά
ἁμαρτία, καὶ θὰ ἀντανεκλάσῃ εἰς τὰς τάξεις αἵτι-
νες ἔχουσιν ἀκαταλλήλους διακόνους. Πῶς θὰ ἠδύ-
ναντο νὰ καταλάβωσι τὰς θέσεις ἐκεῖνας, ὅπως ἀν-
τιπροσωπεύσωσιν τὸν λαὸν τοῦ Κυρίου, ἐὰν δὲν ψη-
φισθῶσιν ὑπὸ τῶν τελευταίων τούτων; Πότε λοιπὸν
ὁ λαὸς τοῦ Κυρίου θὰ μάθῃ, ὅτι ἡ ἱκανότης εἰς τὸ

ὁμιλεῖν δημοσίᾳ, εἶναι ἕν μόνον προσὸν ἑνὸς πρεσβυτέρου; Ἐπανειλημμένως ὑπεδείξαμεν, καὶ παρετηρήσαμεν τίνι τρόπῳ τὸ ἔργον τοῦ Κυρίου παρημποδίσθη, ἡ δὲ πνευματικότης μεταξὺ τῶν ἀδελφῶν ἀπεπνίγη, ἔνεκεν τῶν προσπαθειῶν τινῶν, ὅπως μιμηθῶσι τὴν κατ' ὄνομα ἐκκλησίαν, καὶ προτάξωσι πρόσωπα εὐγλωττα μέν, ἑλλιπῆ ὅμως ὡς πρὸς τὴν πνευματικότητα.

Ἐν τοιαύτῃ λοιπὸν περιπτώσει, τοῦτο δὲν εἶναι ὑπερηφάνεια ἐκ μέρους τῆς τάξεως, -δὲν εἶναι ἐπιθυμία, ὅπως κάμωσι καλὴν ἐπίδειξιν ἐν σαρκί, ἐνῷπιον τοῦ κόσμου; Ἐὰν ὅχι, τότε διατὶ ἐκλέγονται τοιαῦτα πρόσωπα; Ἐὰν δὲ ἔκαμαν λάθος, τότε διατὶ δὲν τὸ διορθώνουν ἀμέσως, κατὰ ἥσυχον μὲν ἀλλὰ καὶ μὲ θετικὸν τρόπον; Ὅποταν οἱ πρεσβύτεροι ζητῶσι νὰ φέρωσι τὴν τάξιν ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν καὶ τὴν ἰσχὺν αὐτῶν, δὲν δεικνύει τοῦτο, ὅτι ἡ τάξις εἶναι ἑλλιπής ἀκριβῶς ἐκείνης τῆς ιδιότητος, τὴν ὁποίαν μᾶς λέγει ὁ Κύριος ἐπιθυμεῖ νὰ βλέπῃ εἰς ἡμᾶς, ἥτοι θάρρος, καὶ νίκην; Καὶ δὲν βλάπτει ἡ τάξις τὸν τοιοῦτον αὐθαίρετον ἄρχοντα, καθὼς καὶ τὸν ἑαυτὸν τῆς, ὅποταν ἐπιτρέπη νὰ ἐπιβάλλῃ τὰς ἀντιγραφικὰς του μεθόδους;

"ΠΛΑΝΩΝΤΕΣ ΚΑΙ ΠΛΑΝΩΜΕΝΟΙ"

Ἐκάμομεν ἤδη λόγον περὶ τῆς φιλοδοξίας καὶ περὶ τοῦ ἐγωϊστικοῦ πνεύματος εἰς τὸν κόσμον, τὸ ὁποῖον ὁδηγεῖ πρὸς τὴν ἀναρχίαν, καὶ ὑπεδείξαμεν πῶς τὸ αὐτὸ ἐγωϊστικὸν καὶ φιλόδοξον πνεῦμα ὁδηγεῖ πρὸς τὴν ἀναρχίαν ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ. Ἡμεῖς προέπομεν καιρὸν θλίψεως διὰ τὸν κόσμον, ὑπὸ τὴν ἐποψιν ταύτην, καὶ καιρὸν θλίψεως ἐπίσης διὰ τὴν ἐκκλησίαν. Οἱ ἄρχοντες καὶ οἱ ἀρχόμενοι ἔχουσι τὸ κοσμικὸν πνεῦμα, τὸ ὁποῖον εἶναι βέβαιον ὅτι θὰ χειροτερεύσῃ. Ἀλλὰ δὲν πρέπει νὰ συμβαίῃ τὸ αὐτὸ εἰς τὴν ἐκκλησίαν τοῦ Χριστοῦ. Τὸ πνεῦμα ἡμῶν εἶναι τὸ πνεῦμα τοῦ διδασκάλου, τοῦ Χριστοῦ, τὸ πνεῦμα τῆς πιστότητος πρὸς τὴν ἀλήθειαν, τὸ

πνεῦμα τοῦ χρυσοῦ κανόνος, τὸ πνεῦμα τῆς φιλαδελφίας, τὸ πνεῦμα τῆς ἐλευθερίας, καὶ βοηθείας, τὸ πνεῦμα τῆς ἀφοσιώσεως, τὸ ὁποῖον ἡμεῖς πιστεύομεν ὅτι εἶναι ἡ ἀλήθεια. Εἶναι ἀσυγχώρητον διὰ τὴν ἐκκλησίαν, ἥτις κατέχει τὸ πνεῦμα τοῦτο, νὰ ἐξακολουθῇ παραμένουσα ὑπὸ τὴν κυριαρχίαν φιλοδόξων ἀνθρώπων - καὶ πολλὰκις φιλοδόξων γυναικῶν. Ἐὰν δὲν διηθύνουν τὰς ὑποθέσεις τῆς τάξεως καταλλήλως πρέπει νὰ ἀρχίσωσιν ἀμέσως ἀπὸ τώρα νὰ διευθύνωσιν αὐτάς. Πιστεύομεν ὅτι τώρα εἶναι καιρὸς νὰ θέσωμεν τὸν οἶκον τοῦ Κυρίου εἰς τάξιν.

Ἄλλὰ θὰ εἴπη τις: Θὰ ἔχωμεν μεγάλας διαταράξεις καὶ ταραχάς, εἰάν προσπαθίσωμεν νὰ πράξωμεν ἐκεῖνα τὰ ὁποῖα εἶναι ἀντίθετα πρὸς τὰς ἐπιθυμίας ἐκείνων οἵτινες προσεκολλήθησαν ἐφ' ἡμῶν, ὡς ἀρχηγοὶ καὶ ἄρχοντες ἡμῶν. Ἐὰν κάμωμεν μίαν τοιαύτην μεταλλαγὴν θὰ ἐπέλθῃ διαίρεσις εἰς τὴν τάξιν, καὶ πῶς λοιπὸν θέλετε νὰ σκεπτώμεθα περὶ ἐνὸς τοιούτου πράγματος τὸ ὁποῖον θὰ κατέλγηεν εἰς τὴν κατὰστροφὴν;

Ἄλλ' ἡμεῖς ἐρωτῶμεν, ποῖον θὰ ᾔτο καλλίτερον νὰ ἔχωμεν μίαν μικροτέραν τάξιν ἐργαζομένην συμφῶνως πρὸς τοὺς ὅρους τοὺς ὁποίους ὁ Κύριος ἔθεσεν, ἢ μεγαλειτέραν τάξιν, ἥτις νὰ ὑποστηρίξῃ πράγματα τὰ ὁποῖα εἶναι ἀντίθετα πρὸς τὴν καθοδήγίαν τοῦ Κυρίου, ζημιοῦντες ἑαυτοὺς, καὶ ἐνθαρρύνοντες ὡς ἀρχηγὸν ἐκεῖνον ὅστις εἶναι "λύκος" ἢ "πρόβατον" τὸ ὁποῖον κατὰ λάθος παρεπλανήθη, ὥστε νὰ λάβῃ τὸ πνεῦμα τοῦ λύκου; Ἐνθαρρύνομεν λοιπὸν πάντας τοὺς ἀγαπητοὺς ἀδελφοὺς, οἵτινες εὐρίσκονται ὑπὸ τοιαύτας συνθήκας καὶ θλίψεις, νὰ φανῶσιν ἥρωες, καὶ νὰ προσέχωσιν ὅπως ὅ,τι πράττωσιν νὰ μὴ τὸ πράττωσιν ἀπὸ ματαιοδοξίαν ἢ ἀπὸ ἐριδίας, ἀλλὰ νὰ πράττωσι τὰ πάντα ἐν πνεύματι πραότητος καὶ ἀγάπης, ἵνα ἐπανεέλθωσι καὶ πάλιν εἰς τὴν ἐλευθερίαν εἰς τὴν ὁποίαν ὁ Χριστὸς μᾶς ἠλευθέρωσεν, καὶ μὴ περιπλακῶμεν καὶ πάλιν εἰς τινὰ ἀνθρώπινον δεσμὸν δουλείας.

ΕΝΘΥΜΕΙΣΘΕ ΕΠΙΣΗΣ ΚΑΙ ΤΑΣ ΔΟΓΜΑΤΙ- ΚΑΣ ΔΟΚΙΜΑΣΙΑΣ

Ἐπανειλημμένως οἱ σπουδασταὶ τῶν Γραφῶν, μᾶς ἔγραψαν ὅτι οἱ πρεσβύτεροι αὐτῶν, τοὺς ἐμπο-
δίζουσιν ἀπὸ τοῦ νὰ χρησιμοποιήσωσιν τὰς δημοσι-
εῦσεις -ΓΡΑΦΙΚΑΣ ΜΕΛΕΤΑΣ, καὶ ΣΚΟΠΙΑΣ ΤΟΥ ΠΥΡΓΟΥ
διὰ τὴν βοηθητικὴν αὐτῶν μελέτην. Τινὲς ἐκ τῶν
πρεσβυτέρων τούτων προχωροῦσι καὶ μέχρι τοῦ ση-
μείου, ὥστε νὰ εἴπωσιν εἰς τὰς τάξεις, ὅτι οὗτοι
δὲν συμφωνοῦσιν εἰς πολλὰ μέρη μὲ τὰ κείμενα ταῦ-
τα. Συνήθως δὲ ὡς δικτάτορες, ἀπαγορεύουσιν τὴν
χρῆσιν τούτων εἰς τὰς τάξεις. Καὶ ἐρωτώμεθα τί
πρέπει νὰ γείνη ὑπὸ τοιαύτας περιστάσεις.

Ἀποκρινόμεθα: Ἀφήσατε ἐκείνους οἵτινες ἐπι-
θυμοῦσι νὰ ἀκολουθήσωσι τοιοῦτους ἀρχηγοὺς νὰ
πραξωσιν οὕτως- διότι εἶναι δικαίωμα των. Ἡμεῖς
ὅμως ἅς μὴ ἀκολουθήσωμεν, ἀλλ' οὔτε καὶ νὰ ὑποβλη-
θῶμεν εἰς τὰς ἀπαιτήσεις αὐτῶν. Εἶναι τὸ ἄκρον
ἄκρον τῆς αὐθαδείας δεῦν ἓνα τοιοῦτον ἀρχηγὸν νὰ
προσπαθῇ νὰ λέγει εἰς τὴν ἐκκλησίαν τί πρέπει νὰ
κάνουν καὶ τί δὲν πρέπει νὰ κάνουν. Ἀφοῦ τὸ δι-
καίωμα τῆς ἐκκλησίας εὐρίσκεται εἰς τὰς
χεῖρας τῆς ἐκκλησίας, τοιουτοτρόπως καὶ τὸ δικαί-
ωμα τῆς ἀποβολῆς εὐρίσκεται ἐπίσης εἰς
τὰς χεῖρας αὐτῆς. Συνιστῶμεν λοιπὸν, ὥπως αἱ τοι-
αῦται τάξεις ψηφίσωσιν τὴν ἀπόλυσιν τοῦ τοιού-
του πρεσβυτέρου ἀπὸ τῆς θέσεώς του, λέγοντες εἰς
αὐτὸν εὐγενῶς, ὅτι αἱ ὑπηρεσίαι του δὲν εἶναι
πλέον ἐπιθυμηταί. Ἴσως ἐὰν ἀπολέσῃ τὴν θέσιν του
ἐπὶ τινα καιρὸν, καὶ δοθῇ τοιουτοτρόπως εἰς αὐ-
τὸν εὐκαιρία νὰ σκεφθῇ διὰ τὸ ζήτημα τοῦτο, πιθα-
νὸν νὰ ὠφεληθῇ, ἢ δὲ τάξις ἐπίσης μεγάλως θὰ προ-
οδεύσῃ, διότι ἔλαβε μίαν τοιαύτην γενναίαν στά-
σιν, - ἀδιάφορον ἐὰν ὑπάρχῃ ἄλλο πρόσωπον, εἰς
τὴν τάξιν, διὰ νὰ δίδῃ κηρύγματα ἢ νὰ διευθύνῃ
τὴν τάξιν. Εἶναι πολὺ καλλίτερον νὰ υποδείξητε
ἓνα ἐκ τοῦ μέσου σας, ὡς εἰσηγητὴν, διὰ νὰ ἀνοί-

γη καὶ νὰ κλείη τὰς συναθροίσεις, - ὅπως διατηρηθῇ ἡ ἐλευθερία σας, καὶ νὰ ἐξακολουθήσῃ τὸ ἔργον τῆς λατρείας καὶ τῆς μελέτης ἐπὶ καταλλήλων βάσεων.

Ἄς κάμωμεν ὅμως μίαν διάκρισιν μεταξὺ τῶν θετικῶν καὶ ὠρισμένων διδασκαλιῶν τῆς Γραφῆς, - τῶν διδασκαλιῶν τοῦ Χριστοῦ - καὶ τῶν μικρῶν διαφορῶν τοῦ τρόπου τῆς ἐκφράσεως τῶν διδασκαλιῶν τούτων. Δὲν πρέπει νὰ περιμένωμεν δύο πρόσωπα ὅτι θὰ μεταχειρισθῶσιν ἀκριβῶς τὰς αὐτὰς λέξεις, ἐντούτοις ὅμως ὑπάρχουσιν διδασκαλαὶ τινὲς αἱ ὁποῖαι εἶναι σ τ ε ρ ε α ἰ καὶ ἀ μ ε τ α κ ῖ ν η τ α ἰ, καθὼς ἡ πλειονότης τῶν σπουδαστῶν τῆς Γραφῆς γνωρίζει. Πᾶς λοιπὸν ὅστις δὲν εὕρισκεται εἰς ἁρμονίαν πρὸς τὰ δημοσιευθέντα ἔργα, οὐδὲ εἰς τὸν ἐλάχιστον βαθμὸν πρέπει νὰ ἐνθαρρύνηται, ἀλλὰ τούναντίον νὰ ἀποθαρρύνηται. Ἐὰν οὗτος ἔχῃ ἀντιθέτους ἰδέας, μὴ τὸν καταδιώξετε - μὴ ἀκολουθήσετε τὸ παράδειγμα τῶν σκοτεινῶν αἰώνων, ἀλλὰ ἀκολουθήσατε τὴν καλλιτέραν μέθοδον, ἥτοι ἀφήσατε τὸν μόνον του, ἢ μὲ ἐκείνους οἵτινες προτιμῶσι νὰ ἐξετάζωσι τὰ ζητήματα, καθὼς αὐτὸς τὰ ἐξετάζει.

Οὐδέποτε ἄλλοτε ἐδώσαμεν τοιαύτας ἰσχυρὰς συμβουλὰς, ἀλλὰ παρατηροῦμεν ὅτι πολλοὶ ἐκ τοῦ ἀγαπητοῦ ποιμνίου εὕρισκονται ἐν συγχύσει, δὲν δύνανται νὰ προοδεύσωσιν, καὶ οἱ ἄλλοι τοὺς ἐπιβάλλονται. Παρατηροῦμεν ὅτι οἱ τοιοῦτοι πρεσβύτεοι καὶ διάκονοι γίνονται ἀκόμη περισσότερον θρασύτεροι, καὶ ἐπομένως ἡ ἀνάγκη εἶναι μεγαλειτέρα, ὅπως πάντες ὅσοι ἔχουσι τὸ κατάλληλον πνεῦμα, καὶ οἱ ὅποιοι ἀναγνωρίζουσιν, ὅτι ἐν τῇ μελέτῃ ἡμῶν τοῦ θεοῦ σχεδίου τῶν αἰώνων, καὶ ὑπὸ τὴν καθοδηγίαν τοῦ Κυρίου δὲν ἠκολουθήσαμεν "σοφιστικοὺς μύθους", ὅπως λάβωσι τώρα μίαν θετικὴν στάσιν διὰ τὸ καλὸν καὶ τῶν ἑαυτῶν των, καὶ διὰ τὸ καλὸν τῶν ἀρχηγῶν ἐκείνων οἵτινες ἐκδηλοῦσι τοιοῦτον πνεῦμα κακὸν, καὶ διὰ τὸ καλὸν τοῦ κοινου τοῦ ὁποῖον ζητεῖ νὰ μάθῃ τὴν ὁδὸν τοῦ Κυρίου

ὅσον οὐδέποτε πρότερον.

Ἐνῷ ἐνθαρρύνομεν πάντας νὰ εἶναι ἀποφασιστικοὶ καὶ νὰ ἔχωσι θάρρος, δὲν ἐπιθυμοῦμεν ὅμως νὰ ἐνθαρρύνωμεν καὶ τὸ πνεῦμα τῶν ἐρίδων, ἢ τὴν διάθεσιν πρὸς εὗρεσιν σφαλμάτων, καθὼς ἐπίσης καὶ τὰς ἔριδας μεταξύ τῶν πιστῶν δούλων τοῦ Κυρίου οἵτινες ἐκδηλοῦσι ταπεινὸν πνεῦμα, καὶ οἵτινες δίδουσιν εἰς τὴν τάξιν τὰ δικαιώματά της καὶ τὰς ἐλευθερίας της, καὶ οἱ ὅποιοι ζητοῦσι νὰ ὑπηρετήσωσι καλῶς. Καὶ πάλιν ἐπαναλαμβάνομεν: "Οὐδὲν ἄς μὴ γίνεταί ἀπὸ ματαιοδοξίαν, ἢ ἀπὸ ἔριδας, ἀλλὰ τὰ πάντα πρὸς δόξαν τοῦ Θεοῦ", καὶ μὲ τὸν σκοπὸν καὶ μόνον, ὅπως καθαρισθῇ ἡ ἐκκλησία ἀπὸ τὴν ἐπιρροὴν ἐκείνων οἵτινες οὐδέποτε ἔπρεπε νὰ ἐξελέγοντο, ἢ ἀφοῦ τοὺς ἐξελέξαν ὑπὸ καλὰς συνθήκας, κατόπιν ἐξεδήλωσαν διεστραμμένον καὶ φιλοδόξον πνεῦμα.

Καὶ πάλιν συνιστῶμεν διὰ τοὺς τοιούτους ἀποφασιστικότητα, ἀλλὰ καὶ εὐγένειαν, καὶ ἐὰν μετανοήσωσιν, δεῖξατε εἰς αὐτοὺς ἔλεος, - μὲ τὴν ἰδέαν, ὅπως βραδύτερον ἀποκαταστήσητε αὐτοὺς καὶ πάλιν εἰς τὴν εὐνοίαν σας. Ὁ ἀπόστολος ἔγραψεν,

"Ἀκούω ὅτι ὑπάρχουσι διαιρέσεις μεταξύ σας, καὶ ἐν μέρει τὸ πιστεύω. Διότι πρέπει νὰ ὑπάρχωσιν αἵρέσεις μεταξύ σας, ἵνα ὅσοι εἶναι δόκιμοι μεταξύ σας φανερωθῶσιν."

A.KOP.ια:18,19.

Καὶ τώρα λοιπὸν, φαίνεται ὅτι ἡ διαίρεσις πρέπει νὰ ἔλθῃ, καὶ ὅσω ταχύτερον ἔλθῃ, τόσον καλλίτερον θὰ εἶναι διὰ τὴν ἀλήθειαν, καὶ διὰ πάντας οἵτινες ἀγαπῶσιν αὐτὴν.

"ΔΙΑ ΤΟΥ ΠΝΕΥΜΑΤΟΣ ΜΟΥ, ΛΕΓΕΙ ΚΥΡΙΟΣ"

Οὐδέποτε πρέπει νὰ λησμονῶμεν τὴν ἐντολὴν τοῦ ἀποστόλου, "Ὁ φυσικὸς ὅμως ἄνθρωπος δὲν δέ-

χεται τὰ τοῦ Πνεύματος τοῦ Θεοῦ, διότι εἶναι μω-
ρία εἰς αὐτὸν, καὶ δὲν δύναται νὰ γνωρίσῃ αὐτὰ,
διότι πνευματικῶς ἀνακρίνονται. "Α.ΚΟΡ. 8:14. Ἐπι-
προσθέτως, ἡ πείρα δεικνύει εἰς ἡμᾶς, ὅτι καὶ ἀ-
φοῦ ἀπεκυήθημεν ὑπὸ τοῦ ἁγίου Πνεύματος, ἡ ἱκα-
νότης ἡμῶν εἰς τὸ νὰ ἐννοῶμεν τὰ πνευματικά, ἐ-
ξαρτᾶται, οὐχὶ μόνον ἐκ τῆς μελέτης τῶν Γραφῶν,
αἱ ὁποῖαι δύναται νὰ μᾶς κάμωσι σοφοὺς, ἀλλὰ
καὶ ἐκ τοῦ μέτρου ἐπίσης τοῦ ἁγίου Πνεύματος τὸ
ὅποιον κατέχομεν. Ἐντεῦθεν λοιπὸν προέρχεται ἡ
προτροπὴ τοῦ ἀποστόλου, "Πληροῦσθε διὰ τοῦ πνεύ-
ματος." ΕΦΕΣ. ε: 18.

Τοῦτο σημαίνει ὅτι μόνον οἱ ἐκ τοῦ Πνεύματος
ἀποκυηθέντες δύναται νὰ ἐννοήσωσιν τὰ βάθη τοῦ
Θεοῦ, καὶ ὅτι ἡ ἀντίληψις των θὰ εἶναι ἀνάλογος
πρὸς τὴν πλήρωσιν αὐτῶν, ἐκ τοῦ Πνεύματος τοῦ
Θεοῦ, ἐκ τοῦ Πνεύματος τοῦ Χριστοῦ, ἐκ τοῦ Πνεύ-
ματος τῆς ἀληθείας. Ἐκαστος σπουδαστὴς τῶν Γρα-
φῶν πρέπει νὰ ἀναγνωρίζῃ, ὅτι ἐὰν ὡς ΝΕΟΝ ΚΤΙΣ-
ΜΑ περιπατῇ κατὰ σάρκα, καὶ ὄχι κατὰ τὸ Πνεῦμα,
ὁ νοῦς θὰ σκοτισθῇ ἀκόμη περισσότερον, καὶ ὄχι
μόνον ἡ ἱκανότης του εἰς τὸ νὰ ἐννοῇ τὰ βάθη
τοῦ Θεοῦ θὰ ἐλαττωθῇ, ἀλλὰ καὶ ἡ ἐνθύμησις αὐτοῦ
περὶ τοῦ λόγου τοῦ Κυρίου θὰ ἐλαττωθῇ, καὶ ὅτι
τούναντίον, ἐὰν περιπατῇ πλησίον τοῦ Κυρίου, -πε-
ριπατῇ κατὰ πνεῦμα, καὶ ὄχι κατὰ σάρκα- ἡ ἐνθύ-
μησις του διὰ τὸν θεῖον λόγον καὶ ἡ ἱκανότης του
εἰς τὸ νὰ ἐκτιμᾷ τὸ πνεῦμα αὐτοῦ, θὰ αὐξάνῃ.

Ἐπιπροσθέτως ἄς ἐνθυμώμεθα, ὅτι πάντες οἱ
πεπαιδευμένοι καὶ οἱ κατέχοντες τάλαντα δὲν ἐν-
νοοῦσιν ὀρθῶς τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ, τὸν ὅποιον ἐν-
νοοῦσιν μόνον οἱ πρᾶεῖς καὶ ἐκεῖνοι οἵτινες θέ-
λουσι νὰ μάθωσιν, οἵτινες μελετῶσι τὸν λόγον
τοῦ Κυρίου καὶ οἵτινες ζῶσι συμφῶνως πρὸς αὐτὸν,
καὶ ἀπορροφῶσι τὸ πνεῦμα αὐτοῦ. "Οὐχὶ διὰ δυνά-
μεως-μεγαλείου- οὐδὲ διὰ ἰσχύος, ἀλλὰ διὰ τοῦ
Πνεύματος μου, λέγει ὁ Κύριος τῶν δυνάμεων." ΖΑ-
ΧΑΡΙΑΣ δ: 6.

Τὸ δι' ἡμᾶς μάθημα εἶναι ὅτι, δὲν ἐνδιαφερόμεθα πόσον μέγας, ἢ πόσον ἱκανὸς εἶναι ἓνας ἀδελφὸς ἢ μία ἀδελφή, διότι τὸ τοιοῦτον δὲν κάμνει τὸν κατάλληλον ὅπως διευθύνῃ τὸν λαὸν τοῦ Κυρίου, ἐάν οὗτος δὲν ἔχῃ ἐπιπροσθέτως τὰ κυριώτερα στοιχεῖα, -πρῶτον, γινώσκιν τοῦ λόγου τοῦ Κυρίου, καὶ δεῦτερον πρέπει νὰ κατέχῃ εἰς καλὸν μέτρον τὸ πνεῦμα τῆς ἀληθείας, - νὰ εἶναι δηλ. τοιοῦτος ὥστε νὰ τολμῶμεν νὰ ἐμπιστευώμεθα εἰς αὐτὸν ὡς πρέσβυν τοῦ Κυρίου. Οὐδεὶς ἄλλος πρέπει νὰ ἀναγνωρίζεται ὡς διδάσκαλος, ἢ ὡς ἀρχηγὸς τοῦ λαοῦ τοῦ Κυρίου. Ἡ Χριστιανοσύνη πιστεύει ὅτι μόνον οἱ μεγάλοι, οἱ πεπαιδευμένοι, οἱ ταλαντούχοι, πρέπει νὰ εἶναι διάκονοι τοῦ θείου λόγου, ἀλλ' ἡ ἐντολὴ τῆς Γραφῆς εἶναι ἀντίθετος πρὸς τὴν γνῶμην ταύτην. "Τὸ πνεῦμα τοῦ Κυρίου τοῦ Θεοῦ εἶναι ἐπ' ἐμὲ, διότι ὁ Κύριος μὲ ἔχρισε διὰ νὰ εὐαγγελίζωμαι εἰς τοὺς πτωχοὺς." ΗΣΑΙΑΣ ζα. 1.

Ὑπὸ τὴν ἔποψιν ταύτην λοιπὸν θεωροῦμεν καλὸν νὰ προτρέψωμεν τὰς τάξεις τῶν σπουδαστῶν τῆς Γραφῆς πανταχοῦ, ὅπως ἐκτιμῶσιν μὲ διπλὴν τιμὴν ἐκείνους τοὺς πρεσβυτέρους ἀδελφοὺς οἱ ὅποιοι ἐκδηλοῦσι τὸ πνεῦμα τοῦ Κυρίου, τὸ πνεῦμα τῆς πραότητος, τὸ πνεῦμα τῆς ἀγαθωσύνης, τὸ πνεῦμα τῆς ὑπομονῆς, τὸ πνεῦμα τῆς μακροθυμίας, τὸ πνεῦμα τῆς ἀγάπης, -ἐκείνους δηλ. οἵτινες ἔχουσι καλὴν γνῶσιν τοῦ λόγου τοῦ Θεοῦ, καὶ τοῦ θείου σχεδίου, καὶ οἵτινες δεικνύουσιν ὅτι ἐκτιμῶσι τὸ πνεῦμα τῆς ἀληθείας, τὸ πνεῦμα τῆς ἀγιότητος, καὶ οἵτινες ἔχουσι τὴν ἱκανότητα εἰς τὸ νὰ διδάσκωσιν, καὶ ὅτι τούναντίον, πάντες οἱ ἄλλοι πρέπει νὰ ἀποδοκιμάζωνται.

---οοο---

Τὸ ἀνωτέρω θέμα ἐγράφη παρὰ τοῦ ἀδ. Ρῶσσελλ, καὶ ἐδημοσιεύθη μετὰ τὸν θάνατόν του εἰς τὴν ΣΚΟΠΙΑΝ τοῦ Νοεμβρίου 1ῃ 1916. Ἐβλεπεν ὁ ἀδελφὸς τὸ πνεῦμα τῆς φιλοδοξίας καὶ ἀποστασίας καὶ προέτρεπεν τὸν λαὸν τοῦ Κυρίου εἰς πιστότητα καὶ ἀγιασμόν.

- - ο ο ο - -

ΠΟΙΗΣΙΣ ΧΑΡΑΥΓΗΣ

Η ΔΗΜΙΟΥΡΓΙΑ

Πρῶτον ὁ Ἰεχωβά θεός
τὴν γῆν κατασκευάσει,
σκότος μεγάλο καὶ πυκνό
στήν ἄβυσσο ἐπεκράτει.

Ὅμως τό ἅγιο Πνεῦμα του
τό δημιουργικόν
πλανήτη δημιούργησε
τό σκότος τό πυκνό.

Μέ πρωτεργάτη τόν Ἰησοῦν
μαζί καί τοὺς ἀγγέλους,
τὴν γῆ μας ἐσπαργάνωσε
μέ ὁμίχλη καί μέ νέφος

Κι ἔθεσε αὐτὴν εἰς τό κενόν
νά ταξιδεύη αἰῶνια,
κι ἡ δόξα τοῦ Ἰεχωβά
νά μένη στὸν αἰῶνα

Ἐφτιαξε τὴν ξηράν τὴν γῆ
λόφους, κοιλάδας, ὄροι,
θάλασσες, λίμνες ποταμούς,
μαζί καί τοὺς ὠκεανούς
γιά νά διαβαίνουν ἀπ' ἐκεῖ
πολλοὶ θαλασσοπόροι

~~Ἐφτιαξε~~ στό στερέωμα
τὸν ἥλιο, τὴν σελήνη,
τὴν πλειάδα τὸν Ὀρίωνα
στήν γῆ φῶς γιά νά δίνει

Στήν βρεφική ηλικία της,
ήτανε ναρκωμένη,
δίχως ζωή στά σπλάχνα της
μέ ὕδωρ καλυμένη

Καί διατάζει ὁ Ἰεχωβά
τὸν ἥλιο ν' ἀνατείλλῃ
μέ τῆς θερμῆς ἀκτίνες του
τὴν γῆ μας νά φωτίσῃ.

Καί ἀπό τό ξύπνημα αὐτό
εὐθύς μᾶς ξεπροβάλλει
δένδρα, φυτά, καί λούλουδα
τῆς ὠμορφιάς τᾶ κάλλη

Ἡ βλάστησι δέν ἐπαρκεῖ
στὴν γῆ ζωὴ νά δώσῃ.
Γιαυτὸ ἐσκέφθη ὁ Ἰεχωβά
μέ τῇς σοφίᾳ του γινῶσι

Πτηνά εἰς τό στερέωμα
νά φάλλουν στούς αἰθέρας
γιά νά ὑμνοῦν μέ τὰ ᾠσματά τους
τὸν Ἅγιόν τους Πατέρα

Καί τὰς θαλάσσας γέμισε
μέ πλῆθος ἀπὸ ἰχθύας,
καθὼς καί τὴν ξηράν τὴν γῆ
μέ ζῶα ποικιλίας

ἔθηκε κατ'ἀνατολάς
ἓνα ὥραϊο ἄλσος
ἀληθινὸ Παράδεισο
οἶκο τῶν πρωτοπλάστων

Διὰ τῶν χειρῶν του ἔπλασε
ἀπὸ τῆς γῆς τὸ χῶμα
τὸ θαυμαστὸ ἀριστοῦργημα
τ' Ἀδάμ τὸ τέλειο σῶμα

Καί ἀπὸ τὴν πλευράν αὐτοῦ,
δημιούργησε τὴν Εὕαν
γιά σύντροφο παντοτεινὸ
μεσ'στῆς ζωῆς τὸ ρεῦμα

Κι'εὐλόγησε ὁ Πλάστης τους
τ'ἀνθρώπινο ζευγάρι
ν'αὐξάνουν καί νά πληθύνθοῦν
μέ τὴν δική του χάριν

Ἀνθρώπους τέλειους καί ὑγιεῖς
τὴν γῆν γιά νά γεμίσουν
καί τέλειο Παράδεισο
αὐτοὶ νά καταστήσουν

Τὸ μόνο ποῦ ἐζήτησε
ὁ Ἰεχωβά θεός
ἦταν ἡ ὑπακοή
κι'ἀγάπη πρὸς Αὐτόν

Ἄγγελος ὅμως ποῦ ἤθελε
προσωπικὴ λατρεία
μέσα στὸν κῆπο τῆς Ἑδέμ
ἔσπειρε ἀνταρσία

Συμμάχησεν ὁ ἄνθρωπος
αὐτόν νά ὑπηρετῇ
καί τόν Θεόν ἀπαρνήθηκε
τόν δίκαιο Κριτή

Τότε ἐσκέφθηκε ὁ Ἰεχωβά
σπέρμα νά ἀναστήσῃ
τήν κεφαλὴν τοῦ ὄφεως
γιά πάντα νά συντρίψῃ

Ὁ Μιχαήλ Ἀρχάγγελος
ὁ ἄρχων τῆς εἰρήνης
μέ τῆς ἀγγελικῆς στρατιᾶς
μάχη μεγάλη δίνει

Καί καταρίπτεται στήν γῆ
ὁ ὄφις ὁ ἀρχαῖος
ὁ Διάβολος καί Σατανᾶς
γιά νά δοθῇ τό τέλος

Ὅμως ἐδῶ σ' αὐτή τή γῆ
αὐτός δέν ἔχει θέσῃ
στήν ἄβυσσο ὁ Ἰησοῦς Χριστός
γιά πάντα θά τόν δέσῃ.

Τά τάγματα τοῦ Σατανᾶ
μαζί κι' αὐτός ἐχάθη
ἡ κτίσις τοῦ Ἰεχωβά
ὡς ἐγερθῇ νά φάλλῃ

Ἦλθεν ἡ ὥρα καί στιγμή
κι' ἡ ποθητή ἡμέρα
ποῦ πλάσῃ θά ἀγάλλεται
γιά πάντα πέρα ὡς πέρα

Γι'αυτό ὅσοι διδαχτήκατε
τοῦ Ἰεχωβά σοφία
ἀπομακρύνθητε γοργά
ἀπό τήν ἀνομία
γιά νά κληρονομήσετε
τήν θεία βασιλεία

Εκεῖ τά μάτια τοῦ τυφλοῦ
τά πάντα θά ἀτενίσουν
κι'οἱ πόδες τοῦ πιστοῦ χωλοῦ
στή γῇ θά περπατήσουν

Τό δάκρυ καί ὁ στεναγμός
θ'ἀνήκουνε στήν λήθη
κι'ἀπ'τά μνημεῖα τούς νεκρούς
κι'ἐκείνους θ'ἀναστήση.

Ἀφοῦ λοιπόν ὁ Ἰησοῦς Χριστός
ὁ ἄρχων τῆς ~~με~~ εἰρήνης
τήν εὐτυχία καί χαρά
στην γῇ μας θά χαρίσῃ

Τότε κι'αὐτός θά ὑποταχθῇ
στόν κραταῖδ Πατέρα
ἀπό τέλος τῆς χιλιετοῦς
καί ἀγίας του ἡμέρας.

---ooo---

